

~~67~~

~~67~~

M. B. Ap. 8.

382

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ἐθνικὸν Ἀριστεῖον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν

M. B. P. S.

ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

ΤΕΤΡΑΠΡΑΚΤΗ ΚΩΜΩΔΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ
ΕΚΔΟΤΑΙ : ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ <ΕΣΤΙΑΣ>

50—Ὁδὸς Σταδίου—50

1930

Τυπογραφείον Παρρασκευᾶ Λεώνη

ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

ΤΕΤΡΑΠΡΑΚΤΗ ΚΩΜΩΔΙΑ

Με τὸ ψευδώνυμο G. Fremd
καὶ μετὸν ψευδοτίτλο «Ἐνα σπίνι
ἄνω·κάτω», πρωτοπαίχθηκε τὸ
Σάββατο, 10 Ἰουλίου 1910, ἔς τὸ
Βαριετέ, ἀπὸ τὸν θίασο τῆς κυρίας
Κυβέλης Ἀδριανοῦ.—Μετὸν ἀ-
ληθινὸ τοῦ τίτλο καὶ μετὸν ὄνομα
τοῦ συγγραφέως, πρωτοπαίχθηκε
ἔς τὸ ἴδιον θέατρο μετὰ ὀκτὼ ἡ-
μέρας.

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΘΕΣΠΟΙΟΙ :

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ,

Ἄρθεοπαγίτης συντάξιουχος..... ΑΘ. ΜΑΡΙΚΟΣ

ΚΛΕΙΩ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ, γυ-

ναῖκα του, 55 ἐτῶν..... ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗ

ΑΓΓΕΛΑ ΠΑΠΑΣΤΑΜΟΥ,

κόρη των, 25 ἐτῶν..... ΣΑΠΦΩ ΑΛΚΑΙΟΥ

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΣΤΑΜΟΥ, λο-

γιστῆς τοῦ Β. Ναυτικοῦ, 32 ἐ-

τῶν, σύζυγος τῆς Ἀγγέλας, σώ-

γαμπρος Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΠΟΛΥΞΕΝΗ ΔΡΟΓΚΑ, κόρη

τοῦ Γεωργιάδη, 23 ἐτῶν..... ΝΙΤΣΑ ΜΟΥΣΤΑΚΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΓΚΑΣ, δι-

κηγόρος, 40 ἐτῶν, σύζυγος τῆς

Πολυξένης Π. ΛΕΩΝ

ΚΡΙΤΩΝ Ν. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ,

18 ἐτῶν, φοιτητῆς Π. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΚΑΛΛΙΟΠΗ, 17 ἐτῶν, ὑπηρε-

τρια εἰς τοῦ Γεωργιάδη..... ΚΥΒΕΛΗ ΑΔΡΙΑΝΟΥ

ΚΟΣΜΑΣ, ναύτης, 35 ἐτῶν, ὑ-

πηρετῆς τοῦ Παπαστάμου, εἰς

τοῦ Γεωργιάδη..... Ν. ΠΑΛΜΥΡΑΣ

ΜΗΤΣΟΣ, σκαπανέας, 25 ἐτῶν

ἀγαπητικὸς τῆς Καλλιόπης (ἀ-

δρεφός) Κ. ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ

ΘΟΔΩΡΑ, 40 ἐτῶν, πλύστρα.. ΑΙΜ. ΜΑΡΙΚΟΥ

Ἡ σκηνὴ σύγχρονη, ἕς τὰς Ἀθήνας,

ἕς τὸ σπίτι τοῦ Γεωργιάδη.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

[Τραπεζαρία εἰς τὸ σπίτι τοῦ Γεωργιάδου. Ἐπίπλωσις συνειθισμένη, μᾶλλον κομψή. Θύρα μεγάλη εἰς τὸ βάνθος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν φαίνεται προθάλαμος. Δεξιὰ δύο θύραι δωματίων. Ἀριστερὰ μπαλκονόπορτα. (Ἀριστερὰ τοῦ προθαλάμου ὑποτίθεται ἡ εἴσοδος τοῦ σπιτιοῦ. Δεξιὰ ὑποτίθεται ὅτι εἶνε σκάλα συγκοινωνοῦσα μὲ τὸ ἰσόγειον).

Μόλις ἀνοίξη ἡ αὐλαία, ἀκούεται ἀπὸ μέσα ἡ φωνὴ τῆς Ἀγγέλας, ἡ ὁποία ἐμφανίζεται βιαστικὰ ἀπὸ τὴν πρώτην δεξιὰ θύραν, μὲ φόρεμα περιπάτου, μ' ἓνα τσαντάκι καὶ μὲ τὸ καπέλλο εἰς τὸ χέρι.]

Ἀγγέλα, φωνάζει:—Μαμμά!.. Μαμμά!.. Μὰ ποῦ εἶσαι;.. (Σιγά:) Ἄχ, βάσανο, νὰ μὴν ἔχω καμένα νὰ μὲ κουμπώσῃ!.. (Ἀφίνει ἔς τὸ τραπέζι τὸ τσαντάκι τῆς καὶ φορεῖ τὸ καπέλλο τῆς.)

Κρίτων, τὴν ἴδιαν σιγμὴν εἰσέρχεται ἀπὸ τὴν ἀριστερὰ μπαλκονόπορτα, καὶ ἀφοῦ ρίψῃ ἀκόμη μίαν ματιάν, ὡς ἀποχαιρετιστήριον, πρὸς τὰ ἔξω, διενθύνεται βιαστικὸς πρὸς τὴν θύραν τοῦ βάνθους. Εἶναι χαριτωμένος λιμοκοντοράκος, μὲ τὸ καπέλλο του καὶ μὲ τὸ μπαστουνάκι του. Βλέπων τὴν Ἀγγέλαν:—Γιὰ ἔξω;.. Ἐλα, ἂν θέλῃς, κατεβαίνομε μαζί.

Ἀγγέλα, καρφώνουσα τὸ καπέλλο τῆς:—Ἄ, ἐσὺ σαι, Κρίτων; Καλὲ τί ἔγεινε ἡ μαμμά;

Κρίτων, βιαστικὸς:—Εἶναι κάτω, ἔς τὴν ἀποθήκη

καὶ γράφει τὰ ροῦχα τῆς πλύσης. "Ελα, θάλλῃς; βιάζομαι.

Ἀγγέλα :—Στάσου, καϊμένε, μιὰ στιγμή, νὰ μοῦ κουμπώσῃς τὸ φόρεμά μου. Νά, ἔδῳ ἀπὸ πίσω. (Τοῦ παρουσιάζει τὴν πλάτη της :) Εἶνε μερικὲς κόπτισες ποῦ δὲ φτάνω νὰ τὶς θηλυκώσω μονάχη μου.

Κρίτων :—Τί ἔκαμε, λέει; "Εγώ; . . . "Αφισέ με, χριστιανή μου.

Ἀγγέλα, πάντα μὲ τὴν πλάτη, προσπαθοῦσα νὰ τὸν κρατήσῃ :—Κρίτων! Κρίτων;! ἔλα, καϊμένε, νὰ χαρῆς τὴ μαμμά.

Κρίτων, προσπαθῶν νὰ ξεφύγῃ :—'Αδύνατο! "Στὶς δέκα ἔχω μάθημα ἔς τὸ Πανεπιστήμιο, καὶ εἶνε δέκα καὶ εἴκοσι. . .

Ἀγγέλα :—Χμ! ἄς καθόσουν ἀκόμα, νὰ κάμῃς κόρτε, ἔς τὸ μπαλκόνι. . . "Ελα!

Κρίτων, ξεφεύγων :—Μὲ ξεφορτώνεσαι, λέω, ποῦ θὰ μὲ νευριάσῃς τώρα μὲ τὶς κόπτισες σου; (Τρέχει πρὸς τὴν θύραν τοῦ βάνους :) Σκοτούρα!

Ἀγγέλα, προσπαθοῦσα ματαίως νὰ κουμβωθῇ μόνη της :—Κακέ!

Κρίτων, ἀπὸ τὴν θύραν, φεύγων :—Τρία κακὰ ἔχεις ἐσύ, ἀδελφούλα μου : (Γρήγορα-γρήγορα :) Δὲν βάζεις ποτὲ τσέπη ἔς τὰ φορέματά σου, —τὰ κάνεις νὰ κουμπώνουν ἀπὸ πίσω, —καὶ αἰωνίως διώχνεις τὶς καμαριέρες σου! (Φεύγει δραμαίως καὶ θριαμβευτικῶς.)

Ἀγγέλα, ἐξακολουθεῖ νὰ καταβάλλῃ ἀπεγνωσμένας κωμικὰς προσπαθείας νὰ κουμβωθῇ ἀπὸ πίσω :—Δὲν ἔχει ἄδικο, ὁ κατέργαρος! . . . "Απελπισία! . . . οὐφ! . . . ("Ακούει βήματα εἰς τὸν προθάλαμον :) Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; (Μὲ χαράν:) "Α! ἐσύ σαι, Κοσμᾶ; "Ελα ἔδῳ! ἔλα ἔδῳ, γειά σου!

Κοσμᾶς, μὲ τὰ ναυτικά του, εἰσερχόμενος καὶ βγάζων τὸν σκοῦφόν του :—'Ορίστε, κυρία.

Ἀγγέλα :—Παστρικὰ εἶναι τὰ χέρια σου ;

Κοσμᾶς, ἀσυνειδήτως μυρίζων τὰ δάκτυλά του, μὲ γρήγορον κίνημα :—Μάλιστα.

Ἀγγέλα, τοῦ γυρίζει τὴν πλάτη της :—Νὰ σοῦ πῶ, εἶσαι ἱκανὸς νὰ μὲ κουμπώσης ἐδῶ-δὰ ἀπὸ πίσω ; . . Κόπτεις εἶναι, ξέρεις . . .

Κοσμᾶς, ἐκπληκτος, μὲ κωμικὸν δισταγμὸν :—Ἄμ ποῦ ξέρω ἐγώ, κυρά μου . . .

Ἀγγέλα :—Γιὰ δοκίμασε ! . .

Κοσμᾶς, βάζων χέρι ἀδεξίως :—Θὰ δοκιμάσω.

Ἀγγέλα :—Πῆγες ᾽ς τὸ μεσίτη ; Μὰ ἄφισε τὸ καπέλλο σου !

Κοσμᾶς :—Ἀπὸ κεῖ ἔρχομαι. (Πετᾶ τὸ σκουφὸ του χάμω.)

Ἀγγέλα :—Καὶ τί σοῦ εἶπε ;

Κοσμᾶς :—Τὰ ἴδια ποῦ μοῦ εἶπε καὶ χτές. (Πιέζων μὲ δύναμιν μίαν κόπτει.) Μὲ τὰ ἴδια λόγια.

Ἀγγέλα :—Δηλαδή ; . .

Κοσμᾶς :—Τώρα, λέει, δὲν ἔχει καμμιά. Οὔτε μικρὴ οὔτε μεγάλη, οὔτε καλὴ οὔτε κακὴ. Μὰ μόλις παρουσιαστῆ, θὰ σᾶς στείλῃ ἀμέσως. ("Ἐξαφνα, μὲ τρόμον :) Ἄ !! (Τραβιέται.)

Ἀγγέλα, ζωηρῶς, φέρουσα τὴν χειρὰ εἰς τὴν πλάτην :—Τί ἔκαμες ; ἔξεκούμπωσες καὶ τίς ἄλλες ; . . "ὦ, δυστυχία μου ! ἴσα με κάτω ! . . (Ξανακουμβώνεται μὲ φούρκαν.)

Κοσμᾶς, σατισμένος :—Μὰ δὲν τῶπα ; εἶμαι ᾽γὼ γιὰ τέτοιες δουλειές ; . . ("Ὡς μονολογῶν :) Κι ᾽ αὐτὰ τὰ βλοημένα τὰ θηλυκωτήρια ! Πᾶς νὰ πιάσης ἕνα, καὶ σοῦ φεύγουνε δέκα ! . . (Κατ' ἴδιαν, σιγά :) Φτού ! (Σηκῶνει τὸν σκουφόν του.)

Ἀγγέλα, θυμωμένη :—Ἐλα ! πήγαινε τῶρ ἀπὸ ᾽δῶ ! φεύγα ! . . Καὶ ποῦ εἶσαι ; Ἄν ὥς τὸ μεσημέρι ὁ μεσίτης δὲν μοῦ στείλῃ κορίτσι, νὰ ξαναπᾶς . . . Κουνοῦπι νὰ τοῦ γίνης ! . . Νὰ πᾶς καὶ ᾽ς ἄλλονα . . .

νά πᾶς σὲ ὅλους ! Δὲ μπορῶ πιά νά ὑποφέρω οὔτε μιά ὥρα.

Κοσμᾶς :—Μάλιστα, κυρία. (Φεύγει ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάνους.)

Ἀγγέλα, μόνη:—Ἄς πάη ᾽ς τὴν ὀργή, ἐπιτέλους ! (Μὲ πείσμα :) Θὰ βγῶ ξεκούμπωτη !

Κλειώ, εἰσέρχεται ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάνους, κρατοῦσα μίαν κόλλαν χαρτὶ διπλωμένην εἰς δυὸ καὶ ἓνα μολύβι, τὰ ὁποῖα ἀφίνει εἰς τὸ τραπέζι :—Μπᾶ ! ἀκόμα ἐδῶ, Ἀγγέλα ;

Ἀγγέλα :—Οὔφ ! ἔλατε λοιπὸν καὶ κοντεύω νά παλαβώσω !. . (Γυρίζουσα τὴν πλάτη της :) Κουμπώστε με, σᾶς παρακαλῶ, κουμπώστε με !

Κλειώ, ἐνῶ τὴν κουμπώνει :—Ἐλα, μὴν κάνης ἔτσι ! Στενόχωρη !. .

Ἀγγέλα, ἐξακολουθοῦσα :—Ἀμάν ! γὰ βγῶ ἔξω . . . νά πάω ᾽ς τὸ Ζάππειο . . . μὴν τύχη καὶ βρῶ κανένα κορίτσι μοναχὴ μου . . .

Κλειώ :—Μὰ πήγαινε, παιδί μου. Δὲ σοῦ τὸ λέω ἀπὸ προχτές ; Μὴν περιμένῃς ἀπὸ τὸ μεσίτη. Θὰ σοῦ στείλῃ ὅποτε τοῦ καλνίση, καὶ ποιὸς ξέρει πάλι τί φροῦτο !

Ἀγγέλα :—Ἄχ τὰ παλιοκόριτσα !. . Νᾶξερان τί ἀνάγκη τίς ἔχουμε, θὰ μᾶς γύρευαν ἑκατὸ δραχμὲς τὸ μῆνα, τέσσερα φουστάνια τὸ χρόνο . . . (Παίρνει ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ τσαντάκι της.)

Κλειώ, συμπληροῦσα :—Καὶ δυὸ ἀγαπητικούς . . .

Ἀγγέλα, συμπληροῦσα ἀμέσως :—Τὴν ἡμέρα ! (Γελῶσα, μὲ ὄλην της τὴν φαιδρότητα πλέον :) Μὰ τὸ Θεό !. . Τώρα πηγαίνω. Μερσί, μαμμὰ, καὶ ὀρεβουάρ.

[Ἀκούεται παρατεταμένον νευρικὸν κονδοῦνισμα, καὶ ἐνῶ ἡ Ἀγγέλα, προπεμπομένη καὶ συγυριζομένη ἀκόμη ἀπὸ τὴν μητέρα της, προχωρεῖ πρὸς τὴν θύραν τοῦ βάνους νά φύγῃ, ἐμφανίζεται ἀντιθέτως ἡ Πολυξένη, μὲ κομποτάτην ἐνδυμασίαν περιπάτου.]

Φαίνεται ὁμως ὅτι ἐνεδύθη βιαστικά καὶ ὅτι ἔτροξε.
Εἶναι κόκκινη, ἀναμμένη, κλαμμένη... κάτι κακὸν τῆς
συμβαίνει.]

Κλειώ :—Μπᾶ, καλώστη!

Ἀγγέλα :—Ἡ Πολυξένη!.. ἔτσι νωρίς;

Πολυξένη, σταματῶσα παρὰ τὴν θύραν, πρὸς τὴν

Ἀγγέλαν :—Ποῦ πᾶς;

Ἀγγέλα, παρατηροῦσα μὲ ἀνησυχίαν τὴν Πολυξέ-
νην :—Εἶμαι γιὰ ἔξω... πάω νά...?

Πολυξένη, διακόπτουσα :—Κάτσε δῶ! πᾶμε μέ-
σα!.. (Εἰσέρχεται παρασύρονσα καὶ τὴν ἀδελφήν της,
καὶ πίπτει μὲ δομῆν εἰς τὴν ἀγκυλιὰν τῆς μητέρας
της :) Μητέρα μου!..

Ἀγγέλα, φοβισμένη :—Μὰ τί συμβαίνει;..

Κλειώ, ὁμοίως :—Παιδί μου! ; τί εἶναι ;.. τί ἔ-
παθες ;

Πολυξένη, ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴν ἀγκυλιὰ τῆς μητέ-
ρας της, χωρὶς νὰ τῆς ἀφίση τὸ χέρι, καὶ ἀσπάζουσα
μὲ τὸ ἄλλο τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς της, ἀναγγέλλει τρα-
γικῶς :—Ἐχώρισα τὸ Γεῶργο!

Κλειώ, κατάπληκτη :—Ἐχώρι-
σες ;!.. Μίλα καλά!

Ἀγγέλα, μᾶλλον φαιδρῶς :—

Ἄ!! καὶ γιατί;

Πολυξένη :—Μάλιστα!.. γιατί μ' ἀπάτησε!

Ἀγγέλα :—Ἐλα δά! ὁ ἄντρας σου;

Κλειώ, σαστισμένη :—Πότε;

Πολυξένη :—Σήμερα.

Κλειώ :—Ποῦ;

Πολυξένη :—Στὸ σπίτι.

Κλειώ :—Μὰ μὲ ποιά;

Πολυξένη :—Μὲ τὴν καμαριέρα μου! (Τώρα τὴν
πιάνουν τὰ κλάμματα, ἀφίνει τὰ χέρια των καὶ πέφ-
τει σὲ μιὰ πολυθρόνα.)

Κλειώ :—Ποιά, καλέ ; Ἐκείνη ποῦ θὰ σοῦ φέρ-
νανε χθές ;

Πολυξένη, κλαίουσα νεύει μιὰ φορὰ «ναί».

Κλειώ :—Εὐτύς κιόλας ; . . Καὶ τοὺς εἶδες ; τοὺς
ἐπιασες ;

Πολυξένη :—ὡς ἄνω, νεύει ζωηρότερα δυὸ φορές.

Κλειώ :—Μὰ μὲ τὰ μάτια σου ;

Πολυξένη, κλαίουσα καὶ κτυπῶσα τὸν γρόνθον
εἰς τὸ τραπέζι :—Ναί ! ναί ! ναί !

Κλειώ, κάμνει τὸν σταυρὸν της :—Ἔλα, Χριστὲ
καὶ Παναγιά μου ! . .

Ἀγγέλα :—Πολυξένη, τ' εἶν' αὐτὰ ; . . Κάνεις σὰν
παιδί . . Θάφισης τὰ κλάματα νὰ μᾶς πῆς τί ἔτρεξε ;

Πολυξένη, κλαίουσα :—Ἄσχι ! δὲ θὰ πῶ τίποτα !
Τίποτα δὲ μπορῶ νὰ πῶ ! Θὰ κλαίω, θὰ κλαίω, θὰ
κλαίω ! (Μὲ πείσμα :) Νά ! Ὡς αὔριο θὰ κλαίω ! . .
Ὡς τοῦ χρόνου ! . . Ὡς ὅλη μου τὴ ζωὴ θὰ κλαίω !
Ἀφῆστέ με !

Ἀγγέλα :—Ἄ, μὰ δὲν εἴμαστε καλά ! (Πετᾶ τὸ
τσαντάκι της εἰς τὸ τραπέζι.)

Πολυξένη :—Καὶ ποῖος σοῦπε πὼς εἴμαστε καλά ;

Ἀγγέλα :—Μὰ τέλος πάντων, ἀφοῦ θὰ κλαῖς εἰς
ὅλη σου τὴ ζωὴ, κάμε μιὰ διακοπὴ, καὶ ἀφοῦ μᾶς τὰ
πῆς, τότε ξαναρχίζεις . . Ἔλα λοιπόν ! εἶναι, ἀλή-
θεια, σοβαρό ;

Πολυξένη :—Ἄκου τη ! ἐγὼ ἔδιωξα τώρα τὴ ράφ-
τρα μου, καὶ μὲ ρωτᾷ ἂν εἶναι σοβαρό !

Ἀγγέλα :—Τὴ ράφτρα σου ; Θάκανες καλλίτερα
νὰ διώξης τὴν καμαριέρα σου . .

Πολυξένη :—Καὶ νομίζεις πὼς τὴν ἄφισα ! Μὲ
κλωτσιὰς τὴ γκρέμισα ἀπὸ τὶς σκάλες !

Ἀγγέλα, μειδιῶσα :—Ἄ ! λαμπρά !

Πολυξένη, παύουσα ἀποτόμως νὰ κλαίῃ :—Μὰ μὲ
ἐπιασε ἓνας θυμός ! Ἄν ἦμον ἄντρας θὰ τὴ σκό-
πωνα ! (Μὲ λύσσα :) Παληόβρωμα ! . . (Ὡς μετανοοῦ-

σα:) Ἄγκαλά, τί φταίει τὸ κορίτσι ; . . (Μὲ λύσσα μεγαλήτερη :) Ἐκείνος, ἐκείνος ὁ μασκαρῶς ἤθελε σκότωμα !

Ἀγγέλα, νεύουσα πρὸς τὴν μητέρα της, πονηρά:—
"Ἐπειτα ; ὕστερ' ἀπὸ τὴν κλωτσοπατινάδα, τί ἔγινε ;

Πολυξένη :—Τίποτα. Ἔβαλα τὸ καπέλλο μου κ' ἔφυγα. Νά, ἐδῶ εἶμαι ! Δὲν ξαναγυρίζω ἔς τὸ σπίτι του, ποῦ νὰ τὸν ἰδῶ κρεμασμένο. Εἶναι ἔδῶ ὁ Κοσμᾶς ; Νὰ τὸν στείλετε ἀμέσως νὰ πάρῃ τὰ ρουχὰ μου!

Κλειώ :—Μά, παιδί μου. . .

Ἀγγέλα, νεύουσα εἰς τὴν μητέρα της νὰ σωπάσῃ, καὶ καθημένη ἀπαθῶς ἀπέναντι τῆς ἀδελφῆς της :—
Καλὰ ντέ, ἔχουμε καιρὸ. Μήπως εἶναι μόνο τὰ ρουχὰ ; (Μ' ἔλαφρὰν εἰρωνείαν :) Εἶναι καὶ τὰ ἔπιπλα . . . καὶ τὸ σπίτι . . . καὶ ἡ προῖκα . . . Τὸ εὐτύχημα εἶναι ποῦ δὲν ἔχετε παιδιά, εἰδεμῆ . . .

Πολυξένη, ζωηρῶς :—Ἀλήθεια ! φαντάσου, Ἀγγέλα μου, ἂν εἶχαμε καὶ κανένα παιδί ! . . Φαντάσου !

Ἀγγέλα :—Τελοςπάντων ! Σὰς λυπήθηκε ὁ Θεός . . . Ἄς εἶναι. Δὲ μοῦ λές τώρα, τὸ ξέρεи ὁ Γεῶργος πὼς ἔφυγες ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ πάντα ; τοῦ ἔκαμες σκηνή ; . .

Πολυξένη, ζωηρῶς :—Ὅχι, ὄχι, δὲν καταδέχθηκα ! Οὔτε λέξι δὲν τοῦ εἶπα ! Τοὺς εἶδα, καὶ μὲ εἶδε πὼς τοὺς εἶδα. Αὐτὸ, ὦ, τὸ ξέρεи καλά . . Ἀλλὰ κλειδώθηκα εὐθὺς ἔς τὴν κάμαρά μου, ὡς ποῦ ἔφυγε γιὰ τὸ γραφεῖό του. Γιατί ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποῦ ἔκανε τὴν τουαλέττα του γιὰ νὰ βγῆ ἔξω, συνέβη αὐτό. Νὰ σᾶς πῶ, ἀλήθεια, πὼς συνέβη ;

Κλειώ :—Ἐτσι ντέ, λέγε !

Ἀγγέλα, μὲ θριαμβευτικὸν μειδίαμα :—Ἄν θέλῃς ! . . } (Συγχρόνως.)

Πολυξένη :—Λοιπόν, ποῦ λέτε, ἐγὼ εἶχα κατεβῆ ἔς τὴν τραπεζαρία, νὰ κοιτάξω τὸ πρόγευμα. Ὅκτῶ παρὰ εἴκοσι, ὀκτῶ παρὰ τέταρτο, ἐκεῖ δά . . . Τοῦ λό-

γου του εἶχε μείνει ἀπάνω, ἔς τὴν κάμαρά μας, νὰ συ-
γυρισθῆ. Ἐκεῖ ποῦ τὸν περίμενα νὰ κατέβῃ,—διά-
βαζα τὶς ἔφημερίδες καὶ δὲν καταλάβαινε πὼς ἀργού-
σε. . . οὔτε ποῦ εἶχε βάλῃ ὁ νοῦς μου κανένα κακό,
—νὰ κ' ἔρχεται ἡ ράφτρα μου. Ἦθελε τὸ φηγουρίνι
κ' ἔπρεπε νὰ τῆς τὸ φέρω ἀπὸ πάνω. . . Ἀνεβαίνω
βιαστικά, ἀνοίγω ἄξαφνα τὴν πόρτα, καὶ τί νὰ ἰδῶ ;
"ὦ, Θεέ μου ! Μπροστὰ ἔς τὸν καθρέφτη τῆς ντουλά-
πας. . . ἐκεῖνος κ' ἡ Καλλιόπη, μὲ τὴ βούρτσα ἔς τὸ
χέρι. Τὴν εἶχε πιασμένη. . . νὰ ἔτσι. . . τόσο κοντά. . .
(Σηκώνεται μὲ βία καὶ ἀγκαλιάζει μὲ τὸ ἓνα χέρι τὸ
λαιμὸ τῆς μητέρας της, γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ τὴ στάσι :)
καὶ τῆς χαῖδενε τὸ μάγουλο.

Ἀγγέλα :—Τόσο μόνο ;

Πολυξένη, ἀφίνουσα τὴν μητέρα της καὶ στρεφο-
μένη πρὸς τὴν Ἀγγέλαν :—Μὰ τί ; ἤθελες κ' ἄλλο ; . .
δὲ μοῦφτανε αὐτό ; . .

Ἀγγέλα, καθησυχαστικῶς :—"Ὁχι. . . εἶπα. . .

Κλειώ, συγχρόνως :—Τὸν παληάνθρωπο ! . . Τὸν
παραλυμένο ! . . εἶδες ἐκεῖ ;

Ἀγγέλα :—λοιπόν, τί ἔκαμες ;

Πολυξένη, ἐξακολουθεῖ δροθή :—Μοῦλθε σὰν κε-
ρανός ! Ποτὲ δὲ θὰ πιστεῦνα τέτοιο πρᾶμμα, ἂν δὲν
τῶβλεπα μὲ τὰ μάτια μου δυὸ φορές !

Ἀγγέλα :—Δυὸ ; !

Πολυξένη :—Ναί, μιὰ ἔς τὸ πραγματικὸ καὶ μιὰ
ἔς τὸν καθρέφτη. Μὰ γιὰ φαντασθῆτε ! Μὲ τὴν κα-
μαριέρα μου, καλέ, μὲ τὴ δούλα μου, μ' ἓνα βρωμο-
κόριτσο, ποῦ δὲν τὸ εἶδε παρὰ χθές ; ! . . Σᾶς βεβαιῶ
πὼς αἰσθάνθηκα τέτοια ἀηδία, μὰ τέτοια ἀηδία, σὰ
νὰ εἶχα καταπιῆ σαύρα ! . . Δὲν εἶπα λέξι. . . Μοῦ
φαίνεται μόνο πὼς ἔκαμα ἓνα «ἄ !» Μὰ σιγά, πνιγ-
μένα. Κι' ἀμέσως πισθοχώρησα, σκούνησα τὴν πόρτα
μὲ τὴν πλάτη μου, τὴν ἄφισα νὰ κλείσῃ μόνη της,
κ' ἔφυγα. (Σκεπάζει τὰ μάτια της μὲ τὰ χέρια.)

Ἀγγέλα :—Ἐκεῖνοι τί ἔκαμαν ;

Πολυξένη, ζωηρῶς :—Τάχασαν, φυσικά !.. Ὁ Γεῶργος τράβηξε ἀμέσως τὸ χέρι του σὰ νὰ κἀκηκε, τῶφρε ἔς τὸν ὄμο του καὶ τῆς εἶπε τάχα μὲ θυμὸ : «Μὰ ἔδῳ ! ἔδῳ σοῦ εἶπα νὰ μὲ βουρτσίσῃς !» Ἦθελε νὰ τὰ μπαλώσῃ, μὰ ναί !.. Κ' ἐκείνη, κατακόκκινη σὰν παπαρούνα, ἄρχισε τάχα νὰ τὸν βουρτσίζῃ.

Κλειώ, μὲ ἀγανάκτησιν :—Τὴ βρώμα ! Τότες ἔπρεπε νὰ τὴν ἀρπάξῃς ἀπὸ τὰ μαλλιά !..

Ἀγγέλα :—Πῶς πρόφτασες καὶ τὰ εἶδες ὅλα !

Πολυξένη, μὲ θυμὸ :—Δηλαδή ;.. Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲ σὲ καταλαβαίνω σένα ! Μὴ θέλῃς νὰ πῆς πὼς μ' ἐγέλασαν τὰ μάτια μου ;

Ἀγγέλα, εἰρωνικῶς :—Ἄ, μπᾶ, Θεὸς φυλάξοι !.. Λοιπὸν, παρακάτω !

Πολυξένη :—Κατεβαίνω... Φαντάσου πιά σὲ τί χάλι ! Μ' εἶδε ἡ ράφτρα ἢ κακομοῖρα καὶ τρόμαξε ! «Τί πάθατε, κυρία ;» μοῦ λέει. «Ἐγώ ; τίποτα ! ὁ ἄντρας μου μόνο ἀδιαθέτησε ξαφνικά, καὶ πρέπει νὰ στείλω γιὰ γιαιτρό... Σὲ παρακαλῶ, πήγαινε τώρα... σήμερα δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ κόψουμε τίποτα.» Ἔτσι διώχνω τὴ ράφτρα. Σὲ λίγο κατεβαίνει κι' ὁ κύριος. Μὰ μ'ἔνα ὕφος, σὰ νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα ! Κρατοῦσε τὰ δικόγραφα του, κοίταξε τὸ ρολοῖ του κ' ἔκανε τὸν βιαστικό. Χμ ! (Γελαῖ μὲ πικρία :) Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς εἶχε παραρρήσῃ ἀπάνω... «Ὅριστε, κύριε, τοῦ κάνω, νὰ πιῆτε τὸ γάλα σας !!» Τὸν ἀφίνω μόνο του καὶ τὸ στρήβω. Κάτι ἄρχισε νὰ λέῃ, μὰ ποῦ νὰ κούσω ! Ὡς πού νὰ βγάλῃ τὴν πρώτη φράσι, ἐγὼ ἤμουν κηόλα κλεισμένη ἔς τὴν κάμαρά μου. (Ξανακάθεται.)

Ἀγγέλα :—Καλά καὶ ἡ καμαριέρα .

Πολυξένη :—Στάσου νὰ ἰδῆς. Ἀφοῦ ἤπιε τὸ γάλα του, ὁ Γεῶργος ξανανέβηκε ἀπάνω κ' ἔκαμε νανοῖξη τὴν πόρτα μου. «Καλέ, κλεισμένη εἶσαι ;» μοῦ λέει

ἀπέξω. Ἐγὼ μιλιᾶ. . . Μοῦ ξαναμιλᾷ τίποτα! . . Ἐπιτέλους φεύγει, χωρὶς νὰ μοῦ πάρη λέξι.

Ἀγγέλα :—Περίεργο αὐτό.

Πολυξένη :—Μὰ δὲν εἶχε, ξέρεις, καιρό. Ἦταν ἀργὰ γιὰ τὸ Δικαστήριο. Καὶ σήμερ' ἀκριβῶς ἔχει μιὰ πολὺ-πολὺ σπουδαία δίκη, —Χμ! ὦραία ἀγόρευσι θὰ κάμη! νὰ τὸν χαρῶ! . . —Ἄμα ἄκουσα τὴν ξώπορτα καὶ ἄμα τὸν εἶδα κρυφὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ φεύγη, —τότε φώναξα τὴν Καλλιόπη, —τὴ λεγάμενη.

Ἀγγέλα :—Χμ! ἐδῶ εἴμαστε!

Πολυξένη :—Μοῦ ἦλθε, ξέρεις, κι' αὐτὴ μ' ἕνα ὕφος. . .

Ἀγγέλα :—Σὰ νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα!

Πολυξένη :—Ἄλλο! . . Μὰ ξέρεις πῶς; Σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ τῆς δώσω τοὺς μισθοὺς της, τὴν εὐχὴ μου, καὶ νὰ τὴν ξαποστείλω ἔς τὸ χωριό της νὰ παντρευτῆ, ὕστερ' ἀπὸ δέκα χρόνων πιστὴ ὑπηρεσία. Τί ὑποκρισία ποῦ ἔχουν, Θεέ μου, αὐτὰ τὰ ὄντα! Ἐκοίταζα τὰ μάτια της : Ἄγγελος τοῦρανοῦ! . . (Μὲ εἰρωνικὴ τρυφερότητα :) Κ' ἕνα γελᾶκι ἀθῶο ἔς τὰ χεῖλια της! . . Μὲ τὰ ξανθὰ της μαλλᾶκια. . . μὲ τὰ λακκάκια της. . . μὲ τὰ κόκκινὰ της φιογκᾶκια. . . μὲ τὴν ποδίτσα της. . . μμ! ψυχὴ μου! . . Οὔτε γάτα ἦτανε, οὔτε ζημιὰ ἔκαμε!

Ἀγγέλα :—Θὰ εἶναι ὠμορφη, ἔ;

Πολυξένη :—Ἄ, ναί, πολὺ!

Ἀγγέλα :—Καὶ νέα;

Πολυξένη :—Οὔτε δεκαεφτὰ χρονῶ. Μ' ἀφοῦ, σᾶς λέω, μοῦ τὴν ἔφεραν χθὲς τὸ μεσημέρι, καὶ σήμερα τὸ πρωτὶ τὴ βρῆκα ἀγκαλιασμένη μὲ τὸν ἄντρα μου, μορεῖτε νὰ καταλάβετε καὶ τὴ διαγωγὴ της καὶ τὴν ὠμορφιά της.

Κλειώ :—Καὶ δὲν τὴν ἔβλεπες ἐσύ, πρὶν τὴν κρατήσης ἔς τὸ σπῆτι σου; Ποιὸς σοῦ τὴν ἔφερε;

Πολυξένη :—Μοῦλθε μὲ μιὰ θεία της κι' εἶπε πὼς

εἶναι ἀπὸ τὴν Κηφισιά, πρωτόβγαλτη. Ἐλήθεια, ψέμματα, ποῖος τοὺς ξέρει! Ἡ κυρία Σγούτα, λέει, τοὺς εἶπε πὼς γύρευα καμαριέρα. Ἐ! Μοῦ φάνηκε καλὴ καὶ τὴν κράτησα. Ἐπειτα, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν τὴν πρόσεξα πολὺ. Ἐτσι, ὅπως ἦταν ντυμένη, δὲ φαινόταν πάλι τόσο ὠμορφη...

Ἀγγέλα :—Ἐπικίνδυνη...

Πολυξένη :—Ναί... Μόνο σήμερα, ὅταν τὴν ἔκραξα γιὰ νὰ τὴν διώξω, τότε τὴν εἶδα καλά.

Ἀγγέλα :—Εἶχες τὴν περιέργεια νὰ ἰδῆς πὼς εἶναι ἢ ἀντίζηλος, ἔ;—Καὶ τί τῆς εἶπες;

Πολυξένη :—Μήπως θυμᾶμαι; Θυμᾶμαι μόνο πὼς μ' ἐθύμωσε πολὺ. (*Ἐξαφνα*;) Ἄ, ναί! Ἐτὴν ἀρχὴ ἔκανε πὼς δὲν ξέρει τί τῆς λέω... Ἐπειτα ὅμως ἀρχισε νὰ ψευτοκλαίῃ. Ἡ δικαιολογία τῆς ἦταν πὼς ὁ Γεῶργος τὴν πείραζε, καὶ τί νὰ κάμῃ; «Τί νὰ κάμῃς;! (*Μὲ θυμό*;) καὶ ποῦ τὰ εἶχες τὰ χέρια σου, νὰ τοῦ δώσης ἓνα σφάλιαρο; καὶ ποῦ τὸ εἶχες τὸ στόμα σου, νὰ ἐλθῆς, σὰν τίμιο κορίτσι, νὰ μοῦ τὰ πῆς; ἔ;!» Καθὼς ἔκλαιγε, εἶχε σηκώσῃ τὴν ποδιά τῆς ἔς τὰ μάτια τῆς. Καὶ τὰ μανίκια τῆς καμιζόλας τῆς εἶχαν πέση καὶ τῆς ξεσκέπασαν τὰ μπράτσα. Μὰ κάτι μπράτσα!.. Αὐτὰ μ' ἐφούρχισαν περισσότερο... Καὶ ἔς τὸ θυμό μου τὴν ἄραξα ἀπὸ τὰ μαλλιά, καὶ τὴν ἔβγαλα μὲ σπρωξιές.

Ἀγγέλα :—Προτιήτερα εἶπες μὲ κλωτσιές.

Πολυξένη :—Οὔφ, ξέρω κ' ἐγώ, ἔτσι τῶπα... Ἐ! μὰ τὸ ξέρεις πὼς εἶσαι ἀνυπόφορη; Ἐγὼ νὰ βρῶσκουμαι σὲ τέτοια δυστυχία, καὶ σὺ νὰ μὲ κοροϊδεύῃς! (*Ὡς νὰ ζητοῦσε ἀφορμὴν, σκεπάζει τὸ κεφάλι τῆς μὲ τὰ χέρια, τὸ ρίχνει ἔς τὸ τραπέζι καὶ ἀρχίζει τὰ κλάματα. Τὸ καπέλλο τῆς τῆς φεύγει. Τὰ μαλλιά τῆς πειτιοῦνται ἄτακτα.*)

Ἀγγέλα :—Παρντόν, κυρία Πολυξένη Δρογκᾶ!

Πολυξένη, μὲ θυμό, διακόπτουσα τὸ κλάμμα πρὸς

στιγμήν :—Μὴ μὲ λὲς κυρία Δρογκᾶ ! Εἶμαι πάλι ἡ δεσποινὶς Πολυξένη Γεωργιάδου !

Ἀγγέλα, σαρκαστικῶς :—"ὦ, ὦ ! δεσποινίς ! Καὶ σοῦ φαίνεται πὼς μὲ τὸ διαζύγιο θὰ ξαναγίῃς ;

Πολυξένη :—"Ἄσε με ! (Ξανακλαίει ὡς ἄνω.)

Κλειώ, σιγὰ πρὸς τὴν Ἀγγέλαν :—"Ἀφισέ τη λοιπόν. Δὲ βλέπεις τί σοβαρὰ πού τῷχει πάρη ; Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔχει ἄδικο.

Ἀγγέλα :—Εἶνε παιδί ! ἄπειρη καὶ χαϊδεμένη . . .

Κλειώ :—"Ἐλα, τώρα, Πολυξένη μου. Μὴν κἀρης ἔτσι, νὰ σὲ χαρῶ ! . . Τὴν ἔδιωξες ; ἔφυγε ; Πάει, τελείωσε ! Θὰ τὰ διορθώσουμε.

Πολυξένη, σηκώνουσα μιὰ στιγμὴ τὸ κεφάλι :—Τί νὰ διορθώσουμε ; Τώρα πιά ! . . Ἐγώ ! (Ξαναπέφτει μὲ κλάμματα.) Οὔτε νὰ τὸν ξαναἰδῶ ᾗς τὰ μάτια μου, οὔτε νὰ τὸν ξανακούσω.

Κλειώ :—Μὰ παιδί μου ! . . .

Πολυξένη, ὡς ἄνω :—"Ἀκοῦς ἐκεῖ μὲ τὴ δούλα μου ! . . ἴσα μὲ μιὰ δούλα . . . ἐμέ ! . . Ποῦ τοῦ εἶχα τέτοια ἀγάπη ! . . Ποτὲ δὲ θὰ ξαναγυρίσω ᾗς τὸ σπίτι του, ποτέ ! (Ξανασηκώνει τὸ κεφάλι, χωρὶς κλάμματα τώρα.) Ἐπιτέλους, πὼς τὸ θέλετε ; Τοῦχασα πιά τὴν ἔμπιστοσύνη. Ἄν νομίζετε πὼς ἔτσι μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀντρόγυνο, εὐτυχία ! . . (Τὴν πιάνουν πάλι τὰ κλάμματα καὶ ξαναπέφτει.)

Κλειώ :—"Ἐκαμε πολὺ ἄσχημα ὁ ἄντρας σου, Πολυξένη μου, ἀλλὰ καὶ σὺ τὰ παραμεγαλώνεις. Δὲ χωρίζουν τ' ἀντρόγυνα, παιδί μου, γιὰ ἓνα χᾶδι ἢ γιὰ ἓνα φιλὶ παραπάνω !

Πολυξένη, μουρμουρίζουσα :—Φιλί ; ἐγὼ δὲν εἶπα φιλί.

Κλειώ, ἐξακολουθεῖ :—Νὰ τοῦ κάμῃς σκηνή, τοῦ μασκαρᾶ, νὰ τοῦ κάμῃς χίλιες σκηνές, νὰ τὸν ρεζιλέψῃς, —ἄ ! ἐγὼ εἶμαι ὑπὲρ τοῦ ρεζιλέματος !—ἀλλὰ νὰ γυρίσῃς ᾗς τὸ σπιτάκι σου. Δὲ γίνεται τίποτα, ἄν

δὲ γυρίσης. Κι' ὁ πατέρας σας μιὰ φορά, στὰ νειάτα μας, μοῦ ἔκαμε τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Μὰ δὲν τὸν ἐχώρισα. Τὸν ἐρεζίλεψα μόνο καὶ τοῦ ἔβαλα τὰ δυὸ του πόδια ἔς ἓνα παπούτσι... Πῶς θὰ τὸ ἔκανα αὐτό, ἂν τὸν ἄφωνα νὰ φύγω σὺν καὶ σέ; Καὶ νά, τὸ βλέπετε: ἀπὸ τότες μοῦγεινε ὁ πιὸ καλὸς καὶ ὁ πιὸ πιστὸς σύζυγος τοῦ κόσμου. Παράδειγμα ποῦ ἔχουν νὰ λένε!

Πολυξένη, σηκώνει τὸ κεφάλι της:—Ποτέ!..
 Ἔστιο σπίτι του δὲν ξαναγυρίζω. Σᾶς εἶπα: νὰ στείλετε τὸν Κοσμᾶ, νὰ μοῦ φέρη τὰ ρούχά μου.

Ἀγγέλα:—Ἄς τὸν Κοσμᾶ τώρα! Ἐγὼ σοῦ λέω πὼς θὰ γυρίσης!

Πολυξένη:—Ἐχεις πολὺ μεγάλο λάθος, καὶ θὰ τὸ ἰδῆς.

Ἀγγέλα:—Δὲ θὰ ἰδῶ τίποτα. Θὰ γυρίσης! Καὶ μάλιστα... ἄρχισες κηόλα νὰ γυρίσης.

Πολυξένη:—Ἐγὼ; ἄρχισα κηόλα νὰ... Τί λές;

Ἀγγέλα:—Ναί· καὶ μπορῶ νὰ σ' τὰποδείξω: Γιατί σὲ παρακαλῶ, ἔδιωξες τὴν καμαριέρα;

Πολυξένη, ἐκπληκτικῶς:—Ἐ; τὴν Καλλιόπη;

Ἀγγέλα:—Ναί· δὲ μοῦ λές γιατί τὴν ἔδιωξες;

Πολυξένη:—Μά...
Ἀγγέλα, διακόπτουσα:—Νὰ σοῦ πῶ ἐγώ: Τὴν ἔδιωξες γιατί σὲ νοιάζει ἀκόμη καὶ γιὰ τὸν ἄντρα σου καὶ γιὰ τὸ σπίτι του. Ἄν δὲν εἶχες πράγματι σκοπὸ νὰ γυρίσης, δὲ θὰ σ' ἔνοιαζε γιὰ τίποτα· κι' ἂν δὲν σ' ἔνοιαζε, θὰ τὴν ἄφινες ἐκεῖ καὶ τὴν καμαριέρα, ὅπως ἄφισες καὶ τὸ μάγερα, καὶ τὸν πορτιέρη. Ἡ μήπως τοὺς ἔδιωξες κι' αὐτούς;

Πολυξένη, θυμωμένη:—Λές ἀνοησίες! Τί σκοπὸ καὶ σκοπὸ; Ἔστιο θυμὸ μου μούλθε νὰ τὴν πετάξω καὶ τὴν πέταξα. Νομίζεις πὼς λογάριασα τίποτα;

Ἀγγέλα:—Ἐτσι σοῦ φαίνεται· μὰ γιὰ ἔξετασθε καλλίτερα τὸν ἑαυτὸ σου!..

Κοσμάς, ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάθους πρὸς τὴν Κλειώ:—Κυρία, ἡ γυναῖκα γιὰ τὴν πλύση... Ἡ κυρὰ Θεοδώρα. Ἦλθε νὰ συμφωνήσετε...

Κλειώ:—Ἄ! καλὰ! μιὰ στιγμή κι' ἔφτασα! (Παίρνει ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ χαρτὶ καὶ τὸ μολύβι, καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάθους:) Πολυξένη μου, ἐκεῖνο ποῦ σοῦ εἶπα: Ρεζίλημα! ρεζίλημα!

Πολυξένη, μελαγχολικῶς:—Δὲν ξέρω τίποτα... Ξέρω μόνο πὼς εἶμαι ἢ πιὸ δυστυχησμένη τοῦ κόσμου!

Ἀγγέλα, πλησιάζουσα τὴν ἀδελφήν της μὲ συμπάθειαν, τῆς σιάζει τὰ μαλλιά καὶ τὸ καπέλλο:—Τὸ λὲς αὐτὸ σοβαρὰ;

Πολυξένη, ὡς ἄνω:—Ἄν νομίζεις ἀκόμα πὼς ἀστειεύομαι!.. Ἦθελα νᾶσουν ἐς τὴ θέσι μου, καὶ σοῦλεγα!.. Νὰ σοῦκανε κανένα τέτοιο ὁ ἄντρας σου, καὶ σ' ἔβλεπα!..

Ἀγγέλα:—Δὲν ἔχεις δίκην. Ἐγὼ ξέρω τὸν κόσμο καλλίτερον ἀπὸ σένα, καὶ σὲ βεβαιῶ πὼς ἂν τοῦ Νίκου τοῦ κάπνιζε ποτὲ νὰ φιλήσῃ μιὰ δούλα, δὲν θὰ μοῦ ἔκανε οὔτε ζέση οὔτε κρύο. Αὐτό, ψυχὴ μου, δὲν εἶνε προσβολή, δὲν εἶνε ἀπιστία, δὲν εἶνε τίποτα! Θέλεις νὰ σοῦ ἐξηγήσω;

Πολυξένη, μὲ ἀπορίαν:—Ναί, γιατί, μὰ τὸ ναί, δὲ σὲ καταλαβαίνω καθόλου.

Ἀγγέλα:—Λοιπὸν, μάθε πὼς ὑπάρχουν δυὸ εἶδη ἀπιστίας: ἡ μικρὴ καὶ ἡ μεγάλῃ, ἡ σωματικὴ καὶ ἡ ψυχικὴ.

Πολυξένη, μουρμουριστά:—Κολοκύθια!

Ἀγγέλα, ἔξακολουθοῦσα:—Ἄν λόγου χάριν, ὁ ἄντρας μου προτιμῆσῃ ποτὲ ἀπὸ μένα μιὰν ἄλλη, ὁμοια μου, καλλίτερόν μου, καὶ τὴν ἀγαπήσῃ μὲ πάθος, μὲ αἴσθημα,—αὐτὸ μάλιστα, εἶνε μιὰ ἀπιστία, ἀληθινὴ ἀπιστία, ποῦ θὰ μὲ κάμῃ δυστυχησμένη. Ἀλλὰ ἔτσι, ἂν σὲ μιὰ στιγμή, σὲ μιὰ περίστασι, τοῦλῃθ ὄρεξι νὰ διασκεδάσῃ λιγάκι μ' ἓνα πλάσμα ταπεινὸ κ'

ἐλαφρό, μὲ μιὰ γυναῖκα τιποτένια, μὲ τὴ δούλα μου τελοςπάντων, νομίζεις πὸς θὰ πάψῃ γι' αὐτὸ νάγαπᾷ καὶ νὰ σέβεται ἐμέ; Γιατί λοιπὸν θάκανα τρέλλες; Ὁ Γεώργος σου σήμερα νοστιμεύτηκε τὴν καμαριέρα σου. Τὸν εἶδες νὰ τὴ χαϊδεύῃ. Μπορεῖ καὶ νὰ τὴν φίλησῃ... μπορεῖ ἀκόμα...

Πολυξένη, διακόπτουσα μὲ μανίαν:—Ἄχ, μὴ μοῦ τὸ λές!

Ἀγγέλα, συνεχίζει:—Ἐχει αὐτὸ καμμιά σημασία; Ἐπαψε, νομίζεις, ὁ ἄντρας σου νὰ σάγαπᾷ, νὰ σὲ λατρεύῃ; Καθόλου! Χίλιες καμαριέρες δὲν ἀξίζουν μπροστά ᾧ τὰ μάτια του ὅσο τὸ μικρὸ σου δακτυλάκι. Ἀλλὰ ἡ ζωὴ ἔχει, βλέπεις, αὐτὰ τὰ παράξενα, ποῦ ὅταν δὲν τὰ ἔσῃ κανεὶς, πέφτει ἔξω. Καὶ οἱ ἄντρες δὲν εἶνε σὰν καὶ μᾶς. Εἶνε παράξενοι, ἀλλόκοτοι... Νὰ σοῦ δώσω νὰ διαβάσῃς;...

Πολυξένη, διακόπτουσα:—Ὅχι, σ' εὐχαριστῶ! δὲν θέλω νὰ μοῦ δώσῃς νὰ διαβάσω τίποτα! Αὐτὰ ποῦ γράφουν τὰ βιβλία εἶνε βλακείες, καὶ ἀπορῶ μαζί σου πῶς κάθεσαι καὶ τὰ πιστεύεις. Σωματική, λέει, καὶ ψυχική... Κολοκύθια σοῦ λέω! Ὅλες ἡ ἀπιστίες εἶνε ἀπιστίες, καὶ ἡ μὲ τὴν καμαριέρα μου τάχει ὁ ἄντρας μου ἢ μὲ μιὰ προγιγνεύσα, γιὰ μένα, ποῦ μοῦ πονεῖ καὶ μὲ γνίζει, εἶνε τὸ ἴδιον. Οὐφ! Ἡ θεωρίες εἶνε καλὲς μόνο γιὰ ὅ,τι δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει προσωπικῶς.

Ἀγγέλα:—Ὅστε δὲν σ' ἔπεισα καθόλου κι' ἔξακολουθεῖς νὰ ἔχῃς τὴν ἰδέα σου;...

Πολυξένη:—Αὐτὸ νὰκούεται.

Ἀγγέλα, σηκώνεται:—Τότε λοιπὸν, πᾶμε ἔξω μαζί. Θέλω νὰ πάω ᾧ τὸ Ζάππειο, μήπως βρῶ μονάχη μου καμμιά καμαριέρα, γιατί ὁ μεσίτηςς...

Πολυξένη, μελαγχολικῶς:—Δὲν παίρνεις καλλίτερα καμαριέρα;

Ἀγγέλα:—Ἄ, ἔννοια σου, κ' ἐγὼ δὲ φοβᾶμαι

ἀπὸ τὸν ἄντρα μου !.. Ἔρχεσαι ;.. Ἔλα, ὁ καθα-
ρὸς ἀέρας θὰ σοῦ κάμη καλό... Καί ᾽ς τὸ δρόμον
τὰ λέμε καλλίτερα. (Τὴν σηκώνει καὶ τὴν παρασύρει.)
Ἔλα !

Πολυξένη :—Καλὰ ντέ, μὴ μὲ τραβᾶς, πᾶμε ! Κ᾽
ἐγὼ θέλω νὰ πάρω ἀέρα. Ὅπως εἶμαι τώρα, ᾽ς τὸ
σπίτι θὰ ἔσκαζα.

Ἀγγέλα, παίρνει τὸ τσαντάκι της ἀπὸ τὸ τραπέζι
καὶ τὸ ἀνοίγει :—Νὰ ἰδῶ... ἔχω τὸ κλειδί τῆς ἐξώ-
πορτας ;.. Ἄ, νά το !

Πολυξένη, συγυριζομένη γιὰ ἔξω :—Μὰ τί τὸ θές;
δὲ σ'ἀνοίγουν ;

Ἀγγέλα :—Ἄ, μπᾶ ! καμμιά φορὰ λείπει ὁ Κο-
σμᾶς καὶ μᾶφίνουν ἔξω δυὸ ὥρες, (Διευθύνουσα τὴν
ἀδελφήν της πρὸς τὴν δευτέραν δεξιὰ θύραν :) Ἀπὸ
᾽δῶ, ἀπὸ ᾽δῶ, καὶ κατεβαίνουμε ἀπὸ τὴν ταράτσα.
Νὰ ἰδοῦμε καὶ τὴ μαμμά, ποῦνε κάτω μὲ τὴν πλύ-
στρα, καὶ νὰ κόψουμε καὶ κανένα τριαντάφυλλο γιὰ
τὸ στήθος. Μοῦ ἄνοιξαν σήμερα κάτι ἄσπρα τρέλλα!
(Ἐξέρχονται.) Περᾶστε, δεσποινίς !..

[Ἡ σκηνὴ μένει λίγο ἀδειανή. Ἀκούεται τὸ κου-
δοῦνι τῆς ἐξώπορτας. Σὲ λίγο παρουσιάζεται ἀπὸ τὴν
θύραν τοῦ βάνθους ὁ Κοσμᾶς, καὶ περιβλέπει βιαστι-
κὸς ὡς νὰ ζητῇ κάποιον.]

Κοσμᾶς, ὁμιλῶν πρὸς τὸν προθάλαμον :—Δὲν εἶνε
᾽δῶ... κατεβήκανε... Στάσου, κορίτσι μου, μιὰ
στιγμὴ ἐκεῖ-δά, νὰ φωνάξω τὴν κυρία τὴ μεγάλη...
(Ὁ Κοσμᾶς προχωρεῖ εἰς τὸν προθάλαμον, ὅταν ἐμ-
φανίζεται πρὸς τὴν θύραν τοῦ βάνθους ἡ **Καλλιόπη**.
Φορεῖ ἀπλᾶ φορέματα δουλίτσας μ' ἓνα ἄκομπο ἐπα-
νωφοράκι. Ψάδινο καπέλλο, χωρὶς κορδέλλα ᾽ς τὰ
μαλλιά, χωρὶς φιλαρέσκεια, σὰ νὰ θέλῃ νὰ κρύψῃ
τὴν εὐμορφιά της. Ἐξετάζει μὲ γοργές ματιές καὶ μὲ
αὐθάδη κάπως περιέργεια τὴν τραπεζαρία.)

Καλλιόπη :—Ἐδῶ-μέσα τρῶνε ;

Κοσμᾶς, ἔτοιμος νὰ φύγη, κοντοσιτέκεται :—Ἐδῶ μέσα. Δὲ σὰρέσει ;

Καλλιόπη :—Μᾶρέσει . . . ὠραῖο στίτι. Δὲ μοῦ λές, δικό τους εἶνε ;

Κοσμᾶς :—Τί σὲ νοιάζει ; ! Δικό τους. (Κάνει νὰ φύγη.)

Καλλιόπη :—Νὰ σοῦ ἴπῳ ! ψτ ! ποῦ εἶσαι ; . .

Κοσμᾶς :—Μὰ νὰ φωνάξω τή . . .

Καλλιόπη :—Καλὰ νιέ ! δὲ μᾶς κυνηγᾶνε ! Πές μου πρῶτα : εἶνε καλοὶ ἄθρῳποι τᾶφεντικά σου ;

Κοσμᾶς :—Μ᾽ ἂν ἦτανε κακοί, χορίτσι μου, θᾶτανε . . .

Καλλιόπη, διακόπτουσα μὲ ζωνηρὸν γέλιο :—Ἐστὴ φυλακή, ἔ ; Τί νόστιμα ποῦ τὰ λές ! . . Ἐλα, ἀλήθεια : Ἐσοῦ εἶσαι εὐχαριστημένος ἔδῳ ;

Κοσμᾶς, βαθμηδὸν ἐλκνόμενος, καθ' ἑαυτὸν :—Χαρὰ ἔς τὸ γέλιο ! (Πρὸς τὴν Καλλιόπην :) Εὐχαριστημένος ; . . Χμ ! κι' ἂν δὲν ἦμουνα, σάματος θὰ μποροῦσα νὰ φύγω ;

Καλλιόπη, μὲ ἀπορίαν :—Γιατί ; (*Ἐντρομη :) Μὴ σοῦ κρατοῦν τοὺς μισθοὺς σου ;

Κοσμᾶς :—Καλέ, τί μισθοὺς ! Δὲ μὲ βλέπεις ; εἶμαι ναύτης καὶ τᾶφεντικό μου ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ. Ὅσο μὲ θέλει θὰ μ' ἔχη. Κατάλαβες τώρα ;

Καλλιόπη, γελῶσα :—Κατάλαβα ! εἶσαι **ὀρντινάντσα**. Τί νόστιμα ποῦ τὰ λές ! . . Ἄ, θὰ περάσουμε ἡμεῖς ὠραῖα ἔδῳ, γέρο μου, κ' ἔννοια σου . . .

Κοσμᾶς, δυσηρεστημένος :—Γέρο μου ; ! καλέ, τί μᾶς λές ! (Φεύγων ἀποτόμως :) Δὲ θὰ μὲ εἶδε καλά.

Καλλιόπη, μόνη :—Ἐχει ὅμως ἓνα μοῦτρο ὁ κακομοίρης ! σὰ γκρεμισμένο τζάκι ! (Περιεργάζεται ἀκόμη τὴν τραπεζαρίαν, βλέπει ἀπὸ τὴν μπαλκονόπορτα, καὶ σταματᾷ σὲ κάτι φωτογραφίες, ἀραδιασμένες ἔς τὸ μάρμαρο τοῦ τζακιοῦ.)

Καλλιόπη, παίρνει μιὰ φωτογραφία καὶ τὴν πα-

ρατηρεῖ προσεκτικά :—Περίεργο !.. πῶς τῆς μοιάζει !.. μὰ πῶς τῆς μοιάζει !.. Καλέ, μὴν εἶνε ;.. Ἄ, μᾶ ! Ἄποκάτου γράφει Ἄγγελα... (Συλλαβίζει :) Παπα... Παπασ... Παπαστάμου !.. Δὲν εἶνε !

Κλειώ, ἀπέξω ἀπὸ τὸν προθάλαμον :—Μὰ ποῦ εἶνε τὸ κορίτσι ;.. Ποῦ πῆγε αὐτή ;

Καλλιόπη, ἀκούουσα τὴν φωνὴν τῆς Κλειώς, ἀφίγει βιαστικὰ τὴν φωτογραφίαν καὶ σπεύδει πρὸς τὴν θύραν τοῦ βάνου :—Οὐ ! ἡ μεγάλη κυρία !..

Κλειώ, ἐμφανιζομένη παρὰ τὴν θύραν τοῦ βάνου καὶ βλέπουσα τὴν Ἄγγελαν :—Ἄ ! ἐσὺ εἶσαι ; (Εἰσέρχεται καὶ τὴν παρηγορεῖ. Κρατεῖ πάντα τὸ χαρτί της καὶ τὸ μολύβι.)

Καλλιόπη, βλέπουσα τὴν Κλειώ, σιαμαῖα καὶ ἀποκρίνεται μὲ ὑποκριτικὴν δειλίαν :—Μάλιστα, κυρία, ἐγώ... (Ψάχνει εἰς τὴν τσέπη της.)

Κλειώ :—Σ' ἔστειλε ὁ μεσίτης ;

Καλλιόπη :—Μάλιστα, κυρία. Ὅριστε καὶ τὸ γράμμα του. (Βγάζει ἓνα προόστυχο φάκελλο, στακτερό, τσακισμένο, καὶ τὸν δίδει τῆς Κλειώς.)

Κλειώ, ἀφίγει εἰς τὸ τραπέζι τὸ χαρτί της καὶ τὸ μολύβι της καὶ παίρνει τὸ γράμμα. Τὸ ἀνοίγει καὶ τὸ διαβάζει :—«Κυρία Γεωργιάδου, σᾶς συνιστῶ τὴν ἐπιφέρουσαν Καλλιόπην Μόσκου...» Μᾶ ; Καλλιόπη σὲ λένε καὶ σένα ; (Κάθεται.)

Καλλιόπη :—Μάλιστα, κυρία. (Ἀφελῶς :) Μὰ ποῖα ἄλλη λένε Καλλιόπη !

Κλειώ, καθησυχαστικῶς :—Τίποτα ! (Ἐξακολουθεῖ νὰ διαβάζη :) «Ἀπὸ χωρίον Μαροῦσι...» Ἄ ! εἶσαι ἀπὸ τὸ Μαροῦσι ;..

Καλλιόπη :—Μά... μάλιστα, κυρία. (Καθ' ἑαυτήν, σκεπτικῆ :) Ἄπὸ τὸ Μαροῦσι τοῦ εἶπα : Δὲ θυμᾶμαι...

Κλειώ, ἐξακολουθοῦσα :—«Εἶνε τίμιον κορίτσι καὶ

ἐργατικό.» (Ἐφίνει τὸ γράμμα ἔς τὸ τραπέζι.) Καλά, αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε. Ἔχεις πιστοποιητικό;

Καλλιόπη :— Πιστοποιητικό; Τί πιστοποιητικό; . .

Κλειώ :— Ἐπὶ τὸ σπίτι ποῦ ἦσουν πρὶν . . ἢ κυρία σου δὲ σοῦδωσε κανένα γράμμα; . . Γιατί ἔφυγες;

Καλλιόπη :— Μὰ . . ἐγὼ δὲν ἤμουν πούθενά, κυρία!

Κλειώ :— Ἄ! πρώτη φορὰ μπαίνει σὲ σπίτι;

Καλλιόπη :— Πρῶ . . . πρώτη.

Κλειώ :— Περίεργο! Ἐστὴν ἡλικία σου . . Πόσω χρονῶ εἶσαι;

Καλλιόπη :— Δεκαεπτά, κυρία. Τᾶκλεισα τὸν περασμένο Μάη. Πέστε δεκοχτώ. Μὰ ξέρετε, ὅσο εἶχα τὸν πατέρα μου δὲν εἶχα ἀνάγκη νὰ μπῶ δούλα . . Τώρα ὅμως ποῦ τὸν ἔχασα . . (Ἐτεράζει.)

Κλειώ :— Συγγενεῖς ἔχεις;

Καλλιόπη :— Στὸ χωριό, ναί . .

Κλειώ :— Ἐδῶ;

Καλλιόπη :— Ἐδῶ . . ἕναν ἀδερφὸ μονάχα, κυρία.

Κλειώ :— Καὶ τί δουλειὰ κάνει ὁ ἀδελφός σου;

Καλλιόπη :— Στρατιώτης εἶνε ὁ καϊμένος . . σκαμπανέας! . .

Κλειώ :— Ἐκατάλαβα. Καὶ θάρχεται νὰ σὲ βλέπη;

Καλλιόπη, ζωηρῶς :— Ἄ, μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ! Οὔτε μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα, κυρία.

Κλειώ :— Πάει καλά. Ὁ μεσίτης θὰ σοῦπε πιστεύω, πὼς σὲ θέλουμε γιὰ καμαριέρα. Ἔχουμε ἀκόμη ἕνα μάγερα καὶ τὸ ναῦτη ποῦ εἶδες.

Καλλιόπη :— Μάλιστα, κυρία. Καλὸς ἄνθρωπος φαίνεται.

Κλειώ, μειδιῶσα :— Χμ! . . Ἐσὺ θὰ κάνης τίς κάμαρες, θὰ σερβίρης ἔς τὸ τραπέζι, καὶ θὰ σιδερώνης τὰ ἴσια τῆς πλύσης. Ξέρεις;

Καλλιόπη :— Ἐλπίζω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κυρία. Εἶμαι ἀπὸ καλὸ σπίτι. Πῆγα καὶ ἔς τὸ σχολεῖο . .

Κλειώ :— Ἐδῶ δὲν εἶμαστε πολλοὶ ἄνθρωποι, ξέ-

ρεις. Ἦουχο σπίτι. Ἐγὼ κι' ὁ ἄντρας μου, ὁ γυιός μου ὁ μικρός, ἡ κόρη μου καὶ ὁ γαμπρός μου. Κα-
νένας ἄλλος.

Καλλιόπη, ποῦ ᾽ς τὸ διάστημα αὐτὸ μειροῦσε μὲ τὰ δάκτυλα, μὲ τὸ δεξιὸ χέρι τις γυναῖκες καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ τοὺς ἄνδρες, χωριστά, τὰ ἐνώνει καὶ ἀνακράζει ἀφελῶς :— Πέντε ! Δυὸ γυναῖκες καὶ τρεῖς ἄντρες. Ζωὴ νᾶχετε, δὲν εἴσατε πολλοί.

Κλειώ, μειδιῶσα ἀξιοπρεπῶς :— Ἐμ, τί σοῦ εἶπα κ' ἐγὼ ; Μπράβο ὅμως, φαίνεσαι ἔξυπνο κορίτσι.

Καλλιόπη :— Ἡ καλοσύνη σας, κυρία. Κι' ὁ ἄντρας σας... εἶνε ἀξιωματικός ;

Κλειώ :— Ὁχι. Ὁ γαμπρός μου εἶνε ὑποφροντιστὴς τοῦ Ναυτικοῦ. Ὁ ἄντρας μου εἶνε Ἀρεοπαγίτης συνταξιούχος.

Καλλιόπη, μὲ σπουδαιότητα :— Ἐτσι ἔ ; Μὰ τέθα ᾽πῆ Ἀεροπαγίτης, κυρία ;

Κλειώ :— Ὁ μεγαλύτερος δικαστής !

Καλλιόπη :— Ἄ ! ! (Μένει ἐκθαμβη.)

Κλειώ :— Βλέπεις πὼς ἡ καλή σου τύχη σ' ἔστειλε ᾽ς ἓνα σπίτι σπάνιο. Ἐχε λοιπὸν τὸ νοῦ σου καὶ σὺ νὰ εἶσαι καλή, πρόθυμη, φρόνιμη... γιὰ νὰ περάσουμε καλά. Δὲν πιστεύω νὰ εἶσαι ἀπὸ κείνες τις παστροκίκες, ποῦ ἔχουν ἐρωμένους καὶ τέτοια ; !..

Καλλιόπη, φρίττουσα :— Ἰα ! ἐγὼ ; !.. Εἶμαι τίμιο κορίτσι, κυρία.

Κλειώ :— Δὲ φτάνει αὐτό. Πρέπει ἀκόμα νᾶχης τρόπο μὲ τοὺς ἄντρες... νὰ εἶσαι σεμνή, νὰ μὴ τοὺς δίνης θάρρος κι' ἂν τὸ παίρνουν καμμιά φορὰ μονάχοι τους, νὰ ἔξερης νὰ τοὺς βάζης ᾽ς τὴ θέσι τους.

Καλλιόπη :— Μάλιστα, κυρία ! ᾽ς τὴ θέσι τους.

Κλειώ :— Εἶσαι, βλέπω, ὠμορφη, κ' οἱ ἄντρες, παιδί μου, πάντα ἄντρες εἶνε... Μὰ πρόσεξε ! σοῦ μίλησε κανεὶς ; ἀμέσως τῆς κυρίας σου !

Καλλιόπη :— Ἀμέσως τῆς κυρίας μου, κυρία !

Κλειώ :—Καὶ ποῦ εἶσαι ; Χέρια ἔχεις, καὶ γερά βλέπω. . . (Χειρονομοῦσα.) Ὅστην ἀνάγκη, δίνε καὶ κανένα σφάλιαρο.

Καλλιόπη, χειρονομοῦσα καὶ αὐτὴ, προθυμίαια :—Σφά. . . σφάλιαρο, κυρία !

Κλειώ :—Ἔτσι γειά σου ! Ὅστα λέω αὐτά, γιατί εἶσαι πρωτόβγαλιη, κ' ἐδῶ ἔς τὴν Ἀθήνα, ὅποιο κορίτσι δὲν ξέρει. . . Κι ὁ γαλατᾶς θὰ σοῦ πῆ τὸ λόγο του, κι ὁ μανάβης, κι ὁ μπακάλης. . .

Καλλιόπη :—Κι ὁ χασάπης, κι ὁ νεροκράτορας, κι ὁ ἠλεκτριτζῆς, κι ὁ ταπετσιέρης. . .

Κλειώ, διακόπτουσα μὲ κάποιαν ἐκπληξιν :—Ἐεἰ σὰν πολλοὺς ξέρεις ἐσύ, γιὰ κορίτσι ποῦ δὲ βγῆκε ἀπὸ τὸ χωριό του. . . Μήπως ξανάκαμες ἔς τὴν Ἀθήνα;

Καλλιόπη :—Ἐγώ ; ὄχι, σᾶς ὀρκίζουμαι. Ἦρθα πολλές φορές μὲ τὸν συχωρεμένο τὸν πατέρα μου, μὰ οὐ σπίτι δὲν ἔκαμα ποτέ.

Κλειώ :—Ἄς εἶνε πῆγαινε τώρα νὰ συγυρισθῆς λιγάκι,—ὁ Κοσμᾶς θὰ σοῦ δείξῃ τὴν κάμαρά σου,—καὶ ἅμα ἔλθῃ ἡ κόρη μου, ποῦ θᾶνε καὶ ἡ κυρία σου. . .

Καλλιόπη :—Ἡ μικρὴ κυρία ; . .

Κλειώ, διορθώνουσα :—Ἡ νέα κυρία, ἔτσι νὰ λές,—συμφωνᾶτε. Νὰ ἴδοῦμε ὅμως, θὰ θελήσῃ νὰ σὲ κρατήσῃ, ποῦ δὲν ἔχεις πιστοποιητικό ;

Καλλιόπη, κινουσα νὰ ἐξέλθῃ :—Μπᾶ ! καὶ τί ; τὸ πιστοποιητικό κάνει τὴ δούλα ; (Υψώνει τοὺς ὄμους της δυὸ-τρεις φορές.)

Κλειώ :—Καλά, καλά. Τὰ ροῦχά σου τᾶφες ;

Καλλιόπη, ἐξερχομένη ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάρθους :—Κάτι λίγα, τᾶφερα ἔς ἓνα μπογαλάκι. Τὸ μπουλό μου ὅμως εἶνε ἔς τὸ μεσίτη. Ὅστερα τὸ φέρνω. (Καθ' ἑαυτήν, χειρονομοῦσα, χωρὶς νὰ τὴν βλέπῃ ἡ κυρία της.) Σφά. . . σφά. . . σφάλιαρο ! (Ἐξαφανίζεται εἰς τὸν προθάλαμον.)

Κλειώ :—Πήγαινε. (Μόνη:) Ἄγαθὸ κορίτσι. Μοῦ φαίνεται πὼς βρήκαμε τὸν ἄνθρωπό μας! (Ἐξετάζει σιωπηλῆ τὸ χαρτί της καὶ κάτι σημειώνει μὲ τὸ μολύβι. Τὸ κονδοῦνι τῆς ἐξώπορτας.)

Μενέλαος, εἰσορμῶν ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάθους. Γκορίζα γενάκια. Μαῦρα ροῦχα. Ἐπανωφόρι. Μεγάλο ἡμίψηλο. Ὅμπρὲλλα τοῦ ἡλίου. Εἶνε κάπως ταραγμένος :—Κλειώ ;..

Κλειώ :—Καλῶς τον.

Μενέλαος :—Καλέ, τί ἔπαθε ἡ κόρη μας μὲ τὸν ἄντρα της ; Τίς ἀπάντησα ἔξω... Εἶνε μὲ τὰ σωστά της ;

Κλειώ, ἀπαθῶς :—Τί, σοῦ φάνηκε τρολλή ;

Μενέλαος :—Μὰ καὶ βέβαια τρολλή ! Ἄφοῦ λείπει νὰ χωρίσῃ τὸν ἄντρα της γιὰ φύλλον πήδημα !..

Κλειώ :—Γιὰ φύλλον πήδημα !.. Ὄχι βέβαια... ἔσεῖς οἱ ἄντρες... ὁ ἓνας ὑπερασπίζει τὸν ἄλλο.

Μενέλαος :—Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς τὸν ὑπερασπίζομαι. Κακὸ καὶ ψυχρὸ αὐτὸ ποῦ ἔλαμε... .

Κλειώ, διακόπτουσα :—Ἐννοια σου, τώρα ! Τὰ ἔχεσες ;.. Καὶ σὺ τὰ ἴδια ἔκανες !.. Εἶνε φαίνεται οἰκογενειακό... .

Μενέλαος, μ' ἐκπληκτικὸν θυμὸν :—Οἰκογενειακό ;! καλὲ τί λές ; Καὶ τί σχέσι ἔχω ἐγὼ μὲ τὸν γαμπρό μου ;

Κλειώ, ἀπιόγη :—Ἐχω ὅμως ἐγὼ μὲ τὴν κόρη μου. Καὶ ὅπως ἤμουν ἐγὼ δυστυχεσμένη μὲ τὸν ἄνδρα μου, ἔτσι εἶνε καὶ ἐκείνη μὲ τὸ δικό της. Αὐτὸ ἐννοῦσα !

Μενέλαος, εἰρωνικῶς :—Ἄ ! μωρὲ συλλογισμός ;!.. —Δὲν τὰ φίνεις τὼρ' αὐτά, νὰ ἰδοῦμε τί θὰ γίνῃ ;.. Ἐφυγε, χωρὶς νὰ πῆ τοῦ Γεώργγου τίποτα ;

Κλειώ :—Μάλιστα.

Μενέλαος :—Καὶ θὰ πάη τὸ παιδί τὸ μεσημέρι σπῖτι του καὶ δὲ θὰ τῆ βρῆ ;

Κλειώ, μὲ μορφασμόν :—Μμ ! τὸ «παιδί» !..

ψυχὴ μου τὸ «παιδί» !.. Σαραντάρης ἄνθρωπος, δὲν ντρέπεται, ἀλήθειά κι' ἀπ' ἀλήθεια... νὰ χαϊδολογίεται μὲ τὶς δοῦλες μπροστὰ ᾧ τὰ μάτια τῆς γυναῖκάς του !..

Μενέλαος, χειρονομῶν :—Ἔ ! μὰ δὲν εἶνε σωστὰ πράγματα αὐτά !.. Ἡ Πολυξένη πρέπει νὰ πάη ᾧ τὸ σπίτι της ! Τί δηλαδή ; ἐπειδὴ...

[Ὁ Μενέλαος διακόπτεται καὶ τὰ χάνει. Διότι τὴν στιγμήν ἐκείνην μπαίνει ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάνους ἡ Καλλιόπη. Εἶνε μεταμορφωμένη. Ἔχει βγάλη τὸ καπέλλο της καὶ τὸ ἐπανωφοράκι της. Φορεῖ ἓνα πονκαμισάκι μὲ κοντὰ πλατεῖα μανίκια, ποῦ τῆς ἀφίνουν τὰ μπράτσα μισόγυμνα. Βκόκκινη κορδελίτσα ᾧ τὰ χρυσᾶ μαλλιά. Καὶ μὲ μιὰ ποδίτσα μὲ δαντέλλες κομψότατη. Βλέπουσα τὸν Μενέλαον, οὐσιτέλλεται μὲ νάζι.]

Καλλιόπη — Ἄ !... ὁ ἀφέντης ;..

Κλειώ :—Μάλιστα ὁ μέγας ἀφέντης.

Μενέλαος, ἐκπληκτός — Τ' εἶν' αὐτό ;!

Κλειώ :—Εἶνε ἡ Καλλιόπη... ἡ καινούργια καμαμαριέρα...

Μενέλαος μὲ πατρικὸν μειδιάμα :—Ἄ, μπράβο !

Καλλιόπη :—Συγυροίστηκα, κυρία, καί...

Κλειώ, διακόπτουσα :— Σὲ βλέπω, σὲ βλέπω... καλὰ, πολὺ καλὰ, [Παρατηροῦσα ἐξ ἀρχῆς τὴν Καλλιόπην:] Περιεργό !

Μενέλαος, κυτιάζει τὴν Καλλιόπην :—Καλὰ, πολὺ καλὰ !...

Κλειώ, καθ' ἑαυτήν :—Καλλιόπη... ξανθή, γαλανή, ἀπὸ τὸ Μαροῦσι... [ἀποτόμως πρὸς τὴν Καλλιόπην:] Νὰ σοῦ πῶ, κορίτσι μου. Μήπως δὲν εἶσαι ἀπὸ τὸ Μαροῦσι, ἀλλ' ἀπὸ τὴν Κηφισσιά;

Καλλιόπη, γιὰ μιὰ στιγμή τὰ χάνει, ἀλλὰ γρήγορα συνέρχεται :—Ἀπό... γιατί; Ὁχι, κυρία, ἀπὸ τὸ Μαροῦσι εἶμαι! Ἔτσι δὲ γράφει ὁ μεσίτης;

Κλειώ:—Θειά;. . . Μήπως ἔχεις καμμιά θειά, ἔτσι σὰ μητέρα;

Καλλιόπη:—Ἐγώ; ὄχι! μακάρι νᾶχα, κυρία! [*Καθ' ἑαυτήν:*] Καλέ, γιατί μὲ ρωτάει;

Κλειώ:—Καὶ εἶνε, ἀλήθεια, πρώτη φορὰ ποῦ ἔρχεσαι ἔς στήν Ἀθήνα καὶ μπαίνεις σὲ σπίτι, ἢ μήπως. . .

Καλλιόπη:—Ἄ μπᾶ! ὄχι, μὰ τὰ μάτια μου, κυρία! Πρώτη φορὰ, πρώτη!

Κλειώ, ἐγειρομένη:—Περίεργο!

Μενέλαος, ὁ ὁποῖος παρηκολούθησε μὲ ἀπορίαν αὐτὴν τὴν ἀνάκρισιν:—Μὰ τί συμβαίνει;

Κλειώ:—Τίποτα, τίποτα! [*Πρὸς τὴν Καλλιόπην:*] Φώναξε τώρα τὸν Κοσμά νὰ σοῦ δείξῃ νὰ στρώσῃς τὸ τραπέζι. [*Πρὸς τὸν Μενέλαον:*] Ἐλα, Μενέλαε, πᾶμε μέσα νὰ ξαλλάξῃς, καὶ τὰ λέμε. [*Διευθύνεται πρὸς τὴν δευτέραν δεξιὰ θύραν.*]

Μενέλαος, παίρνει ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἀνοίγει μίαν ἐφημερίδα:—Καλά, τώρα ἔρχομαι.

Κλειώ, πρὶν ἐξέλθῃ:—Ἐλα λοιπόν!

Μενέλαος, ἀποτόμως:—Καλὰ ντέ! πῆγαινε κ' ἔφτασα! ἀπὸ τὸ χέρι θέλεις νὰ μὲ πιάσῃς; Οὐφ!

(Ἡ Κλειώ ἐξέρχεται χωρὶς νὰ στραφῇ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Καλλιόπη σηκώνει τὰ πράγματα τοῦ τραπέζιου, διὰ νὰ στρώσῃ τὸ ἄσπρο τραπεζομάντυλο ποῦ βγάζει ἀπὸ τὸ μπουφέ. Ὁ Μενέλαος, προσποιούμενος ὅτι διαβάσει, τὴν κρυφοκυτιάζει. Ἡ διάθεσίς του δὲν διαφεύγει τὴν Καλλιόπην, ἢ ὁποῖα ἐξ ἐνστίκτου, ἀλλάζει ὕφος, διὰ μὲν μόνη μ' ἕναν ἄνδρα.)

Μενέλαος, καθ' ἑαυτόν:—Μωρὸ ὠμορφιά! Ἄν ἦταν τέτοια κ' ἡ καμαριέρα τῆς Πολυξένης, ὁ κακομοίσης ὁ Γεῶργος δὲν εἶχε καθόλου ἄδικο! . .

Καλλιόπη, ὁλονὲν ἐργαζομένη, καθ' ἑαυτήν:—Βάζω στοίχημα πὼς θάρχισῃ κουβέντα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα θὰ μὲ ρωτήσῃ πόσω χρονῶ εἶμαι. . .

Μενέλαος, μετ' ὀλίγον, μὲ μεγάλην ἀξιοπρέπειαν:
—Καλλιόπη λοιπόν, ἔ; ἀπὸ τὸ Μαροῦσι...

Καλλιόπη, καθ' ἑαυτήν: — Νά τα! (Πρὸς τὸν Μενέλαον:) Μάλιστα ἀφέντη.

Μενέλαος, πλησιάζων ὀλίγον κατ' ὀλίγον:—Καὶ πόσω χρονῶ εἶσαι;

Καλλιόπη, καθ' ἑαυτήν:—Δὲν τόπα; (Πρὸς τὸν Μενέλαον:) Μμ! δεκάξη... δεκαεφτά... ἴσα μ' ἐκεῖ.
(Καθ' ἑαυτήν γρήγορα, γρήγορα:) Τώρα θὰ μὲ βροῖ ψηλή.

Μενέλαος:—Μόνον δεκαεπτά; Περίεργο! Ἔχεις ἀνάστημα! μπόι μιὰ φορὰ.

Καλλιόπη:—Τῶχω ἀπὸ τὴ μάνα μου, ἀφέντη.
Ἡ συχωρεμένη ἦταν μιὰ γυναικάρια ἴσαμε κεῖ-πάνω!
(Καθ' ἑαυτήν ὡς ἄνω:) Τώρα θάρθη κοντά μου νὰ μετοηθοῦμε.

Μενέλαος, πλησιάζων:—Καὶ βέβαια, καλέ! Εἶσαι πιὰ σωστὴ γυναῖκα. (Πλησιάζων ἀκόμη:) Κοντεύεις νὰ μὲ φτάσης καὶ νὰ μὲ περάσης! Νά!.. (Γελᾷ.)

Καλλιόπη, καθ' ἑαυτήν:—Νά το!.. (Γελῶσα μὲ σεβασμὸν καὶ μὲ νάζι:) Χῖ, χῖ, ἀλήθεια!..

[Στιγμαὶ ἀμηχανίας. Γελαστὴ ἢ Καλλιόπη, κυτιάζει πρὸς τὰ κάτω. Θέλει νὰ προχωρήσῃ εἰς τὸν μπουφέ, νὰ πάρῃ καὶ ἄλλα πράγματα, ἀλλὰ διστάζει νὰ παραμερίσῃ τὸν Μενέλαον, ποῦ στέκεται ἔμπρὸς της καὶ τὴν παρατηρεῖ ἀπὸ κοντά.]

Μενέλαος, ὀπισθοχωρῶν ὀλίγον, ὡς νὰ ἐνιράπη τὸν ἑαυτὸν του:—Μπράβο! Φαίνεσαι καλὸ κορίτσι! ἔλπίζω νὰ περάσουμε καλά! (Διευθύνεται ἀργὰ πρὸς τὴν δευτέραν δεξιὰ θύραν, καὶ ἐξέρχεται, κυτιάζων κάπου-κάπου ὀπίσω του μὲ τρόπον.)

Καλλιόπη, συγχρόνως διευθυνομένη πρὸς τὸν μπουφέν, καὶ βγάζουσα πηρουνομάχαιρα καὶ πετσέτες καθ' ἑαυτήν:—Δὲν ἐπροχώρησε, μὰ φαίνεται πὼς θὰ προχωρήσῃ. Περίεργο πράγμα!.. Ὅλ' οἱ κύ-

ριοι νᾶρχίζουσι μὲ τὸν ἴδιον τρόπο! Ἄπέξω πιά τοὺς ἔμαθα. (Διευθυνομένη πρὸς τὸ τραπέζι καὶ φωνάζουσα)
Κοσμᾶ! Κοσμᾶ!

Κοσμᾶς, παρουσιαζόμενος ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάνθους:—Τί θέλεις;

Καλλιόπη:—Ἡ μεγάλη κυρία εἶπε νὰ μοῦ δείξης νὰ στρώσω τὸ τραπέζι.

Κοσμᾶς, μὲ μπουρίνι:—Ἔ, νά: θὰ βάλῃς τὶς καρέκλες ἀπὸ πάνω, καὶ τὰ πιάτα ἀπὸ κάτω. Ἔτσι τὸ στρώνουμι ἔμεῖς.

Καλλιόπη:—Ἄφισε τώρα τᾶστεῖα!

Κοσμᾶς:—Μὰ τί νὰ σοῦ δείξω; Δὲν ἔστρωσες ποτέ σου τραπέζι; Νὰ ὁ μπουφές, πήγαινε καὶ ἔς τὴν κουζίνα νὰ πάρῃς τὰ πιάτα, τελείωσε!

[Ὁ Κρίτων, ἐπιστρέφων ἀπέξω, μὲ δύο λευκὰ τριαντάφυλλα ἔς τὸ χέρι, ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάνθους, διασχίζει ἀστραπηδὸν τὴν σκητὴν χωρὶς νὰ ἰδῆ κανένα, καὶ πετῶν τὸ καπέλλο του εἰς ἓνα διβάνι, ἐξέρχεται κατ' εὐθείαν εἰς τὸν ἐξώστην.]

Καλλιόπη, τὰ χάνει μιὰ στιγμή πρὸ τοῦ ἀνεμοστροβίλου τοῦ Κρίτωνος, ἀλλὰ βλέπουσα ὅτι ἐπῆγεν εἰς τὸν ἐξώστην, ἐξακολουθεῖ πρὸς τὸν Κοσμᾶν:—Μὰ πόσα σερβίτσια πρέπει νὰ βάλω;

Κοσμᾶς:—Πέντε. Ἄ, ὄχι, εἶπε ἡ κυρία πὼς μπορεῖ νὰ φάῃ ἔδῳ κ' ἡ κόρη της ἢ ἄλλη. Βάλε ἕξη.

Καλλιόπη:—Νά, αὐτό σ' ἐρωτοῦσα νὰ μοῦ πῆς, γέρο παρᾶξενε! Τίποτ' ἄλλο φχαριστῶ. (Δείχνουσι πρὸς τὸν ἐξώστην.) Ψτ! ποῖος εἶνε; Ὁ γυιὸς ἢ ὁ γαμπρός;

Κοσμᾶς, βαθμηδὸν μαλασσόμενος:—Ὁ γυιὸς, καί μὲν ὄχι ὁ γαμπρός, παιδί πρᾶμμα! Δὲν τὸν εἶδες;

Καλλιόπη:—Καὶ δὲ μικροπαντρεύονται καμμιά φορὰ; (Σιγά.) Πῶς τόνε λένε;

Κοσμᾶς:—Κρίτων.

Καλλιόπη:—Κρίτων; μπᾶ!.. Καὶ τί κάνει ᾽ς τὸ μπαλκόνι;

Κοσμᾶς:—Ξέρω ᾽γώ; Ἄμε ρώτα τον. (*Ἐξέερχεται.*)

Καλλιόπη, μόνη, ἔξακολουθεῖ νὰ στρώνῃ τὸ τραπέζι:—Οὔτε νὰ γυρίσῃ νὰ ἰδῆ;.. Περίεργο!.. (*Σὲ λόγο:*) Ἦθελα νᾶξερὰ τί κάνει ᾽κεῖ-᾽ξω. (*Κυτιάζει κατὰ τὸν ἐξώστην, ψηλώνει, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν βλέπει.*) Ἐργολαβία θὰ κάνῃ... ὦ, οἴγουρα!.. Εἶμαι περίεργη νὰ ἰδῶ. (*Ἀνεβαίνει σὲ μιὰ καρέκλα καὶ κυτιάζει κατὰ τὸν ἐξώστην:*) Ἄ, νά! ἓνα κορίτσι κάθεται ᾽ς τὸ παράθυρο ἐκεῖ-ἀντίκρου... Πῶ, τί ἄσχημη ποῦ εἶνε!.. Ἄδικο πράμμα, ἄδικο, γιατί τὸ παιδί εἶνε τὸ ὠραῖο!.. Μπᾶ, δὲν ταιριάζουν! (*Μ᾽ ἑλαφρὸν τρόμον:*) Ἄ, κάτι τῆς πέταξε... Ἐνα τριαντάφυλλο!.. Οὔ νὰ χαθῆς, καρὰ κάξα!.. Μωρέ, θὰ σὲ κάμω ἐγώ!.. (*Κατεβαίνει ἀπὸ τὴν καρέκλα καὶ τὴν οἶχνει ἐπίτηδες, ὥστε νὰ βροντήξῃ.*)

Κρίτων, εἰσέρχεται μὲ βίαν ἀπὸ τὸν ἐξώστην, κρατῶν ἓνα μόνον τριαντάφυλλον:—Τί ἦταν;.. ποιὸς εἶν' ἐδῶ;

Καλλιόπη, σηκώνουσα τὴν καρέκλα:—Ἐγώ... κόντεψα νὰ σκοτωθῶ.

Κρίτων, βλέπων αὐτήν, τῶρα διὰ πρώτην φοράν, μὲ ἀπορίαν καὶ θαυμασμόν:—Ἐσεε;!.. καὶ ποιά εἶσαι σύ;

Καλλιόπη, μὲ νάζι:—Εἶμαι ἡ καινούργια καμοσιέρα. Δὲ μὲ εἶδατε καὶ πρὶν;

Κρίτων:—Πότε; ἦσουν ἐδῶ;

Καλλιόπη:—Μάλιστα, ἐδῶ...

Κρίτων, ὡς νὰ μὴ τὸ πιστεύῃ:—Πρὶν, ποῦ πέρασα, ἦσουν ἐδῶ;

Καλλιόπη:—Μάλιστα, μὲ τὸν Κοσμᾶ.

Κρίτων:—Δὲ σὲ εἶδα. (*Καθ' ἑαυτόν:*) Περίεργο!..

Καλλιόπη:—Μά... βιαζόσαστε νὰ βγῆτε ᾽ς τὸ μπαλκόνι... (*Ξεροβήχει.*) Χμ! Χμ!

Κρίτων, τὴν κυριάζει:—Τί ὄραϊο κορίτσι...

Καλλιόπη, ἐνῶ τοποθετεῖ μαχαιροπήρουνά:—
Πρὶν εἶχάτε δυὸ τριαντάφυλλα... Τὸ ἓνα πῆρε κηρόλα
τὸ φύσημά του. (Νεύει πονηρῶς πρὸς τὸ μπαλκόνι:)
Χμ! Χμ!..

Κρίτων, ἐκπληκτος:—"Ε;

Καλλιόπη:—Μὴ φοβᾶστε καὶ δὲ λέω τίποτα...
Εἶδα μὰ δὲ λέω τίποτα!

Κρίτων, πλησιάζων:—Νά τα μας! Καὶ τί εἶδες;

Καλλιόπη, μὲ περίεργον τρόπον:—Τίποτα! τίποτα!
Κάντε τὴ δουλειά σας. Κ' ἐγὼ νά, τὴ δουλειά μου
κάνω.

Κρίτων, καθ' ἑαυτόν:—Μπᾶ τὸ διαβολοκόριτσο!..
(Πλησιάζων ἀκόμη:) Καὶ πῶς σὲ λένε σένα;

Καλλιόπη:—Καλλιόπη, ἀπὸ τὸ Μαροῦσι, ὄχι ἀπὸ
τὴν Κηφισσιά, ἀπὸ τὸ Μαροῦσι... (Γρήγορα - γρή-
γορα:) Πόσω χρονῶν εἶμαι; Δεκαφτὰ χρονῶν. Τὸ
Μάη ποῦ μᾶς πέρασε, τάκλεισα. Γιὰ τὴν ἡλικία μου
εἶμαι ψηλὴ; τὸ ξέρω, τὸ ξέρω... κοντεύω νὰ σᾶς πε-
ράσω, μὰ μοιάζω τῆς μητέρας μου ποῦ εἶχε μπόι.
Εἶμαι ἀπὸ σπῆτι. Πῆγα καὶ 'ς τὸ σχολεῖό. Θὰ περά-
σουμε καλά. (Καθ' ἑαυτήν:) Οὐφ! νὰ τελειώσῃ ἡ ἀ-
νάκρισι, γιὰ νὰ προχωροῦμε!

Κρίτων:—Χαίρω πολὺ... (Κάνων τὸν σταυρό
του:) Δὲν εἶμαστε καλά!.. (Πρὸς τὴν Καλλιόπην:) "Ε-
τσι λοιπόν! χαίρω πολὺ... (Πλησιάζων ἀκόμη:) Τὸ
ξέρεις ὅμως πῶς δὲ θὰ περάσουμε καὶ τόσο καλά;...

Καλλιόπη, διακόπτουσα:—Γιατί;

Κρίτων:—Γιατί εἶσαι... εἶσαι... παρὰ πολὺ ὄ-
μορφο κορίτσι:

Καλλιόπη, ὡς νὰ προσεβλήθῃ:—"Ἐννοια σας τώρα,
πηγαίνετε καὶ σᾶς περιμένουνε 'ς τὸ μπαλκόνι!..

Κρίτων, πλησιάζων ἀκόμη:—Τί, δὲν τὸ πιστεύεις;
Εἶς' ἓνα πλάσμα!

Καλλιόπη, ἔξαφρα:—'Ἡ μαμμιά σας!!

Κρίτων, τρομάζει ὀλίγον καὶ ὀπισθοχωρεῖ:—Ποῦ εἶνε:

Καλλιόπη, μὲ γέλιο τσαχπίνικο:—Χά, χά! πῶς τῶξερα πῶς θὰ φοβᾶστε τὴ μαμμά σας!.. Ἐλάτε! πηγαίνετε τῶρα νὰ πειτάξετε καὶ τᾶλλο τριαντάφυλλο!.. πηγαίνετε!..

Κρίτων, μαγευμένος καθ' ἑαυτόν:—Ἄ, μὰ εἶνε τρέλλα!.. (Πλησιάζων:) Ὅχι δά, αὐτὸ δὲν τῶχω γιὰ πέταμα. (Προτείνει τὸ τριαντάφυλλο:) Τὸ θέλεις;

Καλλιόπη, ἀφελέστατα:—Μοῦ τὸ χαρίζετε;

Κρίτων:—Πάρ' το!.. Ὅχι· σιάσου νὰ σοῦ τὸ βάλω ἐγώ. Νά, ἐκεῖ, ἔτσι... γιατί δὲν κάνει νὰ παραφαινεται... (Τῆς βάζει τὸ τριαντάφυλλο ἔς τὸ στήθος, ἀνάμεσα ἔς τὴν ποδιά της, καὶ σχεδὸν τὸ κρύβει ὅλο. Συγχρόνως τὴν ἀγκαλιάζει ἀπὸ τὸν ὄμο, καὶ σκύβει ἑτοιμος νὰ τὴν φιλήσῃ.)

Καλλιόπη:—Φχαριστῶ... τί ὠραῖο ποῦ εἶνε... Ναί, ἔτσι νὰ μὴν παραφαινεται... ἔχετε δίκιο. (Τὴν ὦρα ποῦ ἐννοεῖ ὅτι θὰ τὴ φιλήσῃ, τοῦ ξεγλυνοστῶ:) Ἄ, ὄχι! (Τρέχει γύρω ἔς τὸ τραπέζι μὲ γέλια. Ὁ Κρίτων τὴν κυνηγᾷ.) Μή! συχᾶστε! θὰ φωνάξω!.. (Ὁ Κρίτων τὴν φθάνει μὲ γέλια, τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ φορέματός της, ἀπὸ πίσω, καὶ καθὼς τραβιέται ἐκείνη, τὴν ξεκουμπώνει.) Ἄ, μὲ σκίσατε!.. (Πετᾶ κάτω μερικὰ μαχαιροπήρουνα καὶ φωνάζει:) Ἡ μαμμά σας!! (Ἐντρομος ὁ Κρίτων τὴν ἀφίνει, καὶ μὲ τὴν ἴδια φόρα, ὅπως τρέχει μαζί της, διευθύνεται πρὸς τὴν πρώτην δεξιὰ θύραν καὶ ἐξαφανίζεται. Ἡ Καλλιόπη μένει μόνη καὶ σιάζεται, ἀλλὰ δὲν εἴμπορεῖ νὰ κουνβωθῇ ἀπὸ πίσω.) Χμ! τοῦτος ἐδῶ, μάτια μου, δὲ χωρατεύει!..

Κοσμᾶς, σπεύδων πρὸς τὸν θόρουβον ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάνους:—Τί φασαρία ἦταν αὐτή; Τᾶσπασες;

Καλλιόπη, ὑποδεχομένη αὐτόν μὲ τὴν πλάτην:—

Κούμπωσέ με ἔδῶ-δά, καϊμένε, νὰ ζῆς. Ἐνα κουμπάκι εἶναι !

Κοσμᾶς, ἐκπληκτος : — Ἄλλα πάλι ! Μὰ ὅλο θὰ κουμπώνω ἐγὼ σήμερα ;

Καλλιόπη : — Καὶ τί ; νὰ ξεκουμπώνης ἤθελες, παληόγερε ; Ἐλα καὶ δὲ μπορῶ μοναχὴ μου !

Κοσμᾶς, κάμνων πὼς θυμώνει : — Ἄ, μὰ δὲν ὑποφέρεσαι ! νὰ λοιπόν, νά ! νά !.. (Τραβᾶ ἐπίτηδες καὶ τῆς ξεκουμπώνει πὺδ πολὺ τὸ πονκαμισάκι.)

Καλλιόπη, ὡς νὰ ἐπερίμενεν αὐτό, τοῦ δίνει ἀμέσως ἓνα μπάτσο ἀνάποδο. — Νὰ κ' ἐγὼ ! (Τσακῶνονται μὲ γέλια).

Κλειώ, εἰσερχομένη ἔξαφνα ἀπὸ τὴν πρώτην δεξιὰ θύραν : — Ἐ ! τί πάθατε σεῖς ;

[Τὰ χάνουν, ἀποτραβιοῦνται, ἡ Καλλιόπη προσπαθεῖ νὰ κουμβώσῃ τὴν τελευταίαν κόπτισαν τοῦ λαίμου, ὁ Κοσμᾶς κάμνει πὼς διορθώνει τὸ τραπέζι.

Κοσμᾶς : — Τίπ... τίποτα.

Κλειώ : — Τί πάθατε, λέω ; Τί κρότος ἦταν αὐτός ;

Καλλιόπη, ἀποφασιστικῶς : — Σφά... σφάλιαρος, κυρία ! (Χειρονομοῦσα :) Μοῦπε ἓνα λόγο, καὶ τοῦδωσα ἓνα σφάλιαρο !

Κλειώ : — Μπρέβο, παιδί μου ! Καλὰ τοῦκαμες (Πρὸς τὸν Κοσμᾶν :) Δὲν ντρέπεσαι σύ, παληάνθρωπε, μασκαρᾶ, νὰ πειράξης τὸ κορίτσι, ἀκόμα δὲν τὸ εἶδες ; Ἐ ;

Κοσμᾶς, κατάπληκτος ἀνατείνει τὰς χεῖρας : — Μὴν τὴν ἀκοῦς, κυρά μου ! Εἶνε πειρασμός, εἶνε πειρασμός !

Αὐλαία.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

[Ἡ ἴδια τραπεζαρία. Τὸ τραπέζι στρωμένον διὰ τὸ γεῦμα. Διὰ τῆς θύρας τοῦ βάλου, μόλις ἀνοίξη ἡ αὐλαία, ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸν περίπατόν των ἡ Ἀγγέλα καὶ ἡ Πολυξένη.]

Πολυξένη :— Ὅριστε ! κάμαμε τὸν περίπατό μας, πήγαμε ὡς τὸ Ζάππειο, ψάξαμε γιὰ कामοιέρα, δὲ βοήκαμε, γυρίσαμε ἔς τὸ σπίτι, καὶ ὅμως δὲν κατώρθωσες νὰ μὲ πείσης (κάθεται :) μὲ ὅλα ὅσα μούψαλες ἔς τὸ δρόμο καὶ μὲ ὅλη τὴ βοήθεια τοῦ σουδάωσε ὁ μπαμπᾶς.

Ἀγγέλα, ἐνῶ βγάζει τίς καρφίτσες τοῦ καπέλλου της :— Δὲν πειράζει ἄρα ποῦ θάρθη ὁ ἀντρας σου, θὰ σὲ πείσῃ αὐτός.

Πολυξένη :— Ἄς πάρῃ τὰ μούτρα του !

Ἀγγέλα :— Μπα, τὰ πῆρε κηόλα. (Κυτιάζει τὸ ρολόγι της :) Ὅριστε, δώδεκα καὶ τέταρτο. Πῆγε σπίτι, δὲ σὲ βοήκε, κι' ἔρχεται. Εἶμαι βεβαία. Ὅπου καὶ νᾶνε, δέξου τον. (Ἀκούεται τὸ κουνδοῦγι τῆς πόρτας :) Νά τος !

Πολυξένη, τρομάζει καὶ σηκώνεται μὲ βίαν :— Αὐτός λὲς νᾶνε :. . Ἄ, ἐγὼ φεύγω ! (Τρέχει πρὸς τὴν πρώτην δεξιὰ θύραν.) Δέξου τον ἐσὺ καὶ διώξέ τον ! Ἀκούς ;

Ἀγγέλα, ἐνῶ βγάζει τὸ καπέλλο της :— Πολυξένη ! Πολυξένη ! ποῦ πᾶς ; σιάσου !

Πολυξένη, χειρονομοῦσα ζωηρῶς καὶ φεύγουσα:—
 "Ὁχι! ὄχι! πάω νὰ κλεισῶ ἔς τὴν κάμαρά σου!
 Δὲν εἶμαι ἴδῶ! δὲν δέχουμαι κανένα! (Φεύγει.)

Ἀγγέλα, μόνη: Καλά, καλά! σ' τὸν στέρνῳ ἐγὼ
 ἔς τὴν κάμαρά μου!.. (Περιμένει ὀλίγον, ἀλλὰ μὴ
 βλέπουσα κανένα νὰ εἰσέρχεται, πλησιάζει τὴν θύραν
 τοῦ βάνθους κ' ἐρωτᾷ πρὸς τὸν προθάλαμον:) Κο-
 σμᾶ!.. Κοσμᾶ!.. Ποιὸς ἦλθε τώρα ποῦ κτύπησε
 τὸ κουδοῦνι;

Ἡ φωνὴ τοῦ Κοσμᾶ, ἀπὸ μέσα:—Ἡ Καλλιόπη,
 κυρία, εἶχε βγῆ μιὰ στιγμή ἔξω...

Ἀγγέλα:—Ποιὰ Καλλιόπη, καλέ;

Ἡ φωνὴ τοῦ Κοσμᾶ, ἀπὸ μέσα:—Νὰ πάρῃ τὸ
 μπασούλό της... Ἡ καινούργια καμαριέρα...

Ἀγγέλα, περιχαρῆς:—Μπᾶ! μπᾶ; μᾶς ἔστειλαν;
 Καὶ δὲ μοῦ τὸ λές; ποῦ εἶνε; νὰ τὴν ἰδῶ! φώναξέ
 την!.. (Πετᾷ τὸ καπέλλο της εἰς τὸν καναπέ καὶ φεύ-
 γει βιασικὰ ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάνθους.)

[Ὀλίγα λεπτὰ ἡ σκηνὴ μένει ἄδεια. Ἐπειτα, ἀπὸ
 τὴν δευτέραν δεξιὰ θύραν, εἰσέρχεται ἡ Κλειῶ ὡς κά-
 ποιον νὰ ζητή.]

Κλειῶ, μόνη:—Μὰ ποῦ εἶνε; Δὲν ἦλθαν τὰ κο-
 ρίτσια; Μοῦ φάνηκε πὼς ἦλθαν! (Πλησιάζουσα τὸν
 ἐξώστην:) Κρίτων!.. (Κυτιάζουσα ἔξω, μὲ ἀπο-
 ρίαν:) Μπᾶ; ὁ προκομμένος μου δὲ φυλάγει πιά
 ἔς τὸ μπαλκόνι; Πῶς τῶπαθε;!.. (Ἀπομακρύνεται
 ἀπὸ τὸ μπαλκόνι καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν θύραν τοῦ
 βάνθους φωνάζουσα:) Κοσμᾶ!.. (Βλέπουσα τὸ κα-
 πέλλο ἐπάνω εἰς τὸν καναπέν:) Ἄ, νά! (Ἀπὸ τὸν
 προθάλαμον, ὅπου ἔχει ἐξέλθει, φαίνεται ὅτι βλέπει ἔ-
 ξαφνα ἐκεῖ-κάπου, τὴν Ἀγγέλαν καὶ τὴν Καλλιόπην:)
 Ἄ, ἦλθες; Ἐ, τὴν εἶδες, τὴν εἶδες; πὼς σοῦ φά-
 νηκε;

Ἀγγέλα, ἀπὸ μέσα, χωρὶς νὰ φαίνεται ἀκόμη:—
 Τὴν εἶδα, συμφωνήσαμε. Εἶνε πολὺ, πολὺ καλή.

(Ἐμφανίζεται εἰς τὸν προθάλαμον, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς Καλλιόπης, ἣ ὁποία ἀκτινοβολεῖ. Πρὸς τὴν Καλλιόπην :) "Ἐλα ἴδω, κορίτσι μου. (Ἐἰσέρχεται μαζί με τὴν μητέρα της εἰς τὴν τραπεζορῖαν. Ἐἰσέρχεται ἀπὸ πίσω των καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ στέκεται εἰς κάποιαν ἀπόστασιν :) Καὶ τὴ λένε κι' αὐτὴ Καλλιόπη. Τί διαβολικὴ σύμπτωσις, ἔ ;

Κλειώ :—Ναί, εἶδες ; (Σιγὰ πρὸς τὴν κόρην της :) Φαντάσου νὰ εἶνε ἡ ἴδια !..

Καλλιόπη, καθ' ἑαυτήν, συγχρόνως :— Μὰ ἐπιτέλους ! Ποιὰν ἄλλη λένε Καλλιόπη ; !.. Θὰ σκάσω !

Ἀγγέλα, σιγὰ, πρὸς τὴν μητέρα της :— Ἄ, μπᾶ ! τί λές ; αὐτὴ εἶνε ἀπὸ τὸ Μαροῦσι, καὶ πρώτη φορὰ μπαίνει σὲ σπίτι. Καὶ νὰ ἦταν τί ; Ἄ, ἐγὼ δὲ φοβᾶμαι. Εἶμαι κατενθουσιασμένη. Δὲν ἔχει, ξέρεις, ἀξιώσεις : Εἴκοσι δραχμὲς καὶ τὰ ρούχα της. Χάρισμα τὸ κακόμοιρο, ἔ ;

Κλειώ, ὡς ἄνω :—Ναί, πραγματικῶς. Καὶ φαίνεται τίμιο κορίτσι. Δὲ σηκώνει λόγο, ξέρεις... .

Ἀγγέλα :— ὦ, εἶν' ἀθῶο, φαίνεται ! Κνιτάζει τὴν Καλλιόπην μ' εὐμένειαν.)

Κλειώ :—Προτίτερα ἐκεῖνο τὸ κτῆνος, ὁ Κοσμᾶς, ἔκαμε νὰ τὴν πειράξῃ, καὶ βρῆκε τὸν μπελᾶ του.

Ἀγγέλα, μὲ χαρά :—Μπράβο ; !

Κλειώ, πάντα σιγὰ :— Μόνο ποῦ δὲν ἔχει πιστοποιητικό.

Ἀγγέλα :—Τί τὸ θές ! (Δυνατά :) Πιστοποιητικό εἶνε τὰ μάτια της. (Στρεφομένη πρὸς τὴν Καλλιόπην :) Νὰ σὲ ἴδω, Καλλιόπη !

Καλλιόπη, σηκώνει τὰ μάτια της μὲ ἀγγελικὸ κάμαρι πρὸς τὴν κυρίαν της. Πάντοτε εἰς ἀπόστασιν :— Ὅριστε !

Ἀγγέλα, ἐνῶ κνιτάζει τὴν Καλλιόπην, σιγὰ πρὸς τὴν μητέρα της μὲ τρυφερότητα :—Τί ὠραῖα μάτια !

ἔ ; Τελοςπάντων εἶνε χαρὰ ὅς τὸ σπίτι, νὰ βλέπη κα-
νεὶς ἕνα τόσο ὄμορφο πρόσωπο.

Κλειώ, ἐπινεύουσα μὲ δισταγμὸν : — Καλά . . .

Ἀγγέλα, πιὸ σιγά : — Τί τὰ θέλεις ! Ἐγώ, καὶ τὸν
πιὸ παραλυμένο ἄντρα νὰ εἶχα, δὲ θᾶπερνα ποτὲ ἄ-
σχημη ὑπηρετία. Ποτέ !

Καλλιόπη, καμαρώνουσα, καναλιάζει τὴν ποδιά
της καθ' ἑαυτήν : — Τί καλὴ κυρία ! . . . Πρώτη φορὰ
μοῦτυχε κυρία νὰ μάγαπήσῃ ἔτσι ἀμέσως. Ὡς τώρα,
αὐτὸ τῶβλεπα μόνον ἀπὸ τοὺς ἄντρες τους.

Κλειώ, πρὸς τὴν Ἀγγέλαν, σιγά : — Κι ἡ Πολυξέ-
νη, ἀλήθεια ; τὴν κατάφερες νὰ γυρίσῃ ὅς τὸ σπίτι
της ;

Ἀγγέλα, μ' ἐκπληξίν : — Τί ! δὲν τὴν εἶδες ; Πῆγε
καὶ κλείστηκε στὴν κάμαρά μου, μήπως κ' ἔλθῃ ὁ . . .

Καλλιόπη, καθ' ἑαυτήν : — Ποιά ; Ποιός ;

Κλειώ, διακόπιουσα : — Ἐ ; καὶ τώρα μοῦ τὸ
λές ; πᾶμε, πᾶμε νὰ τὴ στείλωμε κ' εἶνε περασμένο
μεσημέρι . . . νὰ φωνάξω καὶ τὸ Μενέλαο, νὰ τῆς ἀ-
γοιέψῃ λιγάκι . . . Μπᾶ ! Τ' εἶν' αὐτά ; (Πρὸς τὴν
Καλλιόπην, μ' ἄλλο ὄφρος :) Καλλιόπη, πῆγαινε, παιδί
μου, νὰ σοῦ δώσῃ ὁ μάγερας τὰ ὀρεκτικά, νὰ τὰ βάλῃ
ὅς τὸ τραπέζι, — ὄμορφα, ὄμορφα, — καὶ μόλις
ἔλθῃ ὁ κύριος . . .

Καλλιόπη : — Ὁ μικρὸς κύριος ;

Κλειώ : — Ὁ νέος κύριος, ἔτσι νὰ λές, — νὰ
σερβίσῃς ἀμέσως τὴ σούπα, καὶ νὰ κτυπήσῃς τὸ κου-
δοῦνι. (Πρὸς τὴν Ἀγγέλαν : Ἐλα ! (Διευθύνεται πρὸς
τὴν πρώτην δεξιὰ θύραν.)

Καλλιόπη : Μάλιστα, κυρία. (Ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν
θύραν τοῦ βάλθους, ἐνῶ ἡ χαρὰ ἀκτινοβολεῖται ἀπὸ
ὄλον της τὸ σῶμα.)

Ἀγγέλα, παίρνει τὸ καπέλλο της καὶ ἀκολουθεῖ
τὴν μητέρα της. — Δὲ βαρύνεσαι ! τίποτα δὲ θὰ κάμω-

με. Δὲ θὰ τῆς περάσῃ τὸ πείσμα ὡς νὰ βραδυάσῃ.
(Χαμογελᾷ πονηρῶς.)

[Ἐξέρχονται καὶ αἱ δυὸ ἀπὸ τὴν δεξιὰ θύρα. Ἄ-
μέσως ἀκούεται κωδωνισμός, καὶ μετ' ὀλίγον, εἰς τὸν
προθάλαμον, ἐμφανίζεται ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ
Κοσμᾶ, ὁ **Γεῶργος Δρογκᾶς**, Σαραντάρης, διατη-
ρούμενος νέος. Ἐνδυμασία κοινή. Ὑψος κατεργάρον
δικηγόρου, ὀλίγον τι παραλυμένου).

Κοσμᾶς :—Μάλιστα, κ. Δρογκᾶ...

Δρογκᾶς, πρὸς τὸν Κοσμᾶν :— Καλά, καλά μὴν
εἰδοποιήσῃς κανένα. Πηγαίνω ἐγώ.

Κοσμᾶς :— Ὅπως ἀγαπᾶτε. (Ἐποκλίνεται καὶ
τὸν ἀφίνει).

Δρογκᾶς, εἰσέρχεται μόνος εἰς τὴν τραπεζαρίαν καὶ
στέκεται κάπως ἀναποφάσιτος. Κνιτάζει γύρω του,
παρατηρεῖ τὸ στρωμένον τραπέζι, μετροῦ τὰ σερβίτσα :
— Δύο, τρία... πέντε... ἕξι. Ἄρα, θὰ φάῃ ἐδῶ.
Ἄρα; τὰ πράγματα εἶνε λιγάκι σκοῦρα... (Ἐψώνει
τοὺς ὄμους;) Τί νὰ γίνῃ!.. (Προχωρεῖ ἀποφασιστι-
κῶς πρὸς τὴν δεξιὰ θύραν.) Θάρρος!..

Καλλιόπη, εἰσέρχεται ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάθους
κρατοῦσα δυὸ πιάτα μακρουλά, τὸ ἓνα μ' ἑλῆες, τὸ
ἄλλο μὲ σαρδέλες, καὶ βλέπουσα ἕξαφνα τὸν Δρογ-
κᾶν, σταματᾷ καὶ ἀνακραυγάζει :— Ἄ!!!

Δρογκᾶς, στρεφόμενος πρὸς τὴν ἀναφώνησιν καὶ
ἀναγνωρίζων ἔντρομος τὴν Καλλιόπην :— Ἐ;! ἐδῶ εἶ-
σαι σύ;!.. Ποῦ βρέθηκες;!.. Ἀπὸ ποῦ ἔπεσες!;

Καλλιόπη :— Ἄμῃ σεῖς;.. Τί θέλετε; Πῶς;.. Για
μένα ἤλθατε;

Δρογκᾶς, πλησιάζων :— Μπρέ, ἐσὺ τί θέλεις! Δὲ
μοῦ λές τί θέλεις ἐδῶ; Ἄς τα κεῖ γρήγορα τὰ πιάτα
μὴν τὰ χύσῃς, καὶ λέγε μου!.. Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστέ!! (Πλησιάζει ἔντρομος τὴν θύραν τοῦ βά-
θους καὶ περιβλέπων προσπαθεῖ νὰ τὴν κλείσῃ.)

Καλλιόπη, ἀφίτρουσα τὰ πιάτα εἰς τὸ τραπέζι:—
 Ἐμένα μ' ἔστειλε ὁ μεσίτης.

Δρογκᾶς:—Ἐδῶ; μὰ ξέρεις τ' εἶν' ἐδῶ;!

Καλλιόπη, τρομάζουσα:—Τί; εἶνε κακὸ σπίτι;

Δρογκᾶς:—ὦ, συφοριασμένη! Εἶνε τὸ σπίτι τῆς πεθεροῦς μου!

Καλλιόπη, πρὸς στιγμὴν μένει ἄφωνη, μετὸ στόμ' ἀνοικτόν· ἔπειτα μ' ἐπιφώνημα παρατεταμένον:—
 Ἀααααααααα, τώρα ἐκατάλαβα!.. τώρα ἐκατάλαβα
 καὶ ποιὰν ἄλλη λένε Καλλιόπη!.. Ἐμέ, ἐμὲ τὴν ἴδια
 πάλι.. (Γελᾷ:) Ἄ, τί ἄστειο!

Δρογκᾶς, εἰρωνικῶς:—Τί ἄστειο!.. γέλα!.. γέλα!..

Καλλιόπη:—Ὡστε; ἡ μεγάλη κυρία!.. εἶνε πεθερά-
 σας! καὶ ἡ μικρὴ κυρία; ἀδελφὴ τῆς γυναῖκας σας!
 χά, χά! Ὡστε γι' αὐτὸ τῆς μοιάζει, ἔ!.. (Γελᾷ).

Δρογκᾶς:—Γελᾷς ἀκόμη ἀναίσθητη;.. Μὰ δὲ μοῦ
 λές: πῶς σ' ἐκράτησαν; Δὲ σὲ εἶδε ἡ γυναῖκά μου;
 (Πάντα κτυπάζει γύρω του.)

Καλλιόπη, τρομάζουσα:—Ἡ γυναῖκά σας! Μὰ
 τί, ἐδῶ εἶνε ἡ γυναῖκά σας;

Δρογκᾶς:—Μὴ φωνάζης!.. Ἄ, ὥστε δὲν σὲ εἶδε!
 ὥστε δὲν ξέρουν ἀκόμα ποιὰ εἶσαι!.. Καλά, ἔτσι ἔξη-
 γεῖται. Ἐλα τώρα, λέγε μου, μὲ λίγα λόγια, τί συ-
 νέβη ἔς τὸ σπίτι ἀφοῦ ἔφυγα τὸ πρωτῆ.

Καλλιόπη, ἀφελῶς μ' ἐγκαρτέρησιν, ὡς συνειθι-
 σμένη:—Δὲν καταλαβαίνετε; Αὐτὸ ποῦ συμβαίνει
 πάντα. Ἡ γυναῖκά σας μ' ἐκραξε, μὲ μάλωσε, μεῖβρισε,
 (ὡς ἐν παρενθέσει, μὲ ἀκτῖνα πονηρίας:)—νὰ πῶ
 τὴν ἀλήθεια ὁμως, ἐσᾶς σᾶς ἔβρισε περισσότερο,—
 μᾶρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ μ' ἐδιώξε.

Δρογκᾶς:—Χμ! καὶ σὺ τότε πῆγες ἔς τὸ μεσίτη!..

Καλλιόπη:—Τί νᾶκανα; Κατ' εὐθειαν.

Δρογκᾶς:—Καλά· ἀμὴ ἡ θειά σου;

Καλλιόπη:—Ποιὰ θειά μου; (Ἀπορεῖ.)

Δρογκᾶς:—Κολέ, ἔς τὸ σπίτι μας δὲν εἶχες ἔλθῃ μὲ μιὰ θειά σου;

Καλλιόπη, συνερχομένη καὶ προυπαθοῦσα νὰ τὰ διορθώσῃ:—Ἄ, ναί, ἡ θειά μου... (Καθ' ἑαυτήν:) Τὸ ξέχασα. (Δυνατά:) Μὰ ἴκείνη εἶχε γυρίσῃ ἔς τὴν Κηφισσιά· ποῦ νὰ τὴν εὔρισκα;

Δρογκᾶς:—Ἄ, κι ὁ μεσίτης σ' ἔστειλε ἴδω.

Καλλιόπη—Ἐστὴ στιγμὴ. Τὴν ἴδια ὥρα.

Δρογκᾶς:—Κατάλαβα. Ὁ Κοσμᾶς μοῦλε πὼς ἡ γυναῖκά μου μὲ τὴν κυρία σου εἶχαν βγῆ περίπατο. Ὡστε θὰ ἦλθες ὅταν ἔλειπαν.

Καλλιόπη:—Ναί, ναί. Ὑστερα ὅμως ἡ κυρία μου γύρισε... Ὡστε γύρισε μαζί κ' ἡ γυναῖκά σας καὶ τώρα εἶνε μέσα;

Δρογκᾶς:—Ἔτσι φαίνεται. (Σκεπτικός:) Ξέρεις τώρα τί θὰ γίνῃ;

Καλλιόπη:—Ὅ,τι γίνεται πάντα: θὰ φύγω!

Δρογκᾶς:—Δὲ θὰ φύγῃς καθόλου. Ἄκουσε μόνο: Γώρα θὰ κρυφτῆς, θὰ χαθῆς, θὰ γίνῃς καπνός, θάνοϊξη ἢ γῆς καὶ θὰ σὲ καταπιῇ. Ἄς σὲ γυρεύουν, ἄς σὲ φωνάζουν, ἄς σπᾶσουν τὰ κονδούνια,—ἔσὺ τίποτα! Ἄκοῦς; Καὶ δὲ θὰ παρουσιασθῆς, παρ' ἄφοῦ πάρω τὴ γυναῖκά μου καὶ φύγω.

Καλλιόπη, χαρούμενη:—Ἄ, ναί, ὠραία ἰδέα, ὠραία.

Δρογκᾶς:—Βρῆς μιὰ πρόφασιν...

Καλλιόπη:—Καλά, μὴ σᾶς νοιάξῃ, ἐγὼ τὰ μπαλῶνω.

Δρογκᾶς:—Ἄ μπράβο! ἔτσι ὑπόρχει ἔλλις νὰ τὰ βολέψουμε καὶ νὰ μείνῃς.

Καλλιόπη:—Ἄχ, πὼς θὰ τῷθελα, κύριε Γεῶργο!..

Δρογκᾶς:—Ἄμ' ἐγὼ;!.. Ἄχ, κατεργάρα! (Τὴν ἀγκαλιάζει γρήγορα-γρήγορα καὶ τῆς δίνει μιὰ μπατσιότα χαϊδευτικὴ ἔς τὸ μάγουλο)

Καλλιόπη, διὰ τὴν τρομάξην:—Οὐ! ἡ γυναῖκά σας! ἡ γυναῖκά σας! . . .

Δρογκᾶς, τρομάζων καὶ ἀποσυρόμενος:—Ποῦ . . . ποῦ εἶνε! . . . Κατεργάρα, μὲ τρομάξεις! . . . (Τρέχει πρὸς τὴν δεξιὰ θύραν:.) Ἔλα τώρα! πάω νὰ τὴν πάρω. Ἐσὺ χάσου! (Φεύγει.)

Καλλιόπη:—Ἔννοια σας! (Γελαστή, τοῦ πετάει ἓνα φιλί. Ἐπειτα σοβαρεύεται καὶ μένει σκεπτική:.) Μὰ ἡ μοῖρα μου μένα τῶχει; . . . Μὰ ὅπου πάω, ὅπου πάω, φασαρία! . . . Καὶ τώρα; τί νὰ κάμω; ποῦ νὰ κρυφτῶ; . . . (Ἐξαφνα, ὡς νὰ τὸ ἤυρε:.) Ἄ, ξέρω! ξέρω! . . . Ὡραῖα! (Κτυπᾷ τὰ παλαμάκια, καὶ στρεφόμενη ἀποτόμως, τρέχει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάνου, ὅπου συγκρούεται μὲ τὸν εἰσερχόμενον **Νίκον**.) Ἄ! παρτόν! . . .

[**Ὁ Νίκος Παπαστάμου**. Νέος καὶ εὐμορφος, ἀλλὰ παράξενος καὶ ἰδιότυπος. Ἐλαφρὰ ἑπτανησιακὴ προφορὰ. Μικρὰ στολὴ ὑποφροντιστοῦ, ἀτημέλητη. Εἰσερχόμενος, συγκρούεται μὲ τὴν Καλλιόπην.]

Νίκος:—Ἔ! πιδό σιγά, κοπέλλα μου! Μ' ἐπάτησες!

Καλλιόπη, καθ' ἑαυτήν:—Ὁ μικρὸς ἀφέντης.

Νίκος, ἀποτόμως:—Καὶ ποία εἶσαι τοῦ λόγου σου; Ἡ καινούργια δούλα!

Καλλιόπη:—Καμαριέρα τῆς κυρίας σας.

Νίκος, μόλις καταδεχόμενος νὰ τὴν κυτιάζῃ:—Ὅποια κι' ἂν εἶσαι, χτύπα τὸ κουνδοῦνι γιὰ τὸ τραπέζι καὶ σερβίριζε. Γειά σου! (Εἰσέρχεται εἰς τὴν τραπεζοαίαν).

Καλλιόπη:—Ἀμέσως! (Καθ' ἑαυτήν:.) Περίμενε! (Ἐξαφανίζεται.)

Νίκος, ἀνόρεκτος, κουρασμένος, μομφάζει, πετᾷ τὸ καπέλλο του σὲ μιὰ γωνία, κάθεται ἔς τὸ τραπέζι, παίρνει τὴν πετσέτα του καὶ κυτιάζει τὴν πετσετοθήκη:—Ἄϊ ἔς τὸ διάβολο! δὲν εἶνε τούτη δική μου! . .

Ποῖος ἔαθ' ὡσεὶ σήμερον ; . . Ἄ, ἡ καινούργια ! . . (Σηκώνεται καὶ παρατηρεῖ τῆς πεισάτης :) Νῖ ; Νῖ ; Νῖ ; . .
 Νά την ! (Παίρνει μίαν ἄλλην πεισάτην, καὶ πετᾷ τὴν
 τὴν πρώτην εἰς τὸ ἄλλο πιάτο. Ξανακάθεται καὶ τὴν
 ξεδιπλώνει. Ἀρχίζει δὲ νὰ τσιμπᾷ, πότε λίγο φωμί,
 πότε καμμιά ἐλγά, περιμένων. Σκεπτικός :) Μωρέ, τί
 ὥραϊα ποῦ τὰ κατάφερε καὶ κείνος ὁ Γεῶργος ! . .
 Μυαλά ; ! . . οὔτε φύλλος ἔς τὸν κόρφο του δὲν ἤθελα
 νάμαι τούτῃ τῇ στιγμῇ. (Μισογελά :) Χμ ! φαντάσου
 σκηνη ποῦ θὰ τοῦ κἀνῃ ὀλοένα ἔς τὸ τραπέζι ἡ Πο-
 λυξένη ! . . (Μετ' ὀλίγον, φωνάζων :) Μὰ ποῦ εἶνε
 τούτῃ ἡ κοπέλλα ; Γιατί δὲν ἔρχεται κανεὶς ; γιατί δὲν
 χτυπάει τὸ κουδοῦνι ! . . (Ξεφωνίζων καὶ κτυπῶν τὸ
 κουδουνάκι τῆς τραπεζαρίας :) Ἔεεεε ! ποῦ εἴσατε ;
 Κοσμᾶ !! (Καμμιά ἀπάντησις. Μετ' ὀλίγον δυνατώ-
 τερα :) Κοσμᾶα !! . .

Κοσμᾶς, προστρέχων ἐντρομος ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ
 βάθους :— Ἄ ! ἐδῶ εἴσατε, κύριε ; δὲ σᾶς εἶδα !

Νίκος :— Δύο ὥρες εἶμαι ἔδῶ-πᾶ καὶ φωνάζω.
 Μωρές, τί πάθετε σήμερον ;

Κοσμᾶς, τρέχων ἐδῶ κι' ἐκεῖ σιάζει τὰ σερβίτσα :—
 Μὲ συμπαθᾶτε, δὲν ἄκουσα . . ἤμουνα . .

Νίκος :— Ἀμὴ κείνη ἡ ἄλλη ; Τῆς εἶπα νὰ χτυ-
 πῆση καὶ νὰ σερβίρῃ, καὶ χάθηκε !

Κοσμᾶς μειδιῶν :— Ἄ ! ἡ καινούργια ! Δὲν ξέρει
 ἀκόμα τὰ συστήματα, ἡ καϊμένη . .

Νίκος :— Κουνήσου λοιπὸν ἐσὺ ποῦ τὰ ξέρεις !
 Χτύπα ντέ, διάολε ! . . Ἐρχουμαι νευριασμένος ἀπὸ
 κείνο τὸ Ὑπουργεῖο, καὶ σεῖς μὲ κάνετε χειρότερα.

Κοσμᾶς :— Ἀμέσως ! (Ἐνῶ ὁ κύριός του ὀμιλεῖ,
 αὐτὸς τρέχει εἰς τὸν προθάλαμον, ἀρπάζει ἀπὸ κάπου
 ἓνα μεγάλο κουδοῦνι, καὶ τὸ κτυπᾷ ὡς πρόσκλησιν εἰς
 τὸ τραπέζι.)

Νίκος :— Ἦλθαν ὄλοι ;— Ἐ ! πάψε πὰ αὐτὴ τὴν
 καμπάνα ! τὴν ἀκούσαμε !— Ἦλθαν ὄλοι, λέω ;

Κοσμᾶς, ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάνους:—Μάλιστα, ὅλοι. Εἶναι ἴδῳ καὶ ἡ κυρία Πολυξένη καὶ ὁ κύριος Γεῶργος.

Νίκος, ἐκπληκτικὸς καὶ ὑπεγειρόμενος:—Ἔ; ποιὸς εἶπε;.. Ὁ Γεῶργος κ' ἢ Πολυξένη;.. (Ζωηρῶς ἐγειρόμενος:) Εἶναι ἴδῳ μαζί; τώρα ὁλοένα εἶνε μέσα;

Κοσμᾶς, ἀπορεῖ κ' αὐτός:—Μάλιστα... μέσα...

Νίκος, ἀφίνων τὴν πεισιέτα του, χειρονομῶν καὶ ξεκινῶν:—Ἄα!.. γι' αὐτό... γι' αὐτό!.. Ὡστε, ποῦ θὰ πῆ, ἦλθαν ἐδῶ νὰ μοῦ κάμουν τῆς σκηνῆς τους;... ἔ; ὦραϊα! (Διευθύνεται πρὸς τὰς δεξιᾶ θύρας· στρέφεται πρὸς τὸν Κοσμᾶν.) Καλά. Τσακίσου τώρα νὰ σερβίσης. (Ὁ Κοσμᾶς φεύγει. Ὁ Νίκος πλησιάζει τὰς δεξιᾶ θύρας, ἀλλὰ πρὶν προσφθάσῃ νὰ ἐξέλθῃ αὐτός, ἀνοίγει ἀποτόμως ἡ πρώτη καὶ εἰσερχοῦνται κατὰ σειρὰν: ὁ Μενέλαος, ἡ Κλειώ, ἡ Πολυξένη, ἡ Ἀγγέλα καὶ μετ' ὀλίγον, τελευταῖος, ὁ Γεῶργος Δρογκᾶς.—Ὁ Νίκος στέκεται ἐκεῖ ὡς νὰ τελειώσῃ ἡ παρέλασις.)

Μενέλαος, εἰσερχόμενος, πρὸς τὸν Νίκον, μελαγχολικῶς:—Καλημέρα, παιδί μου.

Νίκος, πρὸς τὸν Μενέλαον:—Καλημέρα, πατέρα.

Κλειώ, εἰσερχομένη, πρὸς τοὺς ἐντὸς καὶ τοὺς ἐκτὸς:—Ἐλάτε τώρα ἔς τὸ τραπέζι. (Καθ' ἑαυτήν:) ὦ, βάσανα!.. βάσανα!..

Πολυξένη, εἰσερχομένη, χωρὶς καπέλλο καὶ μετ' ὄψιν κατασυνγισμένην, δίδει τὸ χέρι τῆς ἔς τὸν Νίκο, μετ' ὕφος μάρτυρος:—Καλημέρα... Ἐμάθατε λοιπὸν τὰ κατορθώματα τοῦ συγάμπρου σας;

Ἀγγέλα, εἰσερχομένη, μετ' ὀρμπαν τοῦ σπιτιοῦ, ἀκούει τὴν ἐρώτησιν τῆς Πολυξένης καὶ νεύει εἰς τὸν Νίκο νὰ τῆς ἀπαντήσῃ καθησυχαστικῶς. Σιγά:—Νίκο... Ψε!

Νίκος, ἀδιαφορῶν πρὸς τὸ νεῦμα τῆς Ἀγγέλας καὶ σφίγγων τὸ χέρι τῆς Πολυξένης:—Δυστυχῶς ἢ εὐτυχῶς, Πολυξένη μου, τὰ ἔμαθα. Ἄμα βγῆκε ἀπὸ

τὸ Κακουργοδικεῖο, καὶ ἀφοῦ ἔχασε φυσικὰ τὴ δίκη, —γιατὶ ποῦ μυαλὸ νὰ κάμη ἀγόρευσι!—(βλέπων τὸν *Γεῶργον*, εἰσερχόμενον:) ἔντονε κηόλα καὶ ἄς τὸ ἴπῃ. .

Γεῶργος Δρογκᾶς, εἰσερχεται, μὲ τὸ καπέλλο του αὐτός, καὶ στέκεται μὲ προσποιητὴν ἀπάθειαν:—Τί πράγμα;

Νίκος, ἐξακολουθῶν:—Ἐπέρασε ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο καὶ μοῦ τὰ εἶπε ὅλα.

Πολυξένη:—Καὶ πῶς σᾶς φάνηκαν;

Κλειώ, προλαμβάνουσα:—Πῶς νὰ τοῦ φρανοῦνε; κακὰ καὶ ψυχρά. (Διευθύνεται ἔς τὸ τραπέζι καὶ νεύει τοῦ *Μενελάου* νὰ καθήσῃ. Κάθηνται καὶ οἱ δύο.)

Νίκος:—Κακὰ καὶ ψυχρά. Θέλει ρώτημα; Ὁ ἄντρας σας, κυρά μου, —τοῦ τὸ εἶπα καὶ τοῦ ἴδιου, —εἶναι ὁ πιὸ συμπαθητικὸς καὶ χαριτωμένος παληάνθρωπος τοῦ κόσμου.

Πολυξένη:—Καὶ τί νομίζετε πῶς πρέπει νὰ κάμω τώρα ἐγώ;

Νίκος:—Ἄ, κυρά μου! ἔχω τώρα μιὰ πεῖνα ποῦ δὲ σᾶς βλέπω μπροστά μου. Ἐλάτε ἔς τὸ τραπέζι νὰ φᾶμε καὶ τὰ λέμε. (Διευθύνεται εἰς τὸ τραπέζι. Ἡ Ἀγγέλα τὸν ἀκολουθεῖ καὶ κάθηνται.)

Γεῶργος, πρὸς τὴν *Πολυξένην* ἐντόνως:—Ἐλα, τὸ παράκανες πιά! βλέπεις πῶς οἱ ἄνθρωποι θὰ φᾶνε. Πᾶμε καὶ ἡμεῖς ἔς τὸ σπιτάκι μας νὰ κάμουμε τὸ ἴδιο. Ὅριστε!

Πολυξένη:—Νὰ μὴ μὲ σκοτίζετε! Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε ἔς τὸ σπιτάκι σας καὶ νὰ μᾶφινετε ἡσυχῇ.

Ἀγγέλα:—Ἐκτὸς ἂν προτιμᾷ κι' ὁ *Γεῶργος* νὰ φάῃ ἐδῶ.

Νίκος:—Μά. . αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ καλλίτερο. Ἐχομε καὶ μουσακᾶ ποῦ τᾶρέσει.

Γεῶργος, μὲ προσποιητὴν ἐπισημότητα:—Κυρία, πηγαίνω ἔς τὸ σπίτι μου καὶ σᾶς προσκαλῶ νὰ μὲ

ἀκολουθήσετε! (Διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν τοῦ βάθους σταθερῶς.) Γιὰ τελευταία φορὰ!

Νίκος:— Οὐλτιμάτουμ!

Πολυξένη, διευθυνομένη καὶ αὐτὴ σταθερῶς πρὸς τὸ τραπέζι:— Μὲ συγχωρεῖτε! Ἐγὼ σήμερα τρώγω ἕς τῆς μητέρας μου. (Κάθεται.) Καὶ αὔριο, καὶ μεθαύριο, καὶ πάντα!

Γεῶργος, ἐπιστρέφων ὁρμητικῶς πρὸς τὸ τραπέζι:— Ἄ, ἔτσι; Τότε λοιπὸν κ' ἔγὼ τρώγω σήμερα ἕς τῆς πεθερᾶς μου. (Κάθεται.) Καὶ αὔριο, καὶ μεθαύριο καὶ πάντα!

Νίκος:— Ἔτσι, γειά σας!

Ἀγγέλα:— Ἔτσι, μπράβο!

Μενέλαος:— Ὠραϊά!

Κλειώ:— Λαμπρά!

Πολυξένη, σηκώνεται διαμῆς μὲ πείσμα:— Ἄ, ἔχετε μεγάλο λάθος! Ἐγὼ πάω μέσα! (Διευθύνεται μὲ θυμὸν πρὸς τὴν πρώτην δεξιᾷ θύραν.)

Ἀγγέλα:— Ἐ! δὲ θὰ φᾶς;

Πολυξένη:— Δὲν πεινῶ, φᾶτε! (Ἐξαφανίζεται.)

Κρίτων, εἰσέρχεται ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάθους καὶ βλέπων αὐτὴν τὴν σκηνὴν, στέκεται ὀλίγον μὲ ἀπορίαν. Ἐπειτα προχωρεῖ ἀργὰ καὶ κάθεται ἕς τὸ τραπέζι:— Μὰ τί εἶνε; τί συμβαίνει;

Κλειώ, κἀμνει νὰ σηκωθῆ:— Πολυξένη!!..

Μενέλαος, ἐμποδίζων τὴν Κλειώ:— Ἀφισε... ἀφῆστε τὴν... ἀφῆστε τὴν νὰ ξεθυμάνῃ. Σᾶς παρακαλῶ! Ἄς κάμωμε σὰ νὰ μὴν ἦταν οὐτ' ἔδῳ... Τρῶτε σεῖς! τρῶε, Γεῶργο!

Ἀγγέλα:— Ναί, ναί. Ἐχει δίκη οὐ μπαμπᾶς. Ὅσο τῆς λέμε, τόσο πεισματώνει. (Τρώγουσιν.)

Κρίτων, σκουπιτᾷ τὸν Νίκον:— Μὰ τί συνέβη;

Νίκος:— Ἄσε με! δὲ ξέρω! (Πρὸς τοὺς ἄλλους.)

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι, πῶς τὸ παρακάνει... .

Γεῶργος:— Ἄ, μὰ δὲν ἔχει δίκη καθόλου!.. Σᾶς

βεβαιῶ. . . Μιὰ οἰκτρὰ παραξήγησις, καὶ τίποτ' ἄλλο!

Κλειώ, πρὸς τὸν **Γεῶργον**:—“Ἄς τα τῶρα καὶ σύ!..

Κρίτων, ζωνηρότερα:—Μὰ τί εἶναι;

Νίκος:—Μὴ μὲ σκοτίζης! (*Πρὸς τὸν Γεῶργον, εἰρωνικῶς*;) Βέβαια, καλέ, σὲ παρεξήγησε.

Γεῶργος:—Μὰ τὸ Θεό, Νίκο. Δὲ ᾧ τὰ εἶπα καὶ πρὶν ᾧ τὸ Ὑπουργεῖο;.. Δὲν ἦταν τίποτα! Ἐγὼ τῶρα, ᾧ τὴν ἡλικία μου καὶ ᾧ τὴ θέσι μου, θὰ γύριζα νὰ κυττάξω γιὰ κακὸ μιὰ καμαριέρα, ἕνα κοριτσάκι;

Νίκος, εἰρωνικῶς:—Μπᾶ!

Γεῶργος:—“Ἐ! τὸ πρωί. . . ἔκει ποῦ τὴν ἔβλεπα. . . μικρούλα, ὠμορφη, ἀθῶα. . . ἔ! δὲν ξέρω πῶς μούρθε. . . κ' ἔκαμα ἔτσι τὸ χέρι μου. . . καὶ τὴ χάριδεψα ὅπως θὰ χάριδενα ἕνα παιδί. . . παιδί μου!

Κλειώ, εἰρωνικῶς:—Ματάκια μου!..

Νίκος, ὡς ἄνω:—Βέβαια πατρικῶς.

Μενέλαος, μὲ σοβαρότητα:—Πατρικῶς.

Γεῶργος:—Ἄκριβῶς, σᾶς δοκίζουμαι! πατρικῶς! Εἶνε ἢ λέξις!

Κρίτων, σκουνητῶ πάλιν τὸν **Νίκον**:—Μὰ γιὰ ποιά λέει ἐπὶ τέλους;

Νίκος, πρὸς τὸν **Κρίτωνα**:—“Ἄμε ᾧ τὸ διάολο ἐπὶ τέλους! Δὲν εἶν' αὐτὲς κουβέντες γιὰ παιδιά! (*Πρὸς τὸν Γεῶργο*;) Γεῶργο, δὲ μᾶς κάνεις τὴν ἀπολογία σου ὑστερώτερα;

Γεῶργος:—Ἐγώ; καὶ τί ἀπολογία;

Μενέλαος:—Τί ἀπολογία; Εἶνε ζήτημα τῶρα, ὅτι εἶνε ὅπως τὰ λέει; Ἡ καϊμένη ὅμως ἡ Πολυξένη δὲν ξέρει τὸν κόσμον, καὶ παίρνει τὸ λιθάρι γιὰ βουνό. Μὰ θὰ τὸν μάθη!..

[*Ὁ Κοσμᾶς εἰσέρχεται μὲ μιὰ πιατέλα.*]

—Μὰ τί; ἐσὺ σερβίρεις ἀκόμα; Δὲν μᾶς ἤλθε, νομίζω μιὰ μικρά;

Ἀγγέλα: Ναί, καλέ! Ποῦ εἶναι ἡ Καλλιόπη; Φώ-

ναξέ την νά σερβίρη καὶ δὲν ἔχουμε ὄρεξι νά βλέπουμε τὰ μούτρα τὰ δικά σου.

Κοσμᾶς:—Δὲν τὴν βλέπω . . . δὲν ξέρω ποῦ πῆγε . . .

Ἀγγέλα:—Νὰ πᾶς νὰ τὴ βρῆς!

Κοσμᾶς:—Τὴ μικρά; . . . Μάλιστα! (Φεύγει.)

Γεῶργος, ιδιαιτέρως:—Ἄμ δὲ θὰ τὴ βρῆς!

Νίκος:—Ἐ! ἔτσι, μάτια μου, εἶνε ἢ μικροπαν-
τρεμμένες καὶ ἢ πολυχαιδεμένες . . . Δὲν ἐννοοῦν νὰ
συχωρέσουν ἄς τὸν ἄντρα τους οὔτε τόσο! Οὔτε μιὰ
ματιά, οὔτε ἓνα χᾶδι . . . πατρικό. Κ' ἐγώ, μιὰ φορὰ
κ' ἓναν καιρό, ποῦ ἔκαμα μιὰ μικρή, μιὰ μικρούλα,
τόση-δὰ ἀπιστίτσα, τῆς Ἀγγέλας . . .

Ἀγγέλα, διακόπιουσα μὲ γέλια εἰρωνικά:—Ναί,
ψυχὴ μου, ἀπὸ κείνους εἶσαι; . . . Ἐσύ, ἀπιστία; χᾶ, χᾶ,
χᾶ! Μακάρι νὰ σ' ἔβλεπα νάκανες λιγάκι κόρτε, μα-
κάρι καὶ μὲ τὴν καμαριέρα μου! Μὰ τὸ Θεό, σοῦ
λέω, θὰ τὸ χαιρόμουν. Νὰ ξεμούχλιαζες καὶ λίγο! . .

Νίκος:—Σώπα, καίμένη, μὴ σ' ἀκούη κι' ὁ Γεῶρ-
γος καὶ μὲ ζηλεύη ἄδικα! . . . (Πρὸς τὸν Γεῶργον:) Μὴ
τὴν πιστεύης, σύγαμπρε, κ' ἔτσι τὰ λέει! Ἄς μ' ἔ-
βλεπε, καὶ θὰ τὴν ἀκουγες! Ἀδερφάδες μὲ τὴ δική
σου δὲν εἶναι; Αὐτὸ φθάνει! Κάτι ἐλεύτερες τάχα
ιδέες ποῦ ἔχει, τῆς ἔχει, ὅπως περισσότεροι ἄνθρω-
ποι, γιὰ τοὺς ἄλλους: ὅταν εἶναι νὰ τῆς ἐφαρμώση
ἄς τὸν ἑαυτό της, σὲ μιὰ περίστασι ποῦ θὰ τὴν γγίξῃ
καὶ θὰ τὴν πονέσῃ, τῆς ξεχνᾷ ἀμέσως.

Ἀγγέλα:—Καθόλου! ἔχεις λάθος!

Νίκος:—Καλ' ἐκεῖνο ποῦ σοῦ λέω ἐγώ.

[Ὁ Κοσμᾶς εἰσέρχεται πάλιν.]

Ἀγγέλα:—Πάλι ἐσύ!

Κοσμᾶς:—Μά . . .

Μενέλαος, συγχρόνως μὲ θυμόν:—Μὰ δὲ σοῦ εἴ-
παμε νὰ πῆς τῆς μικρᾶς; . .

Κοσμᾶς:—Δὲν τὴ βρῆκα, κύριε, τὴ μικρά . . .

Ἀγγέλα:—Δὲν τὴ βρῆκες! . .

Κοσμᾶς:—Πουθενά. Πῆγα παντοῦ, τὴ φώναξα, τίποτα. Οὔτε τὴν εἶδε κανέναν. Νὰ μὴ βγῆκε πάλι ὄξω; (Καθ' ἑαυτόν;) Θᾶφυγε γιὰ μένα! . .

Κρίτων:—Περίεργο! . . (Ἀησύχως, καθ' ἑαυτόν;) Νὰ μὴν ἔφυγε γιὰ μένα;

Ἀγγέλα, πρὸς τὸν Κοσμᾶν:—Ὁξω; Νὰ κάμη τί; Ὁμεῖς δὲν τὴ στείλαμε πουθενά. Περίεργο!

Γεῶργος, καθ' ἑαυτόν:—Καλὰ κρύφτηκε, βλέπω...

Κλειώ:—Καλέ, ξέρεις τί θὰ εἶναι; Δὲν θὰ τῆς ἄρεσε τὸ σπίτι μας καὶ θὰ ξεπόρτισε κρυφά. Τὸ συνειθίζουν αὐτό, τὰ παλιοκόριτσα! . .

Γεῶργος, δυνατά:—Σήμερα σᾶς τὴν ἔφεραν; Πολὺ πιθανόν.

Κλειώ, πρὸς τὸν Κοσμᾶν:—Γιὰ πῆγαινε νὰ ἰδῆς καὶ ἴς τὴν κάμαρά της εἶναι ἴδω τὰ ρούχά της;

Κοσμᾶς:—Ἀμέσως. (Σηκώνει μερικά πιάτα καὶ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάρους.)

Ἀγγέλα, πρὸς τὸν ἄνδρα της:—Λές, καϊμένε Νίκο, νὰ μᾶς ἔφυγε; Ἐγὼ θὰ λυπηθῶ πολὺ. . . Ἐ, Νίκο; τὴν εἶδες ἐσύ;

Νίκος, ὁ ὁποῖος εἰς ὄλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἔτρωγε χωρὶς νὰ προσέχη διόλου:—Ἐ! μὰ μὲ σκοτίσατε πιά μὲ τῆς δουλές σας! τὸ ξέρετε πὼς μὲ σκοτίσατε; Ἀφίστε με! . . Τί ἐλέγαμε, Γεῶργο;

Γεῶργος, πονηρῶς:—Μά! . . ἡ γυναῖκά σου, μοῦ φαίνεται ὅς ἔρωτοῦσε ἂν εἶδες τὴν καινούρια καμαριέρα. . .

Νίκος, μὲ ἀστεῖον θυμόν:—ὦ, ἀδελφέ! τὴν εἶδα, μάλιστα, τὴν εἶδα.

Ἀγγέλα:—Καὶ δὲ σοῦ ἔκαμε καμμιὰν ἐντύπωση;

Νίκος, εἰρωνικῶς:—Οὔ, δὲν ξέρεις τί μεγάλη ἐντύπωση ποῦ μοῦ κάμε!—Ἐνα ζῶο πρώτης τάξεως. Καθὼς ἔμπαινα πρὶν, ἔπεσε ἄπάνω μου σὰ στραβή, καὶ μοῦ ὄδωσε μιὰ πατησιὰ ποῦ μ' ἐξενύχιασε! Αὐτὴ ἦταν;

Ἀγγέλα:—Μὰ δὲν πιστεύω νὰ ἔχουμε κι' ἄλλη!
[Γελοῦν ἔξαφνα ἀκούεται ἡ **Πολυξένη**, ποῦ ξεφω
νίζει, ἀπὸ μέσα κατατρομαγμένη, σὰ νὰ εἶδε φάντα-
σμα.]

Ἀγγέλα:—Ἡ Πολυξένη;

Κλειώ:—Τί ἔπαθε;! .

Γεῶργος:—Ἔ;! . .

[Τρομάζουν ὅλοι καὶ μισσηκῶνονται, ὅταν εὐθὺς
σπρώχνεται μὲ ὄρμην ἡ πρώτη δεξιᾷ θύρα καὶ εἰ-
σοομᾷ ἡ **Πολυξένη**, ἔξω φρενῶν, μὲ τὸ καπέλο καὶ τὸ
βέλο της ἔς τὰ χέρια.]

Πολυξένη, ξεφωνίζουσα:—Μαμμά μου! . . Ἀγ-
γέλα! . . Εἶν' . . Τὴν εἶδα! . .

Ὅλοι μαζί:—Τί; . . ποῦ; . . ποιά; . .

Πολυξένη:—Ἡ Καλλιόπη! . . ἡ καμαριέρα μου! . .
ἡ ἔρωμένη τοῦ κυρίου Δρογκᾶ! . . εἶν' ἐδῶ, σᾶς λέω!
τὴν εἶδα! . . (Πρὸς στιγμὴν μένουσιν κατάπληκτοι ὅλοι
καὶ κυττάζονται.)

Ἀγγέλα:—Καλέ, μίλα καλά! Ἡ καμαριέρα σου . . .
δηλαδὴ ἡ δική μου; αὐτὴ ποῦ μοῦ φέρανε σήμερα;

Γεῶργος, καθ' ἑαυτὸν:—Ἔτσι φαίνεται! . .

Κλειώ:—Μπρέ! καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ πὼς θὰ εἶναι ἡ
ἴδια, καλὰ τὸ εἶπα!

Ἀγγέλα:—Καὶ ποῦ εἶναι; ἔμεῖς τὴν ἔχουμε χα-
μένη.

Πολυξένη:—Νά, κάτω ἔς τὴν αὐλή. Κυνηγιέται μὲ
τὸ μάγερα, καὶ τοῦ ρίχνει κουβάδες νερό! (Σχεδὸν
κλαίονσα.) Πήγαινε νὰ τὴν ἰδῆς! . . Ἔσκησα ἀπὸ τὸ
παράθυρο τῆς κάμαράς σου, καὶ τὴν εἶδα! Φορεῖ τὸ
ἴδιο φουστάνι καὶ τὰ ἴδια κόκκινα φιογκάκια ποῦ τῆς
ἔδωσα ἐγὼ! . . (Ψεντοκλαίει.)

Κορίτων, πρὸς τὸν **Νίκον**:—Τώρα μόλις ἀρχίζω νὰ
καταλαβαίνω . . .

Νίκος:—Μπράβο σου, ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω
τώρα ἐγὼ, (Πρὸς τὴν Ἀγγέλαν:) Ὡστε τὸ κορίτσι

ποῦ σοῦ φέρανε σήμερα, εἶναι ἡ ἴδια, ἡ λεγόμενη; . . ὄχι δά! . . (Ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλια.)

Μενέλαος, πρὸς τὸν Νίκον:—Γιατὶ γελᾷς ἐσύ; (Πρὸς τὴν Πολυξένην μὲ θυμόν.) Καὶ γιατί κλαῖς ἐσύ; Εἶναι κανένα δυστύχημα; Τὸ κορίτσι ποῦ ἐδιώξες ἐσύ, ὁ μεσίτης τῶστειλε ἔς ἡμᾶς τί ἀπλούστερο!

Πολυξένη:—Ἀπλούστερο! Αὐτὴ ἐδῶ; ἔς τὸ σπίτι μου; ἔς τὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου; . . Καλέ, τί λέτε; Νὰ τὴ φωνάξης ἀμέσως, Ἀγγέλα μου, καὶ νὰ τὴ διώξης μὲ κλωτσιές! Οὔτε στιγμή δὲν πρέπει νὰ μείνη ἐδῶ-μέσα!

Κοσμᾶς, εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας τοῦ βάθους:—Τὰ ροῦχά της εἶναι ἔς τὴν κάμαρά της!

Νίκος:—Γκράτζια ντέλ ἀβίτζο!

Ἀγγέλα:—Κ' ἡ ἴδια εἶναι ἔς τὴν αὐλή. Πῶς μοῦ λές πῶς τὴ γύρῃς παντοῦ;

Μενέλαος:—Μὰ κρυβότανε! Δὲν τὸ καταλαβαίνεις τώρα, καϊμένη, πὼς τοὺς εἶδε καὶ κρυβότανε;

Ἀγγέλα, μειδιῶσα:—Ἄ, ναί! (Πρὸς τὸν Κοσμᾶν) Καλά! Νὰ πᾶς ἀμέσως καὶ νὰ μοῦ τὴ φέρῃς ἐδῶ. Πές της πῶς ἐφυγαν.

Κοσμᾶς:—Ποιοί;

Ἀγγέλα:—Πές της ἔτσι, κ' ἔννοια σου. Ξέρει ἐκείνη. (Ὁ Κοσμᾶς φεύγει).

Πολυξένη:—Ἔτσι μπράβο, Ἀγγέλα μου. Νὰ τὴ διώξης εὐθύς! Ἐγὼ πάω μέσα. Δὲ θέλω νὰ τὴν ξαναἰδῶ ἔς τὰ μάτια μου. (Κινεῖ νὰ ἐξέλθῃ.) Δὲ θέλω...

Ἀγγέλα, πονηρῶς:—Ἐ! καὶ τὸν Γεῶργο τὸν ἀφίνεις ἐδῶ;

Πολυξένη, στρεφομένη, πλησίον τῆς πρώτης δεξιᾶς θύρας, ὡς νὰ τὴν ἐδάγκασε φεῖδι:—Ἄ! (Κυτιάζει τὸν Γεῶργον καὶ μένει ὀλίγον διστακτικῆ. Οἱ ἄλλοι νεύονται καὶ κυτιάζονται καὶ κρυφογελοῦν. Μετ' ὀλίγον ἀποφασιστικῶς, πλησιάζουσα ὀλίγα βήματα πρὸς

τὸν Γεῶργον:) Ὅριστε, κύριε, μέσα! (Ὅλοι ξεσποῦν εἰς γέλια.)

Γεῶργος, τάχα μ' ἐκπληξιν:—Καὶ γιατί;

Πολυξένη:—Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω! Ἐλάτε μέσα μαζί μου!

Γεῶργος, σηκώνεται:—Ὅστε, συμφιλιονόμαστε;

Ἀγγέλα, γελῶσα:—Βέβαια, πρὸ τοῦ κινδύνου!..

Πολυξένη, συγχρόνως:—Δὲν ξέρω! δὲν ξέρω!

Ἀγγέλα, ὡς ἄνω:—Ἐ, ἅμα περάσῃ ὁ κίνδυνος, θὰ ἴδοῦμε!..

Πολυξένη, παραφόρος:—Μὰ ἔλα λοιπόν! (Ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Γεῶργον, καὶ τὸν τραβᾷ ὡς λάφυρον πρὸς τὴν δεξιᾷ θύραν, ὅθεν ἐξέρχονται καὶ οἱ δύο. Οἱ ἄλλοι γελοῦν.)

Νίκος:—Πάλι καλά!

Μενέλαος:—Μὰ δὲ σᾶς τᾶλεγα; Ἀφίστε τη!

Ἀγγέλα, εὐθύμως:—Ἄ, μ' αὐτὴ ἢ συμφιλιώσει μᾶρρεσε! Δὲ μπορεῖτε νὰ πῆτε πὼς δὲν ἔχει σὶ κ ἢ Πολυξένη;—Μὰ ποῦ εἶναι αὐτὴ ἐπιτέλους;—(Πλησιάζει τὴν θύραν τοῦ βάνθους καὶ κοιτάζει ἔξω, περιμένουσα τὴν Καλλιόπην.)

Μενέλαος, εὐθυμος, ἀπὸ τὸ τραπέζι:—Τώρα θὰ προσαχθῇ ὁ κατηγορούμενος!..

Κρίτων, διορθῶν:—Ἡ κατηγορουμένη!

Μενέλαος:—Νὰ τὸ δικαστήριον. Ἐγὼ ὁ πρόεδρος, ὁ Νίκος καὶ ὁ Κρίτων οἱ σύεδροι!..

Κρίτων:—Καὶ ἡ Ἀγγέλα ὁ Εἰσαγγελεὺς!

Κλειώ, σκεπτικῆ, σείουσα τὴν κεφαλὴν:—Ὅρεξε ἔχετε!

Ἀγγέλα, ὀμλοῦσα πρὸς τὰ ἔξω:—Ἐλα ἴδω σὺ! ἔλα ἴδω!.. Μὴ ντρέπεσαι! κόπιασε μέσα!.. (Εἰσέρχεται πάλιν εἰς τὴν τραπεζοσάκιον, προηγουμένη τῆς Καλλιόπης, καὶ μετ' ὀλίγα βήματα στρέφεται πρὸς αὐτὴν Ὅλοι οἱ ἄλλοι κάθηνται.)

Καλλιόπη, εἰσέρχεται ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάνθους,

δειλή, συνεσταλμένη, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένον. Μολοντοῦτο κρουφοβλέπει γύρω, διὰ νὰ ἰδῆ ποιοὶ εἶναι μέσα εἰς τὸ δωμάτιον. Στέκεται καὶ ψιθυρίζει κλαυθμηρῶς:— Ὅριστε!

Ἀγγέλα, τὴν κυτιάζει, ἀλλὰ ὄχι μὲ πολὺ ἀυστηρὸ ὕφος:— Ἐλα πὶὸ κοντά. . . καὶ μίλα μου. Τ' εἶν' αὐτά, σὲ παρακαλῶ;

Καλλιόπη, ὡς ἄνω:— Ποιὰ ἀπ' ὅλα;

Ἀγγέλα:— Χμ! ἔχεις δίκη· εἶναι τόσο πολλά. . . Για πές μου πρῶτα-πρῶτα: Γιατὶ μπῆκες ἔς τὸ σπίτι μας μὲ ψέμματα; Γιατὶ μᾶς εἶπες πῶς πρώτη φορὰ μπαίνεις σὲ σπίτι, ἀφοῦ προηγήτερα ἦσουν ἔς τῆς ἀδελφῆς μου;

Καλλιόπη, ὡς ἄνω:— Μά. . . θὰ μοῦ γυρεύατε πιστοποιητικό.

Ἀγγέλα:— Ἐ, καί;

Καλλιόπη:— Καὶ ποῦ νὰ τῶβρω;

Νίκος, πρὸς τὸν **Μενέλαο**:— Ἄ! γιὰ τὸ πιστοποιητικό. . .

Μενέλαος:— Καὶ βέβαια ποῦ δὲ θὰ τῆς ἔδιναν.

Κλειώ, πρὸς τὴν **Καλλιόπην**:— Μ' ἀπὸ ποῦ εἶσαι σὺ τέλος-πάντων; ἀπὸ τὸ Μαροῦσι ἢ ἀπὸ τὴν Κηφισσιά;

Καλλιόπη, μὲ ἀντιοιβὴν μειανοίας:— Ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο!

Ἀγγέλα:— Καὶ γιὰτὶ λοιπὸν μᾶς εἶπες ἀπὸ τὸ Μαροῦσι;

Καλλιόπη:— Σᾶς εἶπα ψέμματα. . . μὰ ὄχι γιὰ κακό.

Ἀγγέλα:— Βέβαια. . . φοβήθηκες μὴ μάθουμε πᾶ Καλλιόπη εἶσαι, ἔ; Τὸνομά σου τοῦλάχιστο εἶνε αὐτό; Σὲ λένε, ἀλήθεια, Καλλιόπη;

Μενέλαος, πρὸς τὸν **Νίκον**:— Ἡ ταυτότης τοῦ κατηγορουμένου. . .

Καλλιόπη:— Μάλιστα, Καλλιόπη Μόσκου. . . Ἐ-

τσι δὲν τῶγραψε ὁ μεσίτης ; Τῶνομά μου δὲν τάλ-
λάζω ποτέ . . . σᾶς ὀρκίζουμε.

Ἄγγελα :—Ξέρω κ' ἐγώ. Καὶ γιατί πῆγες καὶ κρού-
φτηκες κάτω ;

Καλλιόπη :—Μά . . . γιὰ τὴν ἴδια αἰτία. Ἐφοῦ
ἦταν ἐδῶ ἡ ἄλλη κυρία, ἡ . . . ἡ ἀδελφή σας, δὲν ἤ-
θελα νὰ μὲ ἰδῆ. Θὰ μὲ διώχνετε ἀμέσως. Κ' ἐγώ . . .
δὲν ἤθελα νὰ φύγω ἀπὸ σᾶς . . . Εἴσαστε ἡ πρώτη
κυρία ποῦ μὲ πῆρε εὐτὺς ἀπὸ καλό. Γι' αὐτὸ δὲν ἤ-
θελα νὰ φύγω. (Κλαίει.)

Ἄγγελα, μὲ οἴκτον :—Ἄ, γι' αὐτό . . .

Καλλιόπη, κλαίονσα :—Δὲν τὸ πιστεύετε ; Καὶ ὁ-
μως εἶσι εἶνε. Καὶ σεῖς ὡς τῆ θέσι μου θὰ κρυβόσαστε . . .
Φτωχὸ κορίτσι, ὄρφανό, γιατί νὰ μὴν κατακαθίσω
κ' ἐγὼ ὡς ἓνα σπῖτι καλό, ποῦ . . . Ἐπειτα . . . ἔπειτα,
εἶχα σκοπὸ νὰ σᾶς τὰ πᾶ ὅλα. Γιατί ἐγὼ δὲ φταίω,
—σᾶς ὀρκίζουμαι, ἐγὼ δὲ φταίω. (Καθὼς κλαίει καὶ
σηκώνει τὰ χέρια της ὡς τὰ μάτια, πέφτουν τὰ πλα-
τεῖα μανίκια της καὶ τῆς ξεσκεπάζουν τὰ ὄρατα
μπράτσια.)

Ἄγγελα, τὴν κυτιάζει μὲ οἴκτον :—Ἐκατάλαβα . . .
(Καθ' ἑαυτήν.) Καὶ βέβαια, ποῦ δὲ φταῖς ἐσύ . . .

Νίκος, ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Μενέλαον, τὸν ὁποῖον
σκουνιᾶ ὑποδεικνύων τὴν Καλλιόπην :—Χμ ! ἄρχισαν
τὰποκαλυπτήρια . . .

Μενέλαος, πρὸς τὸν Νίκον :—Ἡ Φρύνη πρὸ τοῦ
δικαστηρίου. Ἐχω τὴν ἰδέα πὼς θάθωθῆ !

Νίκος :—Κ' ἐγώ. Τὰ λέει πολὺ σωστά.

Ἄγγελα :—Γιὰ νὰ μὴ σὲ ἰδοῦν λοιπόν, καὶ μοῦ
ποῦν, καὶ σὲ διώξω, πῆγες κάτω ὡς τὴν αὐλή . . .

Καλλιόπη :—Μάλιστα . . .

Ἄγγελα :—Καὶ κυνηγοῦσες τὸ μάγερα μὲ κου-
βαδιές !

Καλλιόπη, ἀποκαλύπτουσα τὸ πρόσωπό της, ἀφε-
λέστατα :—Μὰ δὲν εἶχε νερὸ ὁ κουβᾶς. Σᾶς ὀρκίζου-

μαι, οὔτε στάλα νερό ! Ρωτῆστέ τον ! (Γελοῦν.)

Ἀγγέλα, γελῶσα, ἰδιαιτέρως πρὸς τὴν μητέρα της:—
Μπορεῖ νὰ μὴν εἶν' ἀθῶο αὐτὸ τὸ κορίτσι :

Κλειώ, πρὸς τὴν Ἀγγέλαν:—"Ἄν δὲν εἶνε πολὺ-
πολὺ πονηρό ! . .

[Ἡ Καλλιόπη, σκεπάζουσα πάλιν τὸ πρόσωπό της, ἐξακολουθεῖ νὰ κλαίῃ σιγά, εἰς στάσιν κατηγορουμένου ποῦ περιμένει τὴν ἀπόφασιν. Ἡ Ἀγγέλα τῆς στρέφει τὰ νῶτα καὶ πλησιάζει εἰς τὸ τραπέζι, ὅπου κάθηνται οἱ ἄλλοι, διὰ νὰ τοὺς συμβουλευθῇ.]

Ἀγγέλα, μὲ τοὺς ἀγκῶνας ἔς τὸ τραπέζι, σκύπτουσα πρὸς ἕνα-ἕνα:—Τί λέτε ; νὰ τὴν κρατήσω ; . . Ἐ, μπαμπά ; Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχει δίκην . . .

Μενέλαος:—Καλέ, εἶνε ζήτημα τώρα ; Καὶ γιὰτὶ νὰ τὴ διώξῃς ; (Σιγά:) Ἐπειδὴ τοῦ νοστήμισε λιγάκι τοῦ Γεώργου καὶ τὴ χάϊδεψε . . .

Νίκος:—Πατρικῶς ! ; . .

Μενέλαος:—Τί φταίει τὸ κορίτσι ; Ἄν σοῦ κἀνη, νὰ τὴν κρατήσῃς.

Ἀγγέλα:—Ἄ. εἶνε καλή . . . ἐμένα μᾶρεσε πολὺ. Ἐ, Νίκο ;

Νίκος:—Ἐγὼ δὲν ξέρω, κάμε ὅ,τι σοῦ ἀρέσει.

Κρίτων:—Καλέ, κράτησέ τη ! δὲ βαρυνέσαι !

Ἀγγέλα:—Δὲ σὲ ρώτησα σένα.

[Εἰσέρχεται ὁ Κοσμᾶς καὶ πλησιάζει τὸ τραπέζι διὰ νὰ σηκώσῃ πιάτα.]

Κρίτων, παίζων:—Νά, ρώτησε καὶ τὸν Κοσμᾶ. (Πρὸς τὸν Κοσμᾶν:) Ἐσὺ τί λές ; Νὰ τὴν κρατήσουμε τὴν Καλλιόπη ;

Κοσμᾶς, σοβαρά, καὶ προσέχων νὰ μὴν ἀκούῃ ἢ Καλλιόπη:—Τὸ καλὸ ποῦ σᾶς θέλω, κυρία, νὰ τῆς δίνετε δρόμο. (Στενάζει, σηκώνει μερικὰ πιάτα καὶ φεύγει.)

Ἀγγέλα, πρὸς τοὺς ἄλλους:—Δὲν πιάνεται ἡ μαρ-

τυρία τοῦ Κοσμᾶ ! Προτιήτερα τῆς εἶπε ἓνα λόγο καὶ τὰ βρῆκε μπαστούνια. Ἔ, μαμμά ;

Κλειώ :—Ναί, παιδί μου... ἔχουμε καὶ τόση ἀνάγκη ἀπὸ καμαριέρα... Μὰ φοβᾶμαι μὴν τῆς κακοφανῇ τῆς Πολυξένης.

Ἀγγέλα :—Ἄ, ἔννοια σου ! Ὅσο γι' αὐτό... Εἶνε δική μου δουλειά. Ἔχω τὸ σχέδιό μου ! (*Μὲ κίνημα χαρᾶς, πλησιάζει τὴν Καλλιόπην :*) Ἔλα τώρα, μὴν κλαῖς. Θὰ σὲ συχωρέσω... ἄλλά... (*Βάζει τὸ χέρι τῆς εἰς τὸν ὠμόν τῆς καὶ ἔξαφνα βλέπει τὸ λευκὸν τριαντάφυλλον εἰς τὴν ποδιά τῆς :*) Μπᾶ ! τ' εἶν' αὐτό ; (*Τῆς τὸ τραβᾷ :*) Ἐσὺ λοιπὸν μοῦκοψες τᾶσπρα μου τριαντάφυλλα καὶ δὲ βρῆκα προτιήτερα κανένα ;..

Καλλιόπη, τρομάζουσα :—Ὅχι, κυρία, αὐτὸ δὲν τᾶκοψα ἐγώ !

Ἀγγέλα :—Ἄλλά ;.. Παιὸς σοῦ τᾶδωσε ;

Κρίτων, σηκώνεται ὀρθίως, καὶ ἀπὸ τὴν θέσιν του, κρυφὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, προσπαθεῖ νὰ νεύσῃ εἰς τὴν Καλλιόπην νὰ μὴν πῆ τίποτα :—Χμ !... ψτ !..

Καλλιόπη, κρυφοβλέπουσα τὸν Κρίτωνα :—Ὁ... κανένας !.. Αὐτὸ τοῦπεσε τοῦ κυρίου Κρίτων... ἀπὸ τὸ μπαλκόνι... Καὶ προτιήτερα ποῦ βγῆκα ἔξω, τὸ σήκωσα καὶ τὸ κράτησα.

Ἀγγέλα :—Ἀλήθεια, Κρίτων ;

Κρίτων, καθήμενος πάλιν, ἡσυχώτατος :—Ναί.

Νίκος, πρὸς τὸν Μενέλαον :—Λάδι, λάδι ἔς ὄλα !

Μενέλαος :—Ἀγγέλα, παιδί μου...

Ἀγγέλα :—Τί θέλετε, μπαμπᾶ ;

Μενέλαος :—Παραμέρισε λιγάκι, σὲ παρακαλῶ, (*δείχνει τὴν Καλλιόπην :*) νὰ βλέπω... τί λέει τὸ κορίτσι.

Ἀγγέλα, παραμερίζουσα καὶ ἐπιστρέφουσα τὸ τριαντάφυλλον πρὸς τὴν Καλλιόπην :—Καλά, πάρ' το !.. Πήγαινε τώρα νὰ ξεκλάψῃς καὶ ἄμα σὲ χρειασθῶ, σὲ φωνάζω. Σὲ κρατοῦμε !

Νίκος, φαιδρῶς καὶ δυνατὰ πρὸς τὴν *Καλλιόπην*:—
Σὲ κρατοῦμε! Ἀλώνιζε τώρα ἐδῶ μέσα! Ἀλώνιζε!

Καλλιόπη:—Εὐχαριστῶ, κυρία! Θὰ μὲ ἰδῆτε καὶ
μένα! (Φεύγει, μὲ τὸ τριαντάφυλλο ἔς τὸ χέρι, ἀπὸ
τὴν θύραν τοῦ βάνου.)

Νίκος:—Πάει κι' αὐτό!

Μενέλαος:—Ἄθῶς ὁ κατηγορούμενος! Λύεται
ἡ συνεδρίασις! (Σηκώνεται καὶ βηματίζει.)

Ἀγγέλα, γελαστή, πλησιάζει τὴν δεξιᾷ θύραν, τὴν
ἀνοίγει καὶ φωνάζει:—Πολυξένη! ἔλα!.. ἔλατε!

Πολυξένη, εἰσέρχεται, μὲ τὸ καπέλλο της, ἀκολου-
θουμένη ὑπὸ τοῦ Γεώργου:—Πάει; τελείωσε; τὴν
ἔδιωξες;

Ἀγγέλα:—Πάει, τελείωσε... ἀλλὰ δὲν τὴν ἔδιωξα!

Πολυξένη:—Τί δηλαδή;

Ἀγγέλα:—Τὴν ἐκράτησα. Εἶνε καλὸ κορίτσι καὶ
τὴν ἐκράτησα. Μοῦ ἀρέσει καὶ τὴν ἐκράτησα. Τὴ
χρειάζομαι καὶ τὴν ἐκράτησα.

Πολυξένη:—Ἀλήθεια τὸ λές;..

Ἀγγέλα:—Ἀμὴ ψέμματα; Καὶ γιατί νὰ τὴ διώ-
ξω, σὲ παρακαλῶ; Γιατί κρύφτηκε, τὸ κακόμοιρο,
ἀπὸ τὸ φόβο του, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἰδῆτε;

Πολυξένη, κατάπληκτη:—Μὰ εἶνε...

Ἀγγέλα:—Ὅ,τι κι' ἂν εἶνε, δὲ μὲ νοιάζει. Ἐγώ,
σοῦ εἶπα, τὸν ἄνδρα μου δὲν τὸν φοβᾶμαι. Γιὰ τὸ
δικό σου; Ἐσὺ καλὰ ἔκαμες καὶ τὴν ἔδιωξες ἔγώ
τὴν κρατῶ.

Πολυξένη:—Ἀγγέλα, θὰ τὸ μετανιώσης! Θὰ
χτυπήσης τὸ κεφάλι σου ἔς τὸν τοῖχο!..

Ἀγγέλα:—Δὲν ἔχω... ἀνάγκη.

Πολυξένη:—«Δὲν ἔχω κεφάλι» ἐνόμιζα πὸς θὰ
πῆς!.. Βέβαια! δὲ θᾶταν ψυχικὴ... θᾶταν σωμα-
τικὴ;.. (Μὲ ἄλλο ὕφος:) Ἀγγέλα! ἔβαλες ἔς τὸ σπίτι
σου τὸ Διάβολο!

Κρίτων:—Τὸν Πειρασμό, λέει ὁ Κοσμάς!

Ἀγγέλα :—Καλέ, ἄφισέ με ! Ὅλο παρεξήγησι εἶσαι σύ. Καὶ τὸν ἄνδρα σου τὸν παρεξήγησες, κι αὐτὴ τὴν παρεξήγησες. Σὲ βεβαιῶ πὼς εἶνε ἓνα πολὺ καλὸ κορίτσι, τὸ κακόμοιρο, ἀγαθό, ἀθῶο. . .

Πολυξένη, μὲ θυμὸν καὶ εἰρωνείαν :—Ναί, ἀθῶο! τὸ κακόμοιρο ! τὸ κακόμοιρο ! . . Ἀφοῦ λοιπὸν εἶνε ἔτσι, ἐγώ, ὅσο τὴν ἔχετε ἴδῶ, δὲν ξαναπατῶ ἔς τὸ σπίτι σας ! . . Ἀντίο ! . . χαίρετε ! . . Πᾶμε, Γεῶργο ! (Διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν τοῦ βάνου.)

Γεῶργος, ἀκολουθῶν τὴν Πολυξένην, ἰδιαίτερος πρὸς τὴν Ἀγγέλαν :—Μὴν ὑποχωρήσετε ! Μόνον ἔτσι θὰ συμφιλιωθοῦμε. (Πρὸς τὴν Πολυξένην :) Πᾶμε ! (Νεύει πρὸς τοὺς ἄλλους πονηρῶς καὶ ἐξέρχεται εἰς τὸν προθάλαμον, κατευχαριστημένος.)

Ἀγγέλα, πρὸς τὴν Πολυξένην, ἣ ὁποία εἶνε πλέον ἔξω :—Ἵτό καλό ! καὶ δὲν πειράζει ἂν δὲ θάρχεσαι πιά ἐσύ. . . θάρχεται ὁ Γεῶργος !

Πολυξένη, ἀπὸ μέσα :—Ἄς πάρη τὰ μοῦτρά του !

Ἀγγέλα :—Μὰ ἔννοια σου, θὰ σοῦ τὸν προσέχουμε !

Πολυξένη, ἀπὸ μέσα, βαθύτερα :—Ναί.

Ἀγγέλα, ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάνου, στρεφομένη πρὸς τοὺς δικούς της καὶ ἀκούουσα ἔξω :—Φεύγουν . . . φεύγουν, ἀλήθεια ! . . (Με πονηρὴν χαράν :) Ἐφυγαν !

Κλειώ, θέλουσα νὰ ὁρμήσῃ ἔξω :—Μὰ ὄχι ! . . δὲν κάνει.

Ἀγγέλα, ἐμποδίζουσα τὴν μητέρα της :—Καλέ, ἄς τους ! ἄς τους ! . . Δὲν τὸ κατάλαβες πὼς ὅλα ἔγειναν γιὰ νὰ φύγουν ἔτσι ;

Κρίτων, ἐξερχόμενος εἰς τὸ μπαλκόνι :—Γιὰ νὰ ἰδῶ !

Νίκος :—ὦ ! ἔτσι κι ἄλλοιῶς θᾶφευγαν, ἔννοια σου. Ἐ ! δὲ θὰ μᾶς φέρουν καὶ τὸν καφέ ;

Ἀγγέλα, κουνουνίζει :—Νὰ φωνάξω τὴν Καλλιόπη. Τώρα δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ εἶνε κρυμμένη.

Κρίτων, ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ ἐξώστου, παρουσιαζόμενος μίαν στιγμήν :— Πᾶνε ! καὶ ἀλαμπράτσο μάλιστα ! (Ἐπιστρέφει εἰς τὸν ἐξώστην.)

Μενέλαος, γελῶν :— Κ' ἐγὼ φοβήθηκα διαζύγιο ! . . (Ξανακάθεται.)

Καλλιόπη, εἰσέρχεται καὶ βλέπει τὸν Κρίωνα, καθ' ἣν στιγμήν βγαίνει πάλιν εἰς τὸν ἐξώστην :— Ὅριστε !

Ἀγγέλα :— Σήκωσε τὸ τραπέζι καὶ πὲς ᾧ τὸ μάγερα νὰ κάμη γρήγορα τοὺς καφέδες.

Νίκος, φαιδρῶς :— Ἔλα γειά σου ! ἀλώνιζε !

Μενέλαος :— Οὐ ! :λείστε κείνη τὴ μπαλκονόπορτα καὶ φυσάει.

Καλλιόπη, μὲ μεγάλην προθυμίαν σπεύδουσα εἰς τὸν ἐξώστην :— Κύριε Κρίτων, ἔμπᾶτε μέσα . . ἔμπᾶτε μέσα, σᾶς λέω, θὰ σᾶς κλείσω !

Κρίτων, ἀπὸ μέσα :— Καὶ δὲν κλείς ;

Καλλιόπη, μ' ἐπιμονήν, σὰν νὰ ζηλεύη, καὶ προσέχουσα μὴ τὴν ἀκούσουν οἱ ἄλλοι :— Ὁχι . . . νὰ μπῆτε μέσα ! . . Μέσα γρήγορα ! . . (Ἀπειλοῦσα :) Θὰ τὰ ᾤω !

Κρίτων, βγαίνει φουρκισμένος :— Ἔλα, κλείσε ! (Σιγά :) Καὶ τί θὰ πῆς ;

Καλλιόπη, σιγά, μ' αἰνιγματιῶδες μειδίαμα :— Δὲ σᾶς ταιριάζει αὐτὴ ! εἶναι ἄσκημη ! . .

Κρίτων, τὴν τσιμπᾷ ᾧ τὸ μπράτσο γρήγορα καὶ ἀπομακρύνεται :— Ἄχ, πειρασμέ ! . .

Καλλιόπη, φωνάζουσα ἀπὸ τὸν πόνον χωρὶς νὰ θέλῃ :— Ἀἰ ! (Κλείει μὲ πάταγον τὴν ἐξωσιτόθυραν.

Οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀνωτέρω σκηνῆς δὲν ἐπρόσεχαν εἰς τὸ μπαλκόνι, ἄλλος διαβάζων ἐφημερίδα, ἄλλος συνομιλῶν μὲ τὸν γείτονά του, ἄλλος ζητῶν ἀναπαντικὴν θέσιν διὰ τὴν χώνευσιν, στρέφονται διαμῆς πρὸς τὸ ἐπιφώνημα τῆς Καλλιόπης.

Κλειώ :— Τί ἔπαδες ;

Κρίτων :— Πρόσεχε !

Καλλιόπη :— Δὲν τῶθελα . . . Μάγκωσα τὸ χέρι

μου ἔς τὴν πόρτα ! (Σηκώνει μερικὰ πράγματα ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ βγαίνει μὲ τὴν συνήθη τῆς πλέον ζωηρότητα καὶ φαιδρότητα. Σὲ λίγο ἐπιστρέφει. Ὁ Μενέλαος, εἰς τὸ τραπέζι, διαβάζει ἐφημερίδα. Ἀλλὰ κάθε τόσο σηκώνει τὰ μάτια του καὶ κουφοκτυπάζει τὴν Καλλιόπην μὲ θαναασμόν. Πλησίον του ἡ Κλειώ, κόβει φλοῦδες πορτοκαλιοῦ γιὰ γλυκό. Ἡ Ἀγγέλα ἔχει καθήση νοχελῶς εἰς τὸ διβάνι, μακρὰ ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ὁ Νίκος πηγαίνει καὶ κάθεται κοντὰ τῆς. Ὁ Κρίτων περιφέρεται.)

Κρίτων, κυ. τάζων τὸ ρολόγι του:— Ἄ! ἐγὼ φεύγω.

Κλειώ:— Στάσου, δὲ θὰ πῆς καφέ ;

Κρίτων:— Θὰ πῶ ἔς τὸ καφενεῖο ποῦ μὲ περιμένει ἓνας φίλος μου. Ἀπὸ ἀκεῖ μᾶθημα, δύο ἔως τρεῖς. Ἀντίο σας ! (Φεύγει ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάνους.)

Κλειώ:— Ἐστὸ καλό.

Ἀγγέλα, πρὸς τὸν Νίκον:— Ἀλήθεια, ἐπρόσεξες τί ὄμορφη ποῦ εἶναι ;

Νίκος:— Ποιά, καλέ ;

Ἀγγέλα:— Ἡ Καλλιόπη.

Νίκος:— Ἐ! δὲν εἶμαστε καλά.

Ἀγγέλα:— Μὰ γιὰ πρόσεξέ τη ! Σὲ βεβαιῶ, ἔχει κάτι εὐγενικὲς γραμμές, σὰν ἄγαλμα. Δὲ φαίνεται χωριατοπούλα. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς εἶναι κορίτσι ἀπὸ οἰκογένεια.

Νίκος:— Ὁχ ἀδελφέ ! ἄφισέ με !.. Ἐχεις καὶ σὺ κάτι ἐνθουσιασμούς. . .

[Εἰσέρχεται ἡ Καλλιόπη κρατοῦσα δίσκον μὲ τοὺς καφέδες. Δίνει ἀπὸ ἓνα φλυτζάνι εἰς τὸν Μενέλαον, εἰς τὴν Κλειώ καὶ εἰς τὸν Νίκον. Περισεύει ἓνα, τὸ ὁποῖον τείνει πρὸς τὴν Ἀγγέλαν.]

Ἀγγέλα, ἀπωθοῦσα τὸ φλυτζάνι:— Ἄ, ὄχι ! αὐτὸ ἦταν γιὰ τὸν Κρίτωνα, μὰ ἔφυγε. Ἐγὼ δὲν παίρνω. Πάρ'το ! (Ἡ Καλλιόπη βάζει πάλιν τὸ φλυτζάνι εἰς

τὸ δίσκον καὶ ἐξέροχεται. Ἡ Ἀγγέλα γεύουσα πρὸς τὸν Νίκον καὶ δείχνουσα τὴν ἀπεροχομένην Καλλιόπην;) Γιὰ ἰδές!.. ἰδές ἐκεῖνο ποῦ σοῦ εἶπα... Εἶδες βῆμα, ἔ :

Νίκος :—Δὲν εἶδα τίποτα !

Ἀγγέλα :—Οὐφ ! καί μένε, τί ἀκαλαίσθητος ποῦ εἶσαι ! Ἔλα τώρα, δός μου μιὰ ρουφιά καὶ μένα.

Νίκος :—Στάσου ντὲ νὰ κρυώσῃ.

Μενέλαος, μειδιῶν :—Ὡς τόσο, πάντα σεῖς ἓνα φλυτζάνι οἱ δύο σας ! Ἐξακολουθεῖτε, ἔ :

Ἀγγέλα :—Ἄ, ἐννοεῖται ! Καὶ οὔτε ποῦ ἔχουμε σκοπὸ νὰ πάψουμε.

Κλειώ :—Εἶναι, βλέπεις, μιὰ συνήθεια ποῦ τὴν ἔχουν ἀπὸ ἀρραβωνιασμένοι. Ἔτσι πάντα, μεσημέρι-βράδυ, ἓνα φλυτζάνι καφὲ τὸ μοιράζονται.

Νίκος :—Καὶ νὰ ἰδῆς ποῦ ἡ κυρία θέλει νὰ κάνουμε τὸ ἴδιο καὶ ἔς τὰ ξένα σπίτια!..

Μενέλαος, γελῶν :—Ὅχι δά !

Ἀγγέλα :—Μὰ τῶχω συνειθίσῃ τόσο πολὺ ! Ἐπὶ τέλους, τώρα πιά, κατήντησε νὰ εἶναι καὶ ἡ μόνη μας τρυφερότης ! Ψέμματα :

Νίκος :—Μὰ κ' ἐγὼ τῶχω συνειθίσει... ἴσως καὶ πιὸ πολὺ. Πολλὲς φορὲς, ἔς τὸ καφενεῖο, ἔς τὸ ὕπουργεῖο, ξεχνιέμαι, καὶ κεῖ ποῦ σηκώνω τὸ φλυτζάνι νὰ πιῶ, τὸ πλησιάζω πρῶτα ἔς τὸ στόμα τοῦ φίλου μου ! (Κάνει τὸ σχῆμα ἔς τὴν Ἀγγέλα. Γελοῦν.) «—Τί εἶναι ;—Ἄ, παρντόν ! ἔλεγα πὼς εἶναι ἡ γυναῖκα μου!..» Ἔλα τώρα, πιές... ἐκρούωσε. (Πλησιάζει πάλι τὸ φλυτζάνι του ἔς τὸ στόμα τῆς Ἀγγέλας.)

Ἀγγέλα, ροφᾷ μὲ προσοχὴν διὰ νὰ μὴ καῆ :—Στάσου!.. στάσου λοιπόν!.. μ' ἔκαψες!.. (Μορφάζουσα.) Ἄϊ !

Νίκος, γελῶν :—Καλὰ νὰ πάθῃς ! (Πίνει κατόπι καὶ αὐτός.)

Ἀγγέλα :— Ἰδές τονε ! τί εὐχαρίστησι ποῦ ἔχει νὰ μοῦ κάνη πόνο ! . . (Σιγώτερα, μὲ ψεύτικον θυμόν.) Ἄφισέ με ! δὲ μάγαπᾶς !

[Εἰσέρχεται ἡ Καλλιόπη καὶ βλέπει μὲ κάποιαν ἐκπληξιν αὐτὴν τὴν σκηνὴν. Ἐπειτα προχωρεῖ ἔς τὸ τραπέζι καὶ τοποθετεῖ ἔς ἓνα μεγάλο δίσκο ποτήρια πιάτα κτλ. Διπλώνει τῆς πετσέτες καὶ τῆς περναῖ ἔς τῆς πετσειοθῆκες.]

Μενέλαος, σηκώνεται :— Ἄ, ἐγὼ θὰ πάω τώρα νὰ τὸ πάρω λιγάκι δίπλα. (Διενθύνεται πρὸς τὴν δευτέραν δεξιᾶ θύραν.)

Κλειώ :— Ἄ, κ' ἐγὼ ! (Σηκώνεται, πρὸς τὴν Καλλιόπην.) Μὴ τῆς πετάξης αὐτὲς τῆς φλουῦδες, τῆς ἔχω γιὰ γλυκό. (Πρὸς τοὺς ἄλλους :) Δὲ μπορῶ, παιδιά μου ! Ἄμα μπῆ ὁ Ἀπρίλης, θέλω νὰ κοιμοῦμαι λιγάκι τὸ μεσημέρι. Ἀνησυχῶ ὅμως γιὰ κείνα τὰ παιδιά . .

Ἀγγέλα :— Γιὰ τὴν Πολυξένη καὶ τὸ Γεῶργο ; Δὲ βαρυνέσαι ! Αὐτοὶ τώρα γύρισαν ἔς τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος.

Νίκος :— Ὡς τόσο, βλέπετε, χρειάζεται κάπου-κάπου καὶ μιὰ μικρὴ ἀπιστία . . . Εἶναι ἔτσι, σὰν ἓνα ξυπνητῆρι τῆς ἀγάπης ἔ ;

Ἀγγέλα :— Ναί, μὰ ἀπὸ τὸν ἄνδρα.

Νίκος :— Ἔ, φυσικά.

Κλειώ, πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς :— Ἐλα ! . . μὴν τᾶκοῦς ἐσὺ αὐτά ! Πᾶμε ! (Ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν δευτέραν δεξιᾶ θύραν κατόπιν τοῦ Μενελάου.)

Ἀγγέλα, ἀναστρέφουσα τὸ κεφάλι τῆς εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ διβανιοῦ μὲ ἡδονήν :— Ἐγὼ θὰ κλείσω λίγο τὰ μάτια μου ἐδῶ-δά, ἔτσι ὅπως εἶμαι. Ἄ . . . πῶς νυστάζω ! (Κλείνει τὰ μάτια τῆς.)

Νίκος :— Ἄμ κ' ἐγὼ θὰ σὲ μιμηθῶ, ὡς ποῦ νὰ γίνῃ δύο ἢ ὦρα, νὰ φύγω . . . Εἶναι ὦρα ἔδῶ ! (Δαμβάνει καὶ αὐτὸς θέσιν ἀναπαυτικὴν πρὸς ὕπνον.)

Τὰ μάτια του ἀνοικτὰ καὶ γυρισμένα πρὸς τὸ τραπέζι, ὅπου ἐργάζεται ἡ Καλλιόπη. Μετ' ὀλίγον πρὸς τὴν Ἀγγέλαν :) Εἶσαι κουρασμένη ἔ :.. (Εἰρωνικῶς :) « Ἀπὸ τὰς πολλαπλῶς καὶ ἀλλεπαλλήλους συγκινήσεις τῆς ἡμέρας !.. » (Μὴ λαμβάνων ἀπάντησιν, στρέφεται καὶ κυτιάζει τὴν Ἀγγέλαν :) Μπᾶ ; κοιμήθηκε κηόλα ;.. Ἀγγέλα !..

Ἀγγέλα, μὲ κλειστὰ μάτια :— Μμμ !..

Νίκος :— Τίποτα, κοιμήσου ! (Ἀναλαμβάνει τὴν σιάσιν του, βλέπων ρεμβὸς κατὰ τὸ τραπέζι. Ἡ Καλλιόπη ἐξακολουθεῖ τὴν ἐργασίαν της. Κάπου-κάπου γυρίζει μὲ τρόπον καὶ τοὺς βλέπει. Ὁ Νίκος φαίνεται ὡς νάνακαλύπτει ὠραιοτήτας εἰς τὸ σῶμα τῆς Καλλιόπης, τὰς ὁποίας δὲν εἶχε πρὶν παρατηρήσῃ. Καθ' ἑαυτὸν :) Μπρέ, σὰ νὰ μὴν ἔχη ἄδικο ἢ γυναικᾶ μου... Ὁμορφῆ, μὰ τὴν ἀλήθεια, καλοκαμωμένη... Προπάντων δροσερή...)

Καλλιόπη, καθ' ἑαυτήν :— Ἡ μικρὴ κυρία κοιμᾶται... Ὁ μικρὸς ἀφέντης μὲ κυτιάζει μὲ γουρλωμένα μάτια... Ἔτσι γίνεται πάντα !

Νίκος, καθ' ἑαυτὸν :— Ἄς πάη 'ς τὸ διάολο, ὁ πειρασμός ! (Κλεῖ τὰ μάτια του, σὰ νὰ μὴ θέλῃ νὰ βλέπῃ.)

Καλλιόπη, μετ' ὀλίγον, καθ' ἑαυτήν :— Μπᾶ ; ἔκλεισε κι' αὐτὸς τὰ μάτια του ;.. Ἄ ! θὰ τὰ ξανανοίξῃ ! θὰ τὰ ξανανοίξῃ !.. (Μετ' ὀλίγον :) Νά το !

Νίκος, ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ τὴν κυτιάζει. Ἡ Καλλιόπη, μίαν στιγμὴν, τοῦ γελᾷ μὲ ἀφελεσιτάτην ἀθωότητα, γοργά. Τῆς ἀνταποκρίνεται μὲ πλατὺν μειδίαμα, μᾶλλον εἰρωνικόν. Καθ' ἑαυτὸν :— Νὰ χαθῆς ! (Κυτιάζει ἀνήσυχος τὴν Ἀγγέλαν, μὴν ἐξύπνησε, καὶ πάλιν κλείνει τὰ μάτια του. Ἀλλὰ εὐθὺς τὰ ξανανοίγει. Πρὸς τὴν Καλλιόπην :) Πρόσεξε, παιδί μου, μὴν ἀνακατέψῃς τῆς πειστέτες !

Καλλιόπη, μὲ νάζι :— Ξέρω, μὴ φοβᾶσθε ! Περονῶ

ᾶς τὴν καθεμιά τὴν πετσετοθήκη ποῦ εἶνε κοντά της.
Νίκος, *ειρωνικῶς*:—Ἔτσι κάνετε καὶ ᾶς τὸ χωριό
 σας, ἔ;

Καλλιόπη:—Ἄ, ᾶς τὸ χωριό μας δὲν ἔχουμε τέ-
 τοια κολοκύθια!

Νίκος:—Καὶ πῶς τᾶμαθες ἐσύ; Ἐκαμες καὶ ᾶς
 ἄλλα σπίτια;

Καλλιόπη:—Ἐγώ; ἄ μπᾶ! Μόνο μιὰ μέρα. Στοῦ
 κυρίου Δρογκᾶ. . .

Νίκος:—Ἀλήθεια;

Καλλιόπη:—Ἔτὰ μάτια μου. Ψέμματα θὰ σᾶς
 ᾶπῶ; γιατί νὰ σᾶς ᾶπῶ ψέμματα;

Νίκος:—Βέβαια, ἐσὺ δὲ λές ποτὲ ψέμματα!.. Μὴ
 σοῦ κόψη τὴ γλῶσσα ὁ παππᾶς!.. (Πάντοτε ἀπὸ τὴν
 θέσιν του, βλέπων κάθε τόσο ἀν κοιμᾶται ἢ Ἀγγέλα,
 καὶ ὀμιλῶν μᾶλλον σιγά.) Ἄ, κατεργάρα! πόσα ξέρεις,
 πόσα ξέρεις! Μὰ δὲ μοῦ λές, τί τρῶτε σεῖς ᾶς τὸ χω-
 ριό σου καὶ χοντραίνετε ἔτσι;

Καλλιόπη, *μὲ νάζι*:—Ὅ, τι τρῶει ὄλος ὁ κόσμος.
 Καὶ βροῦβες.

Νίκος:—Ἄ, νὰ μὴν τρῶς! θὰ παραπαχύνης καὶ
 θὰ χαλάσης. Τὸ ξέρεις;

Καλλιόπη:—Μπᾶ! καὶ σάματος εἶμαι ὄμορφη
 ἐγώ; (Ἐξαφνα, *μὲ ἀγγελικὴν ἀφέλειαν*.) Ἔσεῖς εἴσα-
 στε ὄμορφος.

Νίκος, *ἐξαφνιζόμενος, μὲ ειρωνείαν*:—Μπᾶ, ἀλή-
 θεια;

Καλλιόπη:—Ἔτὰ μάτια μου, ὁ πιὸ ὄμορφος ἐδῶ-
 μέσα, εἴσατε σεῖς. Μόλις σᾶς εἶδα, τὸ εἶπα.

Νίκος:—Τίνος;

Καλλιόπη:—Μέσα μου. Εἶπα: Τί ὄμορφος κύ-
 ριος! Δὲ μοιάζει καθόλου τᾶλλοννοῦ!..»

Νίκος:—Ποιοῦ ἄλλοννοῦ;

Καλλιόπη:—Τοῦ κυρίου Δρογκᾶ, καλέ. Δὲ σᾶς
 εἶπα;

Νίκος, προσέχων εἰς τὴν Ἀγγέλαν:—Ἄ, ναί!.. ἔκεινος ὅμως εἶναι... σὰν πῶς καλὸς ἀπὸ μένα, ἔ;

Καλλιόπη, ὡς νὰ εἶχε κακὴν ἀνάμνησιν:—᾿Ω, νὰ χαθῆ!.. (Ἐξαφνα, ὡς διὰ ν᾿ἀλλάξῃ ὀμίλιαν:) Δὲ μοῦ λέτε, κύριε, πόσον καιρὸ ἔχετε παντρεμμένοι;

Νίκος:—Πολὺ περίεργη εἶσαι!..

Καλλιόπη, ἐλκυστικῶς:—᾿Οχι, ἀλήθεια, πέστε μου!

Νίκος:—Μά, θυμᾶμαι τώρα; τέσσερα χρόνια, πέντε χρόνια... .

Καλλιόπη:—Καὶ παιδιὰ δὲν ἔχετε. Περίεργο, ἀλήθεια, νὰ μὴν ἔχετε παιδιὰ!

Νίκος, ἀφελῶς:—᾿Ε, τὶ νὰ γίνῃ!

Καλλιόπη, πλησιάζουσα ὀλίγον πρὸς τὸ διβάνι:—Ξερετε τί συλλογίζουμαι, κύριε; Καὶ ᾿ς τὸ ἄλλο σπῖτι παιδιὰ δὲν εἶχαν... .

Νίκος:—᾿Ε, καί!.. (Καθ' ἑαυτόν:) Ἄ, μὰ εἶναι τρέλλα!

Καλλιόπη:—Μὰ ἡ κυρία Δρογκᾶ δὲν εἶναι ἀδελφὴ τῆς γυναϊκᾶς σας;

Νίκος:—Λοιπὸν τί; (Καθ' ἑαυτόν:) Δὲν ἀντέχει ἄνθρωπος!..

Καλλιόπη, πλησιάζουσα ἀκόμη:—Μὰ δὲν καταλαβαίνετε; Μοῦ φαίνεται πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ καταλάβῃ!..

Νίκος, δὲν μπορεῖ νὰ βασιτάξῃ, παρασύρεται σηκώνεται μὲ ὀρμὴν, πλησιάζει τὴν Καλλιόπην, καὶ μ' ἓνα γέλιο προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ:—Μὰ τί εἶσαι σύ; Τί εἶσαι σύ!

Καλλιόπη, διαφεύγει μὲ ταχύτητα, ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀπομακρυνθῆ, διότι, ἀφοῦ ἀπέτυχε ὁ ἑναγκαλισμός, ὁ Νίκος τὴν κρατεῖ ἀπὸ τὸ χέρι:—Σιγά! θὰ ξυπνήσῃ ἡ κυρία!

Νίκος, ἐντρομος κάπως:—Οὐ! (Κυτιάζει μὲ σιγὴν τὴν Ἀγγέλα, καὶ κρατῶν πάντα τὸ χέρι τῆς Καλλιόπης, ξανακάθεται ᾿ς τὸ διβάνι.) Ἐλα ᾿δῶ!.. (Αἰ-

σθανόμενος και βλέπων ἔς τὸ χέρι της ἕνα δακτυλίδι;) Μπα! ποιὸς σοῦ χάρισε αὐτὸ τὸ δακτυλίδι; Γιά!..

Καλλιόπη, προσπαθοῦσα νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ χέρι της και νὰ φύγῃ:—Εἶναι ψεύτικο, ἐγὼ τὰγόρασα.

Νίκος:—Πέταξέ το!.. ἐγὼ θὰ σοῦ χαρίσω ἕνα ἀληθινό... Τί χρῶμα πέτρα θέλεις νάχη;

Καλλιόπη, μὲ μορφασμὸν δυσαρρεσκείας:—Ἀφίστε με! ἔχω δουλειά!.. Νὰ τελειώσω τὸ τραπέζι! Μά!.. (Τραβᾷ τὸ χέρι της μὲ δύναμι και ἀπομακρύνεται πρὸς τὸ τραπέζι, μὲ θυμὸν.)

Νίκος, μένει εἰς τὴν θέσιν του, καθ' ἑαυτόν:—Τί εἶνε τοῦτο;.. Κ' ἐκεῖνος ὁ Γεῶργος, ὁ θεομπαίκτης, νὰ σοῦ λέῃ «πατρικῶς»!..

Καλλιόπη, σηκώνει τὸν δίσκον και κινεῖ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάνου. Ὁ θυμὸς τῆς ἐπέρασε, εἶνε γελασθή. Καὶ διερχομένη ὀρμαία και φορτωμένη πλησίον τοῦ Νίκου, τοῦ ψιθυρίζει μὲ σκέρτισο:—Κόκκινη πέτρα νάχη! κόκκινη μᾶρέσει!..

Νίκος, χαριεντιζόμενος:—Τὸ νοῦ σου! (Καθισμένος πάντα και στηριζόμενος μὲ τὰ χέρια, ἀπλώνεται ὅσο μπορεῖ και προβάλλει τὸ πόδι του, εἰς τὸ ὁποῖον σκοντάπει ἡ Καλλιόπη. Κινδυνεύει νὰ πέσῃ, ἀλλὰ στηρίζεται. Γέρνει ὁμως ὁ δίσκος και τῆς πέφτουν μερικὰ παικτικὰ και μαχαιροπήρουνα. Ἡ Ἀγγέλα ἐξυπνᾷ ἀπὸ τὸν κρότον, και κυτιάζει νυσταγμένη και ἔκπληκτη. Καὶ ὁ Νίκος, διὰ νὰ τὰ μπαλώσῃ, μὲ θυμὸν τάχα, αὐστηρὸς ὀρθιος και χειρονομῶν ζωηρῶς, πρὸς τὴν Καλλιόπην ποῦ σκύφτει νὰ μαζεύσῃ τὰ πράγματα:.) Ἀλώνιζε λοιπόν, σοῦ λέω! ἀλώνιζε!! Ζωντόβολο! Ἀπρόσεκτη! Θεόστραβη!

Ἀγγέλα, χασμωμένη, πρὸς τὴν Καλλιόπην, εὐμενῶς:—Πρόσεχε παιδί μου! (Πρὸς τὸν Νίκον, σιγῶτερα:.) Μὴν τὴ μαλλώνῃς! μὴν τῆς κακομιλᾷς ἔτσι. Τί; ἀπὸ τώρα ἄρχισες, καϊμένε;

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸ δωμάτιον τῆς Καλλιόπης, εἰς τὸ σπῖτι τοῦ Γεωργιάδου. Εἶναι ἰσόγειον, εὐρύχωρον, μὲ χαμηλὸν ταβάνι. Εἰς τὸ βάθος θύρα μονόφυλλη, ἣ ὁποία ἀνοίγει πρὸς τὰ μέσα. Ἀπὸ τὴν θύραν φαίνεται διάδρομος πλακόστρωτος καὶ τοῖχος λευκός. Δεξιᾷ παράθυρον, μὲ σιδερένια κάγκελα, σκεπασμένον μὲ μονόφυλλον παραπέτασμα ἀπὸ διάναν. Ἀριστερᾷ ντουλάπι τοῦ τοίχου. Πλησίον τοῦ ντουλαπιοῦ, μικρὸν κοκκέτικο καὶ σιλιπνὸ σεντοῦκι. Εἰς τὴν γωνίαν τοῦ βάθους, ἀριστερᾷ, κρεβάτι μὲ στρίποδα, μισοκρυμμένον ἀπὸ ἓνα παληό, ξεσχισμένον παραβάν. Ὡστὸς τοίχους μερικὲς φωτογραφίες, μιά Παναγία κάπον, μὲ μικρὴ ἐταζέρα, εἰς τὴν ὁποίαν καίει κανδήλα, καὶ χρωματιστὲς εἰκόνες ἀπὸ ἑφημερίδες. Ὡστὴ μέση τραπέζι σκεπασμένο μὲ ἄσπρο σεντόνι. Κοντὰ ὧς τὸ τραπέζι, καρέκλα, καὶ ἑπάνω ὧς τὴν καρέκλα ἓνα πανέρι μὲ πλυμένα ροῦχα γιὰ σιδέρωμα. Ὡταν ἀνοίγη ἡ αὐλαία, φαίνεται ἡ Καλλιόπη, ποῦ σιδερώνει σιγοτραγουδῶντας, μὲ σίδερο-βαποράκι. Εἶναι ντυμένη μὲ ἀκόμη μεγαλήτερον φιλαρέσκεια. Κάθε τόσο σταματᾷ ἀνήσυχον καὶ ἀφογκράζεται, πότε κατὰ τὸ παράθυρον τοῦ δρόμου, πότε κατὰ τὸ διάδρομον. Φαίνεται πολὺ προσεκτικὴ σὲ κάθε κρότον, σὺν νὰ περιμένη καὶ σὺν νὰ φοβᾶται κάτι. Σὲ λίγο ἀκούεται ἀπὸ τὸ δρόμον σφύριγμα, σὰ σύνθημα.]

Καλλιόπη, μόνη, ἐνῶ σιδερώνει: — Καλά!.. σφούριζε ὅσο θές!..

(Σὲ λίγο ἀκούεται δεύτερο σφύριγμα.)

—“Ε! μὰ δὲν ὑποφέρεσαι!.. (Ἀφίνει μὲ θυμὸ τὸ οἶδερο, πλησιάζει τὸ παράθυρο καὶ τραβᾷ λίγο τὸ παραπέτασμα:.)” Ε:!

Μῆτις, μὲ στολὴ σκαπανέως, ἀπὸ τὸ δρόμο, ἀκουμπισμένος ἔς τὰ οἶδερα τοῦ παραθύρου:—Ψτ! ποῦ εἶσαι; δὲ μοῦ ἀνοίγεις τώρα;

Καλλιόπη:—Μὰ ὄχι! δὲ σοῦ εἶπα ὄχι, χριστιανέ μου!.. Περίμενε πρῶτα νὰ φύγη ὁ Κοσμᾶς.

Μῆτις:—Καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα γιὰ τὸν Κοσμᾶ; Ἄδρεφός σου δὲν εἶμαι;

Μῆτις:—Ναί, σοῦ φαίνεται πῶς ὁ Κοσμᾶς εἶναι τᾶφεντικό, γιὰ νὰ τὸ χάψη!..

Μῆτις, ἀπειλητικῶς:—Θὰ φύγω!..

Καλλιόπη:—Καὶ δὲ φεύγεις; Δόξα σοι ὁ Θεός, ἔς τὸ δρόμο εἶσαι. (Κλείνει τὸ παραπέτασμα καὶ ἀπομακρύνεται.)

Μῆτις, ὡς ἄνω:—Θὰ μᾶνοιξης ἢ νὰ φύγω;

Καλλιόπη:—Φεύγα, σοῦ εἶπα! (Πηγαίνει ἔς τὸ τραπέζι νὰ πιᾷσῃ τὸ οἶδερο.)

Μῆτις:—Καλά! θὰ τὸ μετανιώσης!.. (Ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὰ κάγκελα.)

Καλλιόπη, σιδερώνει πάλιν κ' ἐξακολουθεῖ τὸ τραγούδι της. Σὲ λίγο ὡς νᾶνησύχησε, πλησιάζει τὸ παράθυρον καὶ κρυφοκντιάζει εἰς τὸν δρόμον καθ' ἑαυτήν, ἥσυχα:— Ἄμ ποῦ νὰ φύγη! Ἔτσι φεύγουν;.. Εἶναι ἱκανὸς νὰ περιμένῃ ἐκεῖ ὡς τὸ πρωῖ.. (Ἐπιστρέφει καὶ σιδερώνει.)

[Εἰς τὴν θύραν παρουσιάζεται ἡ **Θοδώρα**. Εἶνε μεσοκόπη πλύστρα, κακοπαθιασμένη, μὲ ἀλλόκοτα ροῦχα καὶ μὲ μαντύλι ἔς τὸ κεφάλι.]

Θοδώρα, ἀπὸ τὴν θύραν:—Καλλιόπη μου, καληνύχτα...

Καλλιόπη, μὲ καλωσύνη:—^ΕΕ, φεύγεις, κυρὰ Θεοδώρα;

Θοδώρα:—^ΑΑμ ξεμπέρδεψα πιά. Μ' ἐπλήρωσε καὶ ἡ κυρία, καὶ τώρα πάω 'ς τὸ σπιτάκι μου, ποῦ ἄφισα κ' ἐκεῖνο τὸ ἔρμο ἄρρωστο. . . (^{Εν} τούτοις μπαίνει.)

Καλλιόπη:—^ΑΑμ δὲν ἔχει τίποτα τὸ παιδί σου. . . κ' εἶναι ἀκόμα νωρίς. Κάτσε λιγάκι νὰ ξεκουραστῆς, καὶ τώρα-τώρα φεύγεις. Κάτσε, γειά σου, (^{Τῆς} βάζει μιὰ καρέκλα κοντὰ 'ς τὸ τραπέζι.)

Θοδώρα, στεναζούσα:—^ΕΕ, ἄς κάτσω λίγο. . . (^{Κά-}θεται.) Μὲ πέθανε τούτη τῆ βολὰ ἡ μπουγάδα τους, Εἶχανε τόσα ροῦχα οἱ εὐλοημένοι! Τί κακό! τί κακό! . .

Καλλιόπη:—^{Ναί}, καϊμένη μου! κ' ἐγὼ μέρες θὰ σιδερώνω ἐδῶ-χάμου. ^ΕΕσὺ κάνε 'ς τὰ νερά' ἄμ ἐγὼ ποῦ θὰ παιδεύουμαι μέσ' στῆς φωτιές;

Θοδώρα:—^ΕΕ, παιδί μου! τί νερό, τί φωτιά! . . ^ΑΑλλοιὰ ποῦ τῶχει ἡ μοῖρά του, νὰ δουλεύη γιὰ τὸν κόσμο! (^{Στενάζει}.)

Καλλιόπη: ^ΑΑλήθεια λές! . . Δυστυχία 'ς ἐμᾶς τοὺς φτωχοὺς! . . (^{Πάντα} σιδερώνει.)

Θοδώρα:—^ΕΕσὺ κάνε εἶσαι νέα κι' ὄμορφη. . . Τί ἀνάγκη ἔχεις; . . Ἐτσι κ' ἐγὼ, τὸν καιρό ποῦ εἶχα τὰ χρόνια σου. . . τίποτα δὲ συλλογιζόμουνα . . Ποιὸς ξέρει. ἔλεγα. . .

Καλλιόπη:—^ΑΑ, ἐγὼ ὅλα τὰ συλλογίζουμαι, κυρὰ Θεοδώρα! Μὴν κυτιᾶς ποῦ εἶμαι γελαστή καὶ χαρούμενη πάντα. ^ΕΕτσι εἶναι τὸ φυσικό μου. Μὰ νάξερεις τί μαράζι ἔχω μέσα μου! . .

Θοδώρα:—^ΕΕσύ; καὶ τί;

Καλλιόπη:—^ΑΑς τα τώρα, ἄς τα! . . (^{Μὲ ἄλλο ὕ-}φος;) ^ΑΑλήθεια, κυρὰ Θεοδώρα, σοῦ δώσανε τίποτα νὰ φᾶς;

Θοδώρα:— Τί νὰ μοῦ δώσουνε τέτοια ὄρα; . .
Τρώω ὕστερα ἔς τὸ σπίτι.

Καλλιόπη, μὲ ἀγαθὸν κίνημα:— Μπά, θὰ πεινᾶς.
Στάσου νὰ σοῦ δώσω κάτι νὰ τσιμπήσης. (Διεθύνε-
ται ἔς τὸ ντουλάπι.) Ἔχω ἕνα-δυὸ κεφτέδες, κρυμμέ-
νους ἐδῶ γιὰ κεῖνο τὸν κατεργάρον. . . ἀλλὰ καλλίτερα
νὰ τοὺς φᾶς ἐσύ. Δὲ βαριέσαι! (Ὁμιλοῦσα, βγάζει
ἀπὸ τὸ ντουλάπι ἕνα πιάτο καὶ τὸ βάζει ἔς τὸ τραπέζι·
ἔπειτα ἀνοίγει τὸ σιγᾶρι καὶ βγάζει μαχαιροπήρουνα
καὶ λίγο ψωμί.)

Θοδώρα:— Ἄ, μὰ σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου· γιὰτὶ
νὰ πειράζεσαι τώρα! . . Κι' ὁ ἀρραβωνιαστικός σου. .

Καλλιόπη, ἀναλαμβάνουσα τὸ σίδερό της:— Καλέ,
τρῶε κ' ἔννοια σου! Τοῦχω κ' ἕνα κομμάτι σπανακό-
πητα. Τοῦ φτάνει τοῦ μασκαρᾶ! . .

Θοδώρα, τρώγουσα, ἐν ᾧ ἡ Καλλιόπη σιδερώνει:
Ἔ, εἶσαι κᾶνε εὐχαριστημένη σὲ τοῦτο τὸ σπίτι,
παιδί μου;

Καλλιόπη:— Ναί. . . ἄς λέμε ναί. . . Ἡ γυναῖκες εἶ-
ναι πολὺ καλές. Ἡ νέα μάλιστα μοῦχει μιὰν ἀγάπη,
ἡ καϊμένη! . . Οἱ ἄντρες ὅμως; . . πφ! . . πφ! . . πφ! . .
(Τελειώνει μὲ μορφασμὸν ἀηδίας, τινάζουσα τὸ στή-
θος τῆς ποδιᾶς της.)

Θοδώρα, ὡς ἄνω:— Ἔτσι ἔ;

Καλλιόπη:— Μὴν τὰ ρωτᾶς, κυρὰ Θοδώρα μου! . .
Τί τραβῶ! . . Ὅλοι τοὺς μὲ πειράζουν. Ὡς κι' ὁ γέ-
ρος ἀκόμα, καλέ, ὡς κι' ὁ γέρος! . . (Γελᾷ μὲ φούρ-
καν.)

Θοδώρα:— Μπὰ τὸν κολασμένο! Δὲν κυττάει τὰ
παντρεμένα του κορίτσια;

Καλλιόπη:— Σούτ, μὴ μᾶς ἀκούση κανένας! . .
(Γέρνει ὀλίγον τὸ θυρόφυλλον καὶ ἐπιστρέφει σιγῶ-
τερα.) Ἀφίνω τώρα τὸν κύριο Δρογκᾶ, — τὸν ἄλλο
τοὺς γαμπρό, τὸν ξέρεις. . . — πὺν περνάει ἀπὸ ἔδῶ
(δείχνει τὸ παράθυρο;) δέκα φορὲς τὴν ἡμέρα. . . καὶ

ὅποτε ἔρχεται ἀπάνω, τοὺς ξεγλυστράει κι' ὄλο ἄδω-
κάτου βρῖσκεται, — ὅπως δὲ ὄλοι !..

Θοδώρα: — "Ἐλα ντέ!..

Καλλιόπη: — Καὶ σὰ νὰ μὴ μούφτανε ὄλο αὐτὸ
τὸ ἀσκέρι, (μετροῦ μὲ τὰ δάκτυλα:) ὁ Κρίτων, ὁ κύριος
Νίκος, ὁ κύριος Γεώργος, ὁ γέρος, — ἔχω καὶ τὸν Κο-
σμᾶ! Ἐπιτέλους καλά, οἱ ἀφεντιάδες θέλουν νὰ
παίξουν. Ἄμὴ τοῦ λόγου του ποῦ μ' ἐρωτεύτηκε μὲ
τὰ σωστά του καὶ θέλει, σώνει καὶ καλά, νὰ μὲ πά-
ρη;.. Στεφάνι λέει!

Θοδώρα, μὲ μειδίαμα: — "Ἐ, δὲν ἔχει κι' ἄδικο, ὁ
ἔρμος !..

Καλλιόπη, πολὺ σοβαρά: — Ναί, μπορεῖ νὰ μὴν
ἔχη ἄδικο, μὰ ἐγὼ δὲ μπορῶ· ἐγὼ ἔχω τὸ Μῆτσο...
Ἄν παντρευτῶ ποτέ, τὸ Μῆτσο θὰ πάρω. Τοῦ τῶπα,
καὶ δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ λέω καὶ νὰ ξελέω.

Θοδώρα: — Ἔτσι εἶναι, παιδί μου, ἓνα λόγο ἔχει
ὁ ἄνθρωπος!

Καλλιόπη, φαιδρότερα: — Ἄς εἶναι ὅμως, κάνω
χάτι τὴ ζήλεια του. Μὰ δὲν ξέρεις πῶς τονε ζηλεύει!
Τοῦ λέω πῶς εἶναι ἀδερφός μου, μὰ ποῦ νὰ τὸ πι-
στέψη. (Ἐξαφνα ἀκούονται βήματα εἰς τὸν διάδρο-
μον.) Σούτ! κάποιος κατεβαίνει!..

**Μενέλαος, σπρώχνει τὴν θύραν, βγάζει τὸ κεφάλι
του, καὶ περιβλέπει γοργὰ τὸ δωμάτιον. Ἡ παρουσία
τῆς Θοδώρας τὸν ἐμποδίζει νὰ εἰσέλθῃ:** — Καλλιόπη!

Καλλιόπη: — Ἄ, ὁ κύριος εἶναι! (Προθύμως:) Θέ-
λετε τίποτα, κύριε;

**Μενέλαος, μὲ ἀξιοπρέπειαν, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποιαν
ἀμνηχανίαν:** — Ἄ, ὄχι... ὄχι... (Ὡς νὰ τὸ ἤνῃρε:)
Ναί... Ἐκεῖνο τὸ φτερὸ ποῦ χάθηκε ἀπὸ τὴν κά-
μαρά μου, τὸ ξεσκονηστῆρι... τὸ ἤνῃρες;

Καλλιόπη, ὡς ἄνω: — Μάλιστα, κύριε· τὸ ἤνῃρα καὶ
σᾶς τὸ κρέμασα.

Μενέλαος:—Ἄ, καλά, καλά. (Μπάζει τὸ κεφάλι του καὶ ἀπομακρύνεται μὲ φούρκα.)

Καλλιόπη:—Τὸν εἶδες;

Θοδώρα, σείουσα τὴν κεφαλὴν:—Τὸν εἶδα, παιδί μου, τὸν εἶδα. . .

Καλλιόπη:—Ἔ, καὶ νὰ μὴν ἦσουνα ἐδῶ, τί θὰ τραβοῦσα. . . καὶ τί θὰ τραβοῦσα! (Γελᾷ μὲ πικρίαν.) Ἔτσι ὅλοι. Μὲ τὴν παραμικρὴ αἰτία, τσοῦπ! ἐδῶ μέσα. Κάτσε, κάτσε ἀκόμα νὰ ἰδῆς. (Βήματα εἰς τὸν διάδρομον.) Νά, ἄλλος! . .

Κοσμᾶς, μὲ περισσότερον αὐτὸς θάρρος, σπρώχνει τὴν θύραν, καὶ θλέπων τὴν Θοδώραν, ξενίζει τὰ μούτρα του:—Μπά;

Καλλιόπη:—Ἄ, ὁ Κοσμᾶς! Τί εἶναι;

Κοσμᾶς—Ἐδῶ εἶναι κ' ἡ Θοδώρα; . .

Καλλιόπη:—Μάλιστα, ἐδῶ εἶναι ἃ δὲ σάρῃση, μᾶς συμπαθᾶς. . .

Κοσμᾶς:—Μπά, καὶ γιατί; πρ! σάματι τοὺς δικούς μου κεφτέδες θὰ φάη;. . . Νὰ σοῦ πῶ ἐσὺ δὲ θὰν τὸ κοινήσης ἀπὸ ἔδῶ. Ἡ κυρία εἶπε νὰ σερβίρω ἀπόψε ἐγὼ, γιὰ νὰ μὴν ἀφίσης ἔς τὴ μέση τὸ σιδέρωμα. Ἀκοῦς;

Καλλιόπη, ψυχρῶς:—Πολὺ καλά. Γύρνα μας τώρα τὴν πλάτη, γιὰτὶ ἔχουμε κουβέντα. (Σιδερώνει.)

Κοσμᾶς:—Ναί, τὴν ὄρεξί σας ἔχω! (Κάνει νὰ φύγη, πάλι κοιτοσιτέεται, πάλι ξαναγυρίζει. Ἡ Καλλιόπη, σιδερώνοντας, κρυφοβλέπει τὰ κινήματά του. Ἡ Θοδώρα τρώγει. Ἐπιέλουσ ὁ Κοσμᾶς προχωρεῖ πρὸς τὴν Καλλιόπη, καὶ ἀποφασιστικῶς.) Νὰ σοῦ πῶ, Καλλιόπη, ἐγὼ θὰν τὸ πῶ, κ' ἄς εἶναι μπροστὰ κ' ἡ κυρά-πλύστρα. Ἐδῶ ἀπόξω τριγυρίζει πάλι ἐκεῖνος ὁ Μῆτσος. . . ὁ σκαμπανέας. . .

Καλλιόπη:—Ἔ, καλά! καὶ πῶς τριγυρίζεις; Τοῦ

εἶπα πῶς δὲ τοῦ ἀνοίγω, ἂν δὲν τελειώσω τῆ δου-
λειά μου.

Κοσμᾶς:—Καλὲ ποιό, ποιανοῦ; Ὁ Μῆτσος θὰ
ξαναπατήση ἡδῶ-μέσα;

Καλλιόπη, μὲ θυμόν:—Ἔ! μὰ γιὰ τὸν ἀδρεφό
μου πάλι θὰ μοῦ πῆς;

Κοσμᾶς:—Καλέ, τί ἀδρεφός σου καὶ ξάδρεφός
σου; Σὲ τ' ἐμάς; Ἄμ ἂν ἦταν, παιδί μου, ἀδρεφός
σου ἐκεῖνος ὁ ἀράπης, μὲ τὰ κρεμασμένα χεῖλια, ἐγὼ
τότεθ θὰ ἦμουν ἀδρεφός τῆς Παναγίας!

Καλλιόπη, ὡς ἄνω:—Οὔ, μὲ σκότισες! τὸ ξέρεις
πῶς μὲ σκότισες; Ἐπιτέλους δὲν εἶναι ἀδρεφός μου,
εἶναι ὅ,τι θές. Δὲ θὰ σοῦ δώσω λόγο!

Κοσμᾶς:—Ἄ, ἔτσι; δὲ θὰ μοῦ δώσης λόγο; Λοι-
πὸν ἔς τὸ λέω γιὰ τελευταία φορὰ, —νά, ἔδῶ εἶναι κ'
ἡ κυρὰ-Θοδώρα, καὶ τὴν ἔχω μάρτυρα, —ἂν τὸν ξα-
ναῖδῶ ἔς τὸ σπῆι αὐτὸ τὸν παληάνθρωπο... (Δια-
κόπτεται.)

Καλλιόπη:—Ἔ, τί θὰ κάμης;

Κοσμᾶς:—Ἔγὼ τὸ ξέρω τί θὰ κάμω!.. (Ἀπο-
μακρύνεται νὰ φύγη.)

Καλλιόπη, προστακτικῶς:—Ἔ, ποῦ εἶσαι;

Κοσμᾶς, στρεφόμενος ἀμέσως:—Τί;

Καλλιόπη, πρὸς τὴν Θεοδώραν:—Ἀπόσωσες, κυρὰ
Θοδώρα μου; (Πρὸς τὸν Κοσμᾶν, ἐνῶ σηκώνει τὸ
πιάτο μὲ τὰ μαχαιροπήρουνα καὶ τοῦ τὰ δίδει.) Πάρ'τα
ἔς τὴν κουζίνα! γρήγορα!

Κοσμᾶς:—Νὰ διατάξης τὸ δοῦλό σου!

Καλλιόπη:—Κοσμᾶ;!.. Εἶπα!

**Κοσμᾶς, στέκεται μίαν στιγμὴν, καὶ ἔπειτα μὲ ἀ-
πόφασιν, ἀρπάζει τὸ πιάτο ἀπὸ τὰ χεῖρια τῆς Καλλιό-
πης καὶ φεύγει:**—Οὔφ!

Καλλιόπη:—Ἔτσι ντέ! (Τρέχει ἀπὸ πίσω του καὶ
κλείει ὀλωςδιόλου τὴν θύραν.)

Θοδώρα:—Τί βάσανα ! Δὲ φοβᾶσαι μὴ σοῦ κάμη καμμιὰ φασαρία :

Καλλιόπη:—Ποιός ; ὁ Κοσμάς ; Καλέ, μὴν τὸν ἀκοῦς ! Δέκα φορὲς μοῦ τᾶπε ὡς τὴν ὥρα, καὶ πάντα γιὰ «τελευταία φορὰ!» Δὲ βαρυνέσαι ! τὸν τρέμει τὸν Μῆτσο, τὸν τρέμει !

Θοδώρα:—Ἐ, παιδί μου, καμμιὰ φορὰ ἢ ἀγάπη . . .

Καλλιόπη, ἀναλαμβάνουσα τὸ σίδερό της:—Κάνει καὶ τὸ λαγὸ λιοντάρι, ἔ ; —Μὰ δὲν πιστεύω νὰ εἶναι πάλι τέτοια ἀγάπη! . . Καὶ γιὰ νᾶγαπήση κανέννας, πρέπει νὰ τὸ λέρη ἢ καρδιά του. (Μικρὰ σιωπή.)

Θοδώρα, ἐξειλάζουσα τὴν Καλλιόπην μὲ θαυμασμόν:—Φορεῖς, βλέπω, κ' ἓνα ὠραῖο δαχτυλίδι . . . εἶναι χρυσό ;

Καλλιόπη:—Βέβαια· μοῦ τὸ χάρισε ὁ ἀφέντης, ὁ μικρός. (Προτείνει τὸ χέρι της νὰ τὸ ἰδῆ ἢ Θοδώρα.) Ἔχει καὶ κόκκινη πέτρα, ὅπως τοῦπα. Οὐ, ἀπὸ χαρίσματα ἄλλο τίποτα. Ἡ κασέλα μου εἶναι γεμάτη. Καὶ παπούτσια, καὶ ποδιές, καὶ σάρπες, καὶ πουκαμισάκια . . . (Πιὸ σιγά.) Ὁ γέρος ξέρεις, μοῦ ἔταξε ἓνα μενταλιόνι μὲ χρυσῆ ἀλυσίδα . . . ἄσε νὰ ἰδοῦμε, θὰ μοῦ τὸ φέρη; (Ζωηρά.) Νὰ σοῦ ᾤω, κυρὰ Θοδώρα. Ἐγώ, ὅ,τι μοῦ δίνουν, τὸ παίρνω.

Θοδώρα, μητρικῶς:—Ναί, παιδί μου, μὰ ξέρεις . . . οἱ χαριστάδες ἔπειτα ἔχουν ἀπαίτησι . . . νᾶχης τὸ νοῦ σου . . .

Καλλιόπη, διακόπτουσα:—Ποιοί ; καλέ, ποιὸς τοὺς ἀκούει; Ναί, ἄς πάρουν τὰ μοῦτρα τους! Ἄ, δὲ μὲ ξέρεις ἐμένα, κυρὰ Θοδώρα! . . Τρελλάθηκα ; . . Οὔτε νὰ μὲ φιλήσουν δὲν τοὺς ἀφίνω. Ἔτσι τοὺς περνᾶω, μὲ κοροῦδεῖς . . .

Θοδώρα:—Ὡς τόσο, πάντα θὰ σοῦ εἶναι βάσανο, νὰ σὲ ξετρέχουν ἔτσι τόσοι ἄντρες.

Καλλιόπη, μορφάζουσα, μὲ λύπην:— Ἄ, γιὰ βᾶ-

σανο, ναί. . . είναι και εἶναι. . . Νᾶξερές πόσες φορές συχαίνουμαι τῇ ζωῇ μου, πόσες φορές κλαίω μονάχη μου. . . Τ' εἶμαι ᾧ γώ, λέω, νά μὲ κάνουν ἔτσι ; Γιατὶ νά μὴ μπορῶ νά ζήσω οὔτε μιὰ στιγμή ἡσυχῆ ; . . . Πότε ὁ ἕνας, πότε ὁ ἄλλος. . . Καὶ νά εἶμαι ὑποχρεωμένη (Σοβαρά:) νά γεμίζουμαι καρφίτσες, — ᾧ τὸ λαιμό, ᾧ τὸ στήθος, ᾧ τοὺς ὠμούς, κ' ἐκεῖ ἀκόμα ποῦ ποτὲ δὲν πάει καρφίτσα, παντοῦ, — νά, ἰδές ! — γιὰ νάγκυλώνουν καὶ νά τραβοῦν τὰ βρωμόχερά τους ; . . Ἄ, εἶν' ἀπελπισία ! . .

Θοδώρα:— Μ' ἀφοῦ ὑποφέρης ἔτσι, γιατί δὲν τοὺς μαρτυρᾷς ᾧ τῆς κυράδες ;

Καλλιόπη:— Ἄ, ὄχι, ποτέ ! ᾧ Στῆς κυρίες ; ἐγώ ; Θεὸς φυλάξει ! Ἡ κυρίες διώχνουν, δίκιο-ἄδικο νᾶχης, σὲ διώχνουν. . . Εἶσαι βλέπεις, τὸ σκάνδαλο, ὁ πειρασμός. . . Καὶ γιατί ἐγὼ νά γυρίζω ἀπὸ σπίτι, σὲ σπίτι, σὰν τὴν ἄδικη κατάρρα ; Δὲ μοῦ φτάνει ποῦ ἀργὰ ἢ γλήγορα, ἢ κυρίες θὰ τὸ μάθουν, θὰ τὸ ἰδοῦν μονάχες τους ; Γιατὶ ἔτσι γίνεται πάντα, πάντα. . . Τρία χρόνια ἔχω καμαριέρα, κ' ἐγὼ δὲ θυμᾶμαι πόσα σπίτια ἄλλαξα.

Θοδώρα, στεναζούσα συμπονετικά:— ᾧ Εγὼ μονάχα σ' ἔχω ἰδῆ σὲ τρία. . . ᾧ Ἐχεις δίκιο, παιδί μου. (Σηκώνεται χωρὶς βίαν.) ᾧ Ἐ, ἄς πηγαίνω κάνε τώρα κ' ἐγώ. . .

Καλλιόπη:— ᾧ Ὁχι ! κάτσε ἀκόμα λιγάκι. Μοῦ κάνει καλὸ νά μιλῶ μαζί σου. Τί σοῦ λεγα ; Γιὰ τὴ λύπη μου ; Ἄ, μὰ ἔχω καὶ τὴ χαρὰ μου ! (Σιγὰ-σιγὰ, καὶ ἀπλᾶ, ἐνῶ σιδερώνει.) ᾧ Ἐχω καὶ τὴν περηφάνεια μου ! Μὴ νομίσης ; . . Γιὰ φαντάσου : ἐγώ, ἕνα φτωχοκόριτσο, μιὰ χωριατοπούλα, ὄρφανή, ξένη, περιφρονημένη. . . μιὰ δούλα τέλος πάντων. . . νά μπαίνω ᾧ ἕνα σπίτι, ᾧ ἕνα ἀρχοντικό, ᾧ ἕνα παλάτι, καὶ νά τὸ φέρω ἄνω κάτω, ἀπὸ τὴ σοφίτα ὡς τὰ ὑπόγεια ! . . ᾧ Ὅλοι οἱ ἄνδρες, νέοι καὶ γέροι, ᾧ τὰ πόδια μου, νά :

τοὺς σέρνω ἀπὸ τῆ μύτη, νὰ τοὺς κάνω ὄπως-θέλω!..
 Νὰ εἶμαι προστὰ ἔς τῆς κυράδες ἢ δούλα, καὶ μπρο-
 στὰ ἔς τοὺς ἀφεντάδες ἢ κυρά! Ἔ, δὲν εἶναι μικρό,
 κυρὰ Θεodώρα!.. Καὶ μπορῶ νὰ σοῦ ἴπῳ πῶς αὐτὸ
 μοῦ δίνει παρηγοριά. Εἶναι ἡ δύναμί μου καὶ μένα.
 Πόσες φορές, μέσα ἔς τὰ βάσανά μου, τὸ συλλογι-
 ζυμαι καὶ μοῦ εὐφραίνεται ἡ ψυχὴ!.. Φρόνιμη κα-
 θαυτὸ δὲν εἶμαι, τὸ ξέρω· μὰ δὲ μπορῶ νὰ μὴν κάνω
 ἔτσι. Μπορεῖ νᾶναι καὶ τὸ φυσικό μου. . . Εἶμαι, λένε,
 γιὰ τοὺς ἄντρες πειρασμός· μὰ κι' αὐτοὶ εἶναι γιὰ
 μένα πειρασμός μεγαλύτερος. Κανένα δὲν ἀγαπῶ, γιὰ
 κανένα δὲ θὰ χαθῶ, ἔννοια σου· μὲ ὄλους παίζω καὶ
 γελῶ. Μὰ τὸ παιγνίδι αὐτό, ποῦ εἶναι ἡ δυστυχία
 μου, εἶναι μαζί καὶ ἡ μόνη μου χαρά!—(Ἐξαφνα,
 μὲ ἄλλο ὄφος!) Ἔ, σ' ἐσκότησα; Ἔλα, ἄμε τώρα ἔς
 τὸ καλό. . .

Θοδώρα, σαστισμένη:—Ναί, παιδί μου, νὰ πη-
 γαίνω! Παράργησα. (Σιάζει τὸ μαντιῆλι της.)

Καλλιόπη, ζωηρῶς:—Στάσου, στάσου μιὰ στι-
 γμὴ, κάτι νὰ σοῦ δώσω! (Τρέχει γρήγορα ἔς τὸ σε-
 τοῦκι της, τὸ ξεκλειδώνει, βγάζει ἀπὸ τὸ παρακάσ-
 σελο ἕνα πορτοφόλι, τὸ ἀνοίγει, παίρνει ἕνα πεντό-
 δραχμο καὶ βιαστικὰ τὸ ἀφίνει πάλι, χωρὶς νὰ ξανα-
 κλειδώσῃ τὸ σεντοῦκι!) Γιὰ τὸ παιδάκι σου. . . νὰ τοῦ
 πάρῃς γι' ἀγάπη μου ἕνα ζευγάρι κόκκινα παπουτσά-
 κια. . . (Δίδει τὸ πεντόδραχμο ἔς τὴ Θεodώρα.)

Θοδώρα, μὲ κάποια ἔκπληξι καὶ δισταγμό:—Μπά,
 παιδί μου. . . σ' εὐχαριστῶ. . . μὰ γιατί, γιατί; . .

Καλλιόπη:—Καλέ, πάρ'το τώρα φτωχιά γυναῖκα
 κ' ἔχεις παιδιά. . . Ἐγὼ τί νὰν τὸ κάμω; Πάρ'το!
 (Τὴν κάμει νὰ τὸ πάρῃ σχεδὸν διὰ τῆς βίας.)

Θοδώρα, φυλάει τὸ πεντόδραχμον:—Εὐχαριστῶ.
 (Στενάζει.) Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὸ πληρώσῃ, γιατί κάνεις
 ἕνα μυστήριο. . . Ἄχ, νᾶξερές!.. Ἄντιο, καληνύχτα
 σου!.. (Φεύγει.)

Καλλιόπη, τὴν προπέμπει ὡς τὴν θύραν:—Καλὴ νύχτα, κυρὰ Θεοδώρα, καὶ περαστικά *ς τὸ παιδί σου. (Ἀφίνει τὴν θύραν ἀνοικτὴν, ὅπως ἦτο εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὸ τραπέζι, ὅπου ἀρχίζει πάλι νὰ σιδερώσῃ μὲ βίαν.) Τὴν κακομοῖρα, πὼς τὴ λυκοῦμαι. . . *Ἔτσι θέλουν νὰ μὲ καταντήσουν καὶ μένα μὲ τὰ στεφάνια τους. . . Μὰ ναί, ἄς περιμένουν! ἔγὼ θάρσῃσιν ἀκόμα. (Ὡς νὰ ἐνθυμήθῃ τὸν Μῆτισον, πλησιάζει τὸ παράθυρον καὶ κρουφολέπει.) Δὲν ἀκούεται αὐτός. . . νᾶφυγε; . . περιέργο! . .

Μενέλαος, ἐμφανίζεται πάλιν, μὲ δισταγμὸν, εἰς τὸν διάδρομον, καὶ βλέπων μόνῃν τὴν Καλλιόπην, σταματᾷ παρὰ τὴν θύραν:—Ἢ, ψε! ποῦ εἶσαι; γιὰ ἰδὲς ἔδῳ! . . (Βράζει ἀπὸ τὴν τσέπην του μιὰ χρυσοῦ ἀλυσίδα μ' ἓνα μενταλιονάκι εἰς σχῆμά καρδιᾶς, καὶ τὰ δείχνει μακροῦθεν, μειδιῶν πονηρῶς, πρὸς τὴν Καλλιόπην.)

Καλλιόπη, βλέπονσα τὸ κόσμημα καὶ τρέχουσα πρὸς αὐτὸ μὲ χαρὰν:—Ἄ! μού τὸ φέρατε; Δόστε τὸ μου! (Κάνει νὰ τὸ πάρῃ.)

Μενέλαος, ἐπῶνει τὸ χέρι του διὰ νὰ μὴ τὸ πάρῃ: *Ἄ! ὄχι ἔτσι, ὄχι ἔτσι!

Καλλιόπη, πηδῶσα νὰ τὸ φθάσῃ:—Μὰ νὰ τὸ ἰδῶ! νὰ τὸ ἰδῶ! . .

Μενέλαος:—Στάσου, στάσου, νὰ σοῦ τὸ δείξω. Κάτω τὰ χέρια!

Καλλιόπη:—Γιὰ. (Βάζει τὰ χέρια της ὀπίσω:) Καρδούλα εἶναι. . .

Μενέλαος:—Νά, σᾶρέσει; (Τῆς τὸ δείχνει.)

Καλλιόπη, ὀρμᾷ ἄξαφνα καὶ τοῦ τὸ ἀρπάζει:— *Ἄ! τί ὠραῖο! (Τρέχει εἰς τὸ τραπέζι.)

Μενέλαος, τρέχων ἀπὸ πίσω της:—Στάσου! δὲν εἶναι ἀκόμα δικό σου! δὲν εἶναι ἀκόμα. . . φέρ' το δῶ! (Προσπαθεῖ νὰ τῆς τὸ πάρῃ.)

Καλλιόπη, ἀμυνομένη:—Συχᾶστε! . . κάποιος ἔρχε-

τα: ! φύγεται ! . . (Βήματα εἰς τὸν διάδρομον.)

Μενέλαος, ἔντρομος:—³Α ! (Τρέχει πρὸς τὴν θύραν.)

Καλλιόπη, κρύπτουσα βιαστικὰ τὸ κόσμημα εἰς τὸν λαιμόν της:—³Ἐτοι ντέ !

Μῆτσος, ἐμφανιζόμενος παρὰ τὴν θύραν καὶ χαιρειῶν στρατιωτικῶς:—Μὲ τὸ συμπάθειο . . .

Μενέλαος, ἀξιοπρεπῶς:—Ποιὸς εἶναι αὐτός;

Καλλιόπη:—⁴Ο ἀδερφός μου, κύριε (⁵Ἰδιαιτέρως, νεύουσα πρὸς τὸν Μῆτσον μὲ θυμόν:) Βρὲ σύ, τί ἤρθες τώρα ;

Μενέλαος, σείων τὴν κεφαλὴν καὶ βλέπων ὑπόπιως τὸν Μῆτσον:—³Α ! καλά. (Φεύγει.)

Μῆτσος, βλέπων καὶ αὐτὸς ὑπόπιως τὸν ἀπερχόμενον Μενέλαον, ἐπαναλαμβάνει περιπαικτικῶς ὅ,τι εἶπε:—⁴Α ! καλά! . . » Καλάμια, παληόγερε ! (Πρὸς τὴν Καλλιόπην:) Γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἀκόμα σὲ τριγυρίζει ἡ εὐγενεία του; (Κρατεῖ ἓνα σιγαρέτο καὶ πηγαίνει νὰ τὸ ἀνάψῃ ἀπὸ τὸ καντήλι τῆς Παναγίας.)

Καλλιόπη:—Καὶ γιατί ; τί σὲ νοιάζει σένα;—Μή! μὴ τὸ τσιγάρο σου ἀπὸ τὸ καντήλι τῆς Παρθένας, κ' εἶναι κρῖμα ! Στάσου νὰ σοῦ δώσω σπίρτο . . . Νά. (Τοῦ ἀνάβει τὸ τσιγάρο του μ' ἓνα σπίρτο:) Καὶ τί σὲ νοιάζει σένα γιὰ τὸ γέρο; ἔ; Ἐχουμε τώρα καὶ ζήλειες;—³Ἐλα πάρα μέσα, μὴ σε ἰδῆν τώρα κανέναν, κακοχρονάχην!—(Τὸν σπρώχνει μέσα καὶ κλεῖ τὴν θύραν.) Μάλιστα, μὲ τριγυρίζει. Νά, καὶ τί ὠραῖο μενταλιόνι ποῦ μοῦ χάρισε. (Τὸ βγάζει διὰ νὰ τοῦ τὸ δείξῃ, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ νὰ τὸ ξαναἰδῆ αὐτή.) Ἰδές ! ὄχι σὰν καὶ σένα, ποῦ δὲ μοῦφερες οὔτε σκοινὶ γιὰ κρέμασμα.

Μῆτσος:—Καὶ μὰ τὸ ναῖς, σκοινὶ σοῦπρεπε ! . . (Διευθύνεται νὰ καθήσῃ εἰς τὴν καρέκλαν, τὴν ὁποίαν τοποθετεῖ ἔτσι, ὥστε, ἂν ἀνοίξῃ ἡ πόρτα, νὰ τὸν κρύβῃ τὸ θυρόφυλλον.) ³Α μὰ τί νὰ σοῦ πῶ ! κανένα δὲ

ζηλεύω ἐγώ, μ' αὐτὸ τὸ γέρο τὸν συχαίνουμαι. Δὲν τὸν χωνεύω, ποῦ νὰ τὸν ἀλέση ὁ μύλος! Καλὰ οἱ ἄλλοι· μὰ κι' αὐτός, ἄδρεφέ;.. Καὶ ξέρεις τί θὰ κάμω; θὰ τὰ 'πῶ τῆς γυναίκας του!

Καλλιόπη, φυλάττουσα τὸ κόσμημα καὶ ἀναλαμβάνουσα τὸ σίδερον:—Ναί, ἐτοιμάσου!..

Μῆτσος, καθήμενος:—"Ὅχι, θὰ σὰκούσω!.. Μωρέ, θὰ τῆς στείλω τώρα ἓνα ραβασάκι ἀνώνυμο, μ' ἓνα λοῦστρο, ποῦ θ'ἄνε ὄλο δικό της. (Κάνει σὰ νὰ γράφῃ;) «Κυρία, τὸ ς καὶ τὸ ς... νὰ περιμαζώξῃς τὸν ἄντρα σου, γιατί...»

Καλλιόπη, τὸν διακόπτει μὲ θυμόν:—"Ἐλα, πάψε, ἀνόητε! ζηλιάρη!.. Καὶ νὰ τὰ βγάλῃς αὐτὰ ἀπὸ τὸ νοῦ σου!..

Μῆτσος:—"Ἐκείνο ποῦ σοῦ λέω. Θὰ ἰδῆς!.. 'Απόψε κηόλας!

Καλλιόπη:—"Ἐ, τί καλοκάθηρες;.. Σοῦπα γὰρ νᾶρθῃς μέσα; 'Ὁ Κοσμᾶς εἶν' ἀκόμα 'δῶ.

Μῆτσος:—Μὴ σώση κ' εἶναι!

Καλλιόπη:—Καὶ δὲ μοῦ λές πῶς μπῆκες ἐσύ; ποιὸς σοῦ ἀνοίξε;

Μῆτσος:—Κανένας· τὴν ὥρα ποῦ ἔβγαине ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας ἐκείνη ἢ καρκαξά, ἢ πλύστρα, ἐτρούπωσα ἐγώ. "Ὅχι, θὰ σ' ἐπερίμενα νὰ εὐδοκήσης!..

Καλλιόπη, ἀνησυχοῦσα:—"ὦ, δυστυχία μου! ἔκλεισες κᾶνε τὴν πόρτα, μὴν ἔμπη κανένας λωποδύτης καὶ μᾶς κλέψῃ τὴ μπουγάδα;

Μῆτσος:—"Ἐγνοια σου· καὶ τὴν ἐκλείδωσα ἀπὸ μέσα σὰν καλὸς νοικοκύρης. Ξέρω ἐγώ. «'Ὀς καὶ τὸ τακουνάκι μου, κ' ἐκείνο ἔχει γνῶσι!..»

Καλλιόπη, εἰρωνικῶς:—Ναί, μάτια μου! «Πέτρος σὲ πέτρα περπατεῖ, τὴν γκέτα μὴ λερώση!..» Μμμ!; (Μορφάζει.)

Κοσμᾶς, ἀνοίγων ἀποτόμως τὴν θύραν καὶ εἰσερ-

χόμενος, χωρίς νά ἰδῆ τὸν Μῆτσον:—Ἐφυγε τέλος-
πάντων κι' αὐτὴ ἡ Θεοδώρα; Δόξα σοι ὁ Θεός! .
Αἰωνίως μ' ἓνα σωματοφύλακα βρίσκεσαι! . .

Καλλιόπη, σιδερώουσα, χωρίς νά τὸν κυτιάζῃ:
—Μπά! καὶ γιὰ τί με ἤθελες μοναχὴ;

Κοσμᾶς, πλησιάζων τὸ τραπέζι μὲ διαθέσεις ἐρω-
τικός:—Ἐ, ἔτσι γιὰ νά ποῦμε καὶ μεῖς κανένα λόγο
σὰν ἀνθρώποι . . . νά μιλήσουμε καὶ μὲ τὴν ἡσυχία
μας γιὰ τὰ . . .

Καλλιόπη, κτυπᾷ δυνατὰ τὸ σίδερο:—Τὸ νοῦ
σου! . .

Μῆτσος, συγχρόνως, ὀπίσω ἀπὸ τὸ θυρόφυλλον
ξεροβήχει:—Χ μ χ μ! . .

Κοσμᾶς, ἐκπληκτικὸς, σιρέφεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ
Μῆτσου καὶ τὸν βλέπει:—Μπά;

Μῆτσος, ἀπαθῶς:—Μποῦ;

Κοσμᾶς, πρὸς τὴν Καλλιόπην:—Κι' ἄλλος σωμα-
τοφύλακας;

Καλλιόπη, σιδερώουσα ἀπαθῶς:—Ὁ ἀδρεφός
μου.

Κοσμᾶς, μὲ εἰρωνείαν, μὲ θυμὸν συγκροτημένον:
—Ναί, ὁ ἀδρεφός σου! . .

Μῆτσος, ὡς ἄνω:—Τί; δὲ σὰρέσει;

Κοσμᾶς, πρὸς τὴν Καλλιόπην, ὀργίλως:—Γιὰ νά
σοῦ πῶ σένα, δὲ σοῦπα νά μὴν ξαναπατήσῃ αὐτὸς
ἔδῳ μέσα;

Καλλιόπη:—Καὶ δὲ σοῦπα, πῶς εἶναι ἀδρεφός
μου καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ νά ἔρχεται;

Μῆτσος:—Μὰ τί εἶναι; μήπως δὲν τὸ πιστεύει τοῦ
λόγου του πῶς εἶμαι ἀδρεφός σου;

Κοσμᾶς, μ' ἔντρομον θάρρος δειλοῦ, πρὸς τὸν Μῆτ-
σον:—Μάλιστα, ἀδρεφός της . . Ἐσύ, ἀδρεφός τῆς
Καλλιόπης! Δὲ λὲς ἀπ' τῆς συκιᾶς τὸ γάλα; δὲ λὲς
τῆς γούνας της μανίκι;

Μῆτσος, ἀπαθῶς:—Καλά! . . ὅπως ἀγαπᾷς.

Κοσμᾶς: ἐξαπτόμενος:—Τίνος τὰ πουλάτε αὐτά ἔ
 ἄγερα θαρρεῖτε πῶς τρώω, ἔ;

Μῆτσος:—Καλὲ ποιὸς σ' ἐρώτησε τί τρώς ;..

Κοσμᾶς, ἀκράτητος:—Ἄδρεφός της !.. Ἄμ ἂν εἴ-
 σαι σύ, μὲ τέτοια μοῦτρα, ἄδρεφός της Καλλιόπης,
 θὰ πῆ πῶς ἡ μάννα σου εἶναι ἄτιμη!..

Μῆτσος, σηκώνεται ἀμέσως, ἀρπάζει τὴν καρδέ-
 κλαν του καὶ ὀρμᾷ ἐναντίον τοῦ Κοσμᾶ:—Ἡ μάννα
 μου ;.. παληάνθρωπε !..

Κοσμᾶς:—Ναί, μωρέ ! ἡ μάννα σου !.. (Τρέπεται
 εἰς φυγὴν κνηγούμενος ὑπὸ τοῦ Μῆτσου. Βγαίνουν
 καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν θύραν.)

Καλλιόπη, συγχρόνως, ἀφίγουσα τὸ σίδερον καὶ
 τρέχουσα ἐξοπλισω τῶν:—Κοσμᾶ !.. Μῆτσο !.. δὲν ντρέ-
 πεστε; ἔς τὸ ξένο σπίτι ;..! (Βγαίνει ἔς τὸν διάδρο-
 μον;) ὦ, δυστυχία μου !..

Ἡ φωνὴ τοῦ Μῆτσου, ἀπέξω:—Στάσου, μωρέ!..
 Στάσου νὰ σοῦ δείξω ἐγώ... τίνος ἡ μάννα... .

[Ἀκούεται ἀπέξω ὁ ποδοβολητός. Ἐπειτα μιὰ
 πόρτα ποῦ ἀνοίγει μὲ κρότον. Ἐπειτα ὁ ποδοβολητός
 ἀκούεται εἰς τὸν δρόμον, ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ
 σπίτι, ἐπιστρέφει, καὶ πάλιν βροντᾷ ἡ πόρτα, κλεισμένη
 ἀπὸ κάποιον.)

Καλλιόπη, κατ' ἀρχὰς εἶναι εἰς τὸν διάδρομον,
 κυτιάζουσα μὲ ἀνησυχίαν τοὺς κνηγούμενους:—Βγῆ-
 καν ἔξω !.. ἔς τὸ διάολο !.. (Εἰσέρχεται πάλιν μὲ φούρ-
 καν καὶ πλησιάζει τὸ παράθυρον:) Στὸ δρόμο ἐπιτέ-
 λους ἄς βγάλουν τὰ μάτια τους... Ἐδῶ νὰ μᾶφι-
 νουν ἡσυχῆ!.. Νὰ χαθοῦν, οἱ ζηλιαρόγατοι !.. (Στέ-
 κεται μίαν στιγμὴν ἀκροωμένη:) Τρέχουν! ποῦ νὰ τὸν
 φτάσῃ τὸ λαγὸ !.. (Στέκεται ἀκόμη μίαν στιγμὴν
 ἔχει τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ θηλυκοῦ, ποῦ γι' αὐτὸ
 σκοτώνονται οἱ ἄνδρες. Ἐξαφνα, ὡς νὰ μιλοῦσε ἡ
 ἴδια ἡ ψυχὴ της:) Μὴ σώσῃ καὶ σκοτωθοῦν ! ὁποῖος
 ζήσῃ μὲ παίρνει !..

Κρίτων, εισέρχεται βιαστικός, μὲ δυὸ-τρεῖς γραβάτες ἔς τὸ χέρι: Καλλιόπη! σιδερώνεις; Σιδερώσέ μου, νὰ ζῆς, αὐτὲς τῆς γραβάτες. (Βλέπων τὴν Καλλιόπην ταραγμένην:) Μὰ τί εἶναι; τί ἔπαθες;

Καλλιόπη:— Ἄχ, κύριε Κρίτων! Ὁ Κοσμᾶς... βρῆκε ἄδω μέσα τὸ Μῆτσο, τὸν ἄδρεφό μου... καὶ κάτι τοῦπε καὶ μάλωσαν... Νά, τώρα κυνηγοῦνται ὄξω νὰ πιαθοῦν.

Κρίτων, μηδειῶν:— Ζήλεις, ἔ; Ἄ, κατεργάρα!.. Μὴ φοβᾶσαι! κι' ἂν φάη ὁ ἕνας τοῦ ἄλλουνοῦ λίγο μάτι, δὲν πειράζει! «Καὶ ἔς τῆς Καλλιόπης τὴν ποδιά σφάζονται παλλικάρια!» Ἔλα! (Τὴν ὠθεῖ πρὸς τὸ τραπέζι.) Ἔλα γὰρ μοῦ σιδερώσης αὐτὰ τὰ κουρέλια καὶ τὰ χρειάζουμαι ἀπόψε.

Καλλιόπη, μὲ νάζι:— Θὰ πάτε ἔς τὸ τσαί τῆς κυρίας Ξαδρέφης σας, ἔ; Τὸ ξέρω! (Σιδερώνει τῆς γραβάτες.)

Κρίτων:— Ναί.

Καλλιόπη:— Θὰ εἶνε καὶ τὸ ἀντικρινὸ κορίτσι, ἔ;

Κρίτων, ἀπὸ πίσω τῆς, κάνει νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ μὲ σκέρτισο.— Μὰ καὶ σὺ ζήλεις, καὶ σὺ, ἔ; ..

Καλλιόπη, τραβιέται:— Συγχᾶστε!

Κρίτων, ἀγκυλώνεται ἀπὸ μιὰ καρφίτσα:— Ἄϊ!.. κι' αὐτὲς ἢ καρφίτσες σου;!

Καλλιόπη, μ' εὐχαρίστησιν:— Ἄά, καλὰ νὰ πάθετε!

Κοσμᾶς, ἐπιστρέφει ἄσθμαίνων καὶ κατευχαριστημένος, τόσον ποῦ οὔτε κἂν λογαριάζει τὴν παρουσίαν τοῦ Κρίτωνος:— Δὲ σοῦ εἶπα πῶς θὰ τὸν ἔδιωχνα, ἔ; Τὸν ἔδιωξα, πάει ἔς τὸ διάολο!

Καλλιόπη:— Μοῦ φαίνεται ὅμως σὰ νὰ σ' ἔδιωξε κεῖνος...

Κοσμᾶς:— Πῶς μ' ἐκυνήγησε; Δὲν ἔκαμε τίποτα! Ἄνοιγω τὴν πόρτα, πετιέμαι ἔς τὸ δρόμο, ἀπὸ πίσω!

κεῖνος. . . «Βγῆκες; εἶπα· καλὰ σ' ἔχω!» Τρέχω, με κυνηγάει, ποῦ νὰ με φτάσῃ! . . Πάω ἴσα με τῆ γωνία, μπαίνω ἔς τὸ φουῖρο ἀπὸ τῆ μιὰ πόρτα, βγαίνω τρέχοντας ἀπὸ τὴν ἄλλη, ξαναγυρίζω. Ἐπὸ πίσω μου ἐκεῖνος. . . Φτιάνω ἔς τὸ σπῖτι, τρουπώνω ἔς τὴν πόρτα, τὴν κλειδώνω ἀπὸ μέσα.—Ἄν τοῦ βαστάῃ, ἄς ξαναζυγώσῃ!

Κρίτων, γελῶν:—Μωρὲ γειά σου, παλλικαρᾶ! . .

Καλλιόπη, πρὸς τὸν Κρίτωνα με ἰσχυρῶς:—Ἔφατα τὰ κατάφερε, ἔ; Μπράβο! . .

Κοσμᾶς:—Ναί, μ' ἄς ἔχη χάρι τὸν ἀφέντη, ποῦ τὸν εἶδα νᾶρχεται κείνη τῆ στιγμή ἀπὸ πέρα. Εἶδεμὲν τοῦδειχνα ἐγὼ! . . (Γελοῦν.)

Ἀγγέλα, με φόρεμα τοῦ σπιτιοῦ, εἰσέρχεται ὀλίγον ἀνήσυχη καὶ ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν **Πολυξένην** με φόρεμα περιπάτου, χωρὶς καπέλλο.—Καλλιόπη (Βλέπονσα τὸν Κρίτωνα:)**Μπᾶ**; ἐσὺ τί γυρεύεις ἐδῶ; (Ἦ Κοσμᾶς ἀποσύρεται.)

Κρίτων:—Κατέβηκα νὰ τῆς δώσω νὰ μοῦ σιδερώσῃ κάτι. . .

Ἀγγέλα:—Πήγαινε, σὲ παρακαλῶ, ἀπάνω! Καὶ ἄλλη φορὰ, ἅμα θέλῃς τίποτα, μπορεῖς νὰ τῆ φωνάζῃς. Οἱ κύριοι δὲν κατεβαίνουν ἔς τῆς κάμαρες τῆς ὑπηρεσίας.

Κρίτων, σαρκαστικῶς:—Ἦ! (Ἐξέρχεται μορφάζων σὰν χαμίσι, ἀλλὰ διὰ νὰ σκεπάσῃ τὴν ἐντροπὴν του.)

Πολυξένη, ἰδιαιτέρως πρὸς τὴν Ἀγγέλαν:—Καὶ ὅμως εἶναι ὁ μόνος ἐδῶ-μέσα ποῦ ἔχει κάποιο δικαίωμα.

Ἀγγέλα, πρὸς τὴν Καλλιόπην:—Ἐσὺ νὰ μὴ διακόψῃς ἀπόψε τὸ σίδερο. Ἀπάνω θὰ σὲ ἀντικαταστήσῃ ὁ Κοσμᾶς.

Καλλιόπη:—Μάλιστα, κυρία, μοῦ τὸ εἶπε.

Ἀγγέλα:—Πήγαινε τώρα μιὰ στιγμή ἔς τὴν τα-

ράτσα, νὰ μαζέψης ὅσα εἶναι ἀπλωμένα... ἔστῆγνωσαν...

Καλλιόπη :— Ἄμῃσως, κυρία. (Παίρνει ἓνα πανέρο ἄδειο καὶ ἐτοιμάζεται νὰ βγῇ.)

Ἄγγελα, βλέπουσα τὴν Καλλιόπην καὶ τάχα τυχαίως ἀνακαλύπτουσα τὸ δακτυλίδι της :— Μπᾶ, φορεῖς καὶ δακτυλίδι ;... δὲν τὸ εἶχα ἰδῆ... Γιά. Ποῦ τὸ βροῆκες ;

Καλλιόπη, δείχνουσα τὸ δακτυλίδι της, μὲ νάζι :— Τό... τὸ εἶχα, κυρία... Μοῦ τὸ χάρισε πρὸ χρόνια ἢ νουνά μου. (Καθ' ἑαυτήν:) Νὰ μὴ μυρίστηκε τίποτα ;

Ἄγγελα, καθ' ἑαυτήν :— Αὐτὸ νὰ εἶναι ; (Πρὸς τὴν Καλλιόπην:) Καλά, πήγαινε. Ἡ Καλλιόπη ἐξέρχεται.)

Πολυξένη :— Τὸ εἶδες ;

Ἄγγελα :— Καὶ ὅμως... ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω...

Πολυξένη :— Μ' ἀφοῦ σοῦ εἶπα !...

Ἄγγελα :— Φοβᾶμαι μήπως ὁ ἄνδρας σου τᾶβγαλε ἀπὸ τὸ νοῦ του, γιὰ νὰ ἐξαγισθῇ αὐτός... (Τριγυρίζει καὶ κοιτάζει τὸ δωμάτιον.)

Πολυξένη :— Πῶς μοῦ τᾶπε γιὰ νὰ ἐξαγισθῇ, δὲν ἔχει ἀμφιβολία. Ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατο νὰ τᾶβγαλε ἀπὸ τοῦ νοῦ του. ὦ, εἶμαι βεβαία.

Ἄγγελα :— Ἔτσι πάντα ἔσῳ, γιὰ κάθε κακὸ εἶσαι βεβαία.

Πολυξένη :— Μ' ἀφοῦ εἶναι ; Δυὸ φίλοι, βλέπεις, τὰ λένε ὅλα μεταξύ τους. Κ' ἔτσι γίνεται πάντα : Ὁ ἓνας θὰ τὸ πῆ ᾗς τῇ γυναῖκά του, γιὰτὶ εἶναι γυναῖκα του. Κ' ἡ γυναῖκα του θὰ τὸ πῆ ᾗς τῇ γυναῖκα τοῦ ἄλλου, γιὰτὶ εἶναι φίλη της ἢ ἀδελφή της. Ὅλα ἐσκεπάζονται.

Ἄγγελα :— Νὰ τὸ σεντοῦκί της.

Πολυξένη :—“Ἐχει ἀφίση τὰ κλειδιά ἀπάνω. Ἄνοιξέ το νὰ ἰδοῦμε.

Ἀγγέλα :—“Ἄ, ντροπὴ εἶναι, καϊμένη. . .

Πολυξένη :—Καλέ, ἀνοιξέ το, ποῦ εἶναι ντροπή!.. Τὰ σεντούκια τῶν ὑπηρετιῶν εἶναι γιὰ νὰ τὰ ψάχνουν ἢ κυρίες. . .

Ἀγγέλα, τὸ ἀποφασίζει :—Ναί. . . Πρόσεχε ὁμως ὅς τὴν κόρτα μὴν κατέβη. . .

Πολυξένη :—Οὔ, θάργῃση.

Ἀγγέλα, ἀνοίγει τὸ σεντούκι καὶ ψάχνει :—“Ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα. . . ἔ ; (Βγάζει ἀπὸ μέσα καὶ τὰ δείχνει τῆς Πολυξένης, ἓνα ζευγάρι γοβάκια καινούργια, ὑφάσματα, κορδέλες καὶ διάφορα ἄλλα μικροπράγματα :)—Νά, γοβάκια καινούργια. . . μεταξωτὸ γιὰ πουκαμισάκι. . . ποδιὰ μὲ δανιέλλες. . . κάρτες. . . οὔ, πόσες κορδέλες! . . καθρεπτάκι. . . νεσεσεράκι. . . καὶ γάντια!.. Ἄ, νὰ καὶ δυὸ βιβλία. (Τὰ ἐξετάζει :)

“Ἄν τῶβρης τί εἶναι ;

Πολυξένη :—Τὰ «Κακουργήματα τῆς Ἀγγέλως» καὶ «ἡ Μοδιστροῦλες». . .

Ἀγγέλα :—Καθόλου! «Γραμματικὴ τῆς γλώσσῃς γλώσσης»,—Μέθοδος τοῦ Ἄν. . .

Πολυξένη :—“Ὁχι δά!..

Ἀγγέλα, γελῶσα :—“Ἄ, ναί, μοῦ τῶχει πῆ. Ἡ μανία τῆς εἶναι νὰ μάθῃ γαλλικά, καὶ νομίζει πῶς μὲ αὐτὰ τὰ βιβλία. . .

Πολυξένη :—Παράξενο κορίτσι.

Ἀγγέλα :—Σίγουρα ὁ Κρίτων θὰ τῆς τᾶχει χαρὶση. . . Εἶνε μεταχειρισμένα. . .

Πολυξένη :—“Ἡ καὶ ὁ Νίκος. . .

Ἀγγέλα, ἐξετάζουσα τὰ βιβλία, σκάζει ἄξαφνα τὰ γέλια :—“Ἄα!.. «Γεῶργος Δρογκᾶς!»! Νά το, ἐδῶ γραμμένο μὲ μολύβι!..

Πολυξένη, ἐντρομη :—Ποῦ ; ποῦ εἶναι ; (Τὸ βλέπει μὲ ἔκπληξιν:) Ἄ! εἶναι ἀπὸ τὰ παλιὰ του βι-

βλία !.. Μὰ πότε πρόφθασε καὶ τῆς τῶδωσε ; "Όταν τὴν εἶχα ἐγώ, γιὰ μιὰμισν μέρα ;

Ἀγγέλα :—Μὴ τῆς τῶφερε ἴδῶ ; ..

Πολυξένη :—Κι' αὐτὸ μπορεῖ... Φαντιάσου ὁ ἄθλιος, νὰ ἔξακολουθῇ, ὅστερ' ἀπὸ τόσους ὄρκους ποῦ μοῦ ἔκαμε !

Ἀγγέλα :—Μὰ γι' αὐτὸ σοῦ λέω πῶς δὲν τὸ πιστεύω γιὰ τὸ Νίκο... Θὰ τῶλεγε ποτὲ τοῦ Γεώργου, ἀφοῦ, ἤξερε πῶς ; ..

Πολυξένη, μὲ πικρὰν ἰλαρότητα :—"Ω, ὦ, μάλιστα δὲ βαρυνέσαι ! Οἱ ἄντρες ! .. Καλὲ αὐτοὶ θὰ τὴν ἔχουν μοιρασθῆ ἄν καλοὶ φίλοι !

Ἀγγέλα, μὲ φρίκην :—Σώπα, καϊμένη !.. Τὸ λὲς σὰ νὰ μὴ σοῦκανε καθόλου φρίκη ! ..

Πολυξένη :—Μ' ἄλλαξαν, βλέπεις, ἢ θεωρίες σου. "Ας εἶναι ὅμως ! Ἐγὼ χαίρουμε. Βλέπε τα τώρα, ποῦ εἶχες τὴν ἀνοησία νὰ τὴν κρατήσης... .

Ἀγγέλα :—Μὰ καὶ τί νὰ ἰδῶ ; Δὲ βλέπω καὶ τίποτα... (Σαναβάζει βιαστικὰ τὰ πράγματα ἔς τὸ σεντουῦκι :) Ὅπωςδὴποτε, τὸ σεντουῦκι τῆς εἶναι γεμάτο δῶρα... δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία... αὐτὰ ὅλα εἶναι δῶρα... .

Πολυξένη :—Τὸ κουτὶ τῆς Πανδώρας !..

Ἀγγέλα :—Ἄλλὰ τρέχα-γύρευε, ποιά τῆς ἔχει χάριση ὁ δικός μου, καὶ ποιά ὁ δικός σου. Πάρ' τὸν ἔνα, κτύπα τὸν ἄλλο !..

Πολυξένη :—Ἄ ! τώρα τὸ πιστεύεις ; ..

Ἀγγέλα, κλείουσα τὸ σεντουῦκι ὅπως ἦτο :—"Ε, καὶ νὰ τὸν ἔπιανα ἐδῶ !..

Πολυξένη :—Θὰ κατεβῆ ! Στάσου λίγο καὶ θὰ τὸν ἰδῆς ! Δὲ σοῦ εἶπα τί μοῦ εἶπε ὁ Γεῶργος ; Ὅλοι ἴδῶ-μέσα βρίσκονται. Τὸ σπῖτι σας ἔχει γίνη καθαυτὸ ἄνω-κάτω. Δὲν εἶδες προτῆτερα τὸν Κρίτωνα ;

Ἀγγέλα :—Πᾶμε, πᾶμε τώρα. Ἀπάνω θὰ στρώ-

θηκαν ἔς τὸ παιχνίδι. Ἄχ, κι' αὐτὸ τὸ προβέγγερο!.. Πῶς τὸ βαρυνέμαι! (*Μυστηριωδῶς*;) Νὰ σοῦ ἴπῳ, ἄν σηκωθῆ καμμιὰ ὥρα καὶ μὲ βάλῃ νὰ παίξω ἔς τὴ θέσι του, θὰ σὲ καθίσω σένα, κ' ἐγὼ θὰ κατέβω. Ἄκους; (*Ἐξέρχεται.*)

Πολυξένη: Ναί, ναί. (*Ἐξέρχεται κατόπιν τῆς Ἀγγέλας.*) [*Παρὰ τὴν θύραν, εἰς τὸν διάδρομον, διασταυροῦνται μὲ τὸν Μενέλαον.*]

Μενέλαος, δυναρέστως ἐκκληκτιος:—Ἄ, ἐδῶ εἶσθε σεῖς;

Ἀγγέλα:—Ἄ, ὁ μπαμπᾶς! Τί θέλετε, μπαμπᾶ; (*Ἡ Πολυξένη τὴν σκουνητᾶ κρουφογελῶσα.*)

Μενέλαος, τὸ γυρίζει ἔς τὸ θυμό:—Μὰ τί κατάστασις εἶν' αὐτή; Δὲν ἔχουμε πιά ὑπηρεσία! Τὸ ξέρετε πῶς δὲν ἔχουμε ὑπηρεσία; Μιὰ ὥρα κυπῶ καὶ φωνάζω, καὶ δὲν ἔρχεται κανεὶς!.. Οὔτε Κοσμᾶς! οὔτε Καλλιόπη!..

Πολυξένη:—Μὰ τί τοὺς θέλετε; (*Κρουφογελᾷ.*)

Μενέλαος:—Θέλω... ἤθελα... νὰ τραβήξουν κείνο τὸ τραπέζι ἔς τὸ σαλόνι, γιατί θὰ γίνῃ καὶ δεύτερο καρρέ.

Ἀγγέλα:—Μπᾶ, πᾶμε, πᾶμε καὶ τὸ τραβοῦμε μεῖς. Γι' αὐτὸ κατεβήκατε;... Ἀφίστε τους, αὐτοὶ ἔχουν δουλειά... Μπᾶ!..

Πολυξένη:—Γιὰ τόσο μικρὸ πρᾶμμα νὰ κάμετε τὴ σκάλα!..

[*Ὁ Μενέλαος προηγεῖται. Τὸν ἀκολουθοῦν ἡ Ἀγγέλα καὶ ἡ Πολυξένη, μὲ ἀμοιβαῖα κρυφὰ νεύματα, ὅτι ἐννόησαν περὶ τίνος πρόκειται.*]

Μῆτσος, ἀπὸ τὸ παράθυρον πρὸς τὴν ἄδειαν σκηνην: Ψτ! ποῦ εἶσαι; Καλλιόπη! μωρὴ, Καλλιόπη!.. (*Μετ' ὀλίγον καθ' ἑαυτόν.*) Μιλιά!.. Ποῦ ἔς τὸ διάβολο εἶναι;... (*Ἀποσύρεται.*)

Κλειώ, εἰσερχομένη μὲ δορμὴν καὶ κρατοῦσα ἔς τὸ

χέρι της ἓνα χαρτάκι : — Καλλιόπη ; .. Μπᾶ ! δὲν εἶναι ἔδῳ αὐτή ; .. (Στρέφεται πάλιν πρὸς τὴν θύραν.)

Καλλιόπη, εἰσέρχεται φορτωμένη μὲ τὸ πανέρι, γεμᾶτο ροῦχα γιὰ σιδέρωμα : — Ἐδῶ εἶμαι, κυρία. Πῆγα ἔς τὴν ταράτσα νὰ μᾶσω τὰ ροῦχα. (Ξεφορτώνεται.)

Κλειώ : — Ἄ, καλὰ . . . καλὰ. Δὲ μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ . . . (Στέκεται διστάζει.)

Καλλιόπη : — Τί, κυρία ;

Κλειώ : — Ὁ . . . ὁ ἀφέντης σου κατέβηκε καθόλου κάτω προτίτερα ;

Καλλιόπη : — Ποιὸς ; ὁ μικρὸς ἀφέντης ;

Κλειώ : — Ὁχι, ὁ . . . ὁ μεγάλος.

Καλλιόπη : — Ὁχι . . . ναί μοῦ φαίνεται . . . τὸν εἶδα μιὰ στιγμή πού πέρασε ἀπέξω, μὰ δὲν ξέρω ποῦ πῆγε.

Κλειώ : — Ἐδῶ μέσα δὲ μπῆκε καθόλου ;

Καλλιόπη : — Ὁχι, κυρία.

Κλειώ : — Μὰ γιὰ θυμῆσου καλλίτερα . . .

Καλλιόπη, ὡς γὰ τὸ ἐνθυμῆθη : — Ἄ, μάλιστα . . . ἀπὸ τὴν πόρτα μιὰ στιγμή . . . μὲ ρώτησε ἂν βρέθηκε κείνη ἢ ξεσκονίστρα . . . Ἦταν ἐδῶ κ' ἡ Θεοδώρα . . .

Κλειώ : — Ὑστερα ; .. δὲν ξαναγύρισε ;

Καλλιόπη : — Ὁ . . . ὁχι . . . ἐγὼ δὲν τὸν εἶδα.

Κλειώ, μετὰ μικρὰν σιγὴν : — Νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου' θὰ σ' ἐρωτήσω κάτι τι καὶ θέλω νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια . . . Σὲ φορτώνεται ὁ κύριος ;

Καλλιόπη : — Ποιὸς κύριος ; (Καθ' ἑαυτήν.) Μὰ τί, τῶπε καὶ τῶκαμε κείνος ὁ μασκαρᾶς ; ..

Κλειώ : — Ὁ . . . ὁ μεγάλος . . .

Καλλιόπη, ζωηρῶς : — Ὁχι, κυρία, σᾶς ὀρκίζουμαι. Ἐμένα, ὁ μεγάλος κύριος ; ποτέ !

Κλειώ : — Μὰ γιὰ θυμῆσου καλλίτερα ! ..

Καλλιόπη : — Μὰ σᾶς ὀρκίζουμαι, Κυρία, ὄχι ! νὰ μὴ χαρῶ τὰ μάτια μου, νὰ μὲ θάψουν . . . (Κάμνει

μέ τὰ δάκτυλα σταυρό καὶ τὸν φιλεῖ :) νά, νά μοῦ τὸν βάλουν ἔς τὸ μνήμα μου σήμερα ὀχτώ... Μὰ ἐγώ, κυρία; πῶς σᾶς πέρασε τέτοια ἰδέα; (*Ψευτοκλαίει.*)

Κλειώ:—Ἔ! μὰ δὲν εἶπα ἄγὼ γιὰ σένα!.. Εἶπα μήπως καὶ τυχόν, καμμιά φορά, ἐκεῖνος... .

Καλλιόπη, ὡς ἄνω:—Μὰ τί λέτε! ὄχι, ὄχι!.. ποτέ!..

Κλειώ, καθ' ἑαυτήν:—Περίεργο! μήπως αὐτὸ τὸ γράμμα εἶναι γιὰ τὴν Ἀγγέλα;.. (*Πρὸς τὴν Καλλιόπην:*) Ἔλα, μὴν κλαῖς. Σιδέρωνε τώρα. Μοῦ πέρασε κάποια ἰδέα, σὲ ρώτησα, δὲν εἶναι τίποτα, ἐτελείωσε!.. (*Ἐξερχομένη, καθ' ἑαυτήν:*) Ἔννοια σου καὶ θὰ μάθω ἐγώ!.. (*Φεύγει.*)

Καλλιόπη, μόνη, ἀναλαμβάνουσα τὴν ἐργασίαν της:—Τὸν παληάνθρωπο! θάστειλε γράμμα!

Μῆτσος, ἀπὸ τὸ παράθυρον:—Ψτ! Καλλιόπη;!..

Καλλιόπη, τρέχουσα εἰς τὸ παράθυρον καὶ παραμερίζουσα τὸ παραπέτασμα με θυμόν:—Ἄ, ἐδῶ εἶσαι;! Καλῶς μού τον!.. Βρὲ σύ!..

Μῆτσος, διακόπτον:—Πῶς τοῦ φάνηκε τοῦ Κοσμᾶ τὸ κοιτῶνι ποῦταγε ἔς τὸ σβέρο; Ἄν τοῦ ξαναρέση!..

Καλλιόπη:—Βρὲ σύ!.. ἄς τ' αὐτὰ τώρα... Ἔστειλες τὸ γράμμα ποῦπες τῆς κυρᾶς μου;

Μῆτσος:—Ἐγώ!.. ὄχι!.. γιατί; (*Γελᾷ.*)

Καλλιόπη:—Γελᾷς, μασκαρᾷ; Τῶστειλες!.. Ἔλα, πές μου!

Μῆτσος:—Ἄ, μὰ μοῦγινες κουνοῦπι! Δὲ σοῦ εἶπα πῶς θὰν τὸ στείλω; Ἐγὼ ὅ,τι λέω τὸ κάνω.

Καλλιόπη, με θυμόν:—Καλὰ λοιπόν! Φεύγα! χάσου! νὰ μὴ σὲ ξαναἰδῶ ἔς τὰ μάτια μου!.. Κρῖμας ποῦ σοῦ εἶχα φυλαμένη καὶ σπανακόπητα!.. (*Κλείει τὸ παραπέτασμα.*)

Μῆτσος:— Καλλιόπη; Καλλιόπη! ποῦ εἶσαι;

“Ελα ντέ ! σοῦ χωράτεψα !.. Δός μου τῆ σπανακόπητα καὶ φεύγω !..

Καλλιόπη :—Σκάσε ! (Ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ παράθυρον, χωρὶς νὰκούσῃ τίποτε, καὶ ἀναλαμβάνει τὸ σίδερο :) Μωρέ, τί κουτός ! τί βλάκας ! Δὲν καταλαβαίνει τὸ συμφέρο μας !.. Τὸν ἔπιασε ἡ ζήλεια καὶ τῆ μούρη του !..

Γεῶργος, φοβισμένος, σὰν τῆ γάτα, βλέπων ὀπίσω του καὶ χαμογελῶν πονηρά, (εἰσορμᾷ εἰς τὸ δωμάτιον, πολὺν βιαστικός :—**Καλλιόπη** ; !..

Καλλιόπη, τρομάζουσα :—Ἄ !

Γεῶργος, πιηχιά :—“Ελα, γρήγορα ! ἕνα φιλί !.. (Ὅρμᾷ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.) Τοὺς γλύστρησα μιὰ στιγμή ἀπὸ πάνω, νὰ σὲ φιλήσω !.. “Ελα, καὶ δὲν ἔχω καιρό !

Καλλιόπη, ἀμύνεται, προβάλλουσα τὸ σίδερον :—“Ὅχι, ὄχι, ὄχι ! Μὴ φύγετε ! ὄχι τώρα ! θὰ σᾶς ἰδοῦν !.. ἀνεβοκατεβαίνουν ἡ κυρίες... ἔχουν ὑποψιασθῆ... φύγετε !

Γεῶργος ὡς ἄνω : — Μὰ ἔλα ! μιὰ στιγμή !.. “Ὡς ποῦ νὰ τὰ πῆς ὄλ’ αὐτά, ἔς τῶδυνα κ’ ἔφευγα...

Καλλιόπη :—Κάποιος ἔρχεται !.. ἡ γυναίκα σας !!

Γεῶργος, ἔντρομος :—Ὄϋ !.. (Τρέχει νὰ φύγῃ, ἀλλ’ ἀκούων τὰ βήματα ποῦ πλησιάζουν, χώνεται ὀπίσω ἀπὸ τὸ θυρόφυλλον τῆς ἀνοικτῆς θύρας.

(Ἡ Καλλιόπη, ἀπαθῆς σιδρώνει μὲ ζῆλον.)

Νίκος, περνᾷ τάχα κατὰ τύχην ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ δωματίου, καὶ βλέπων τὴν Καλλιόπην, ἀνακόπτει τὸν δρόμον του καὶ εἰσέρχεται. Περιχαρῆς :—Μπᾶ ; ἔδῶ εἶσαι ; Τί, σίδερο ἔχουμε σήμερα ; (Προχωρεῖ.)

Καλλιόπη, προσποιουμένη κούρασιν :—Ὄϋφ ! ἀφίστε με κ’ ἔψόφησα σήμερα ἔς τὴ δουλειά. “Ὡς τὰ μεσάνυχτα θὰ σιδερώνω... (Καθ’ ἑαυτήν:)—Διάβολε ! αὐτὸς δὲ βιάζεται καθόλου !..

Νίκος :—³Α, τὴν καυμένη τὴν Καλλιόπη!.. ποῦ μοῦ ρεῦει μέσα ὅς τῆς φωτιές, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ ἦταν κυρὰ καὶ βασίλισσα! (⁴Απλώνει ἀξιοπρεπῶς τὸ χέρι του καὶ τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά.)

Καλλιόπη, μὴ διακόπτουσα τὴν ἐργασίαν τῆς καὶ κινουῦσα τὸ κεφάλι ὡς σεκλεισμένη :—Ζωὴ κ' ἡ δική μου!.. Ἀπάνω παίζουσι ;

Νίκος :—Ναί, ὁ γιατρὸς μὲ τὴ γυναῖκά του ἤλθαν... μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω μέρος ὅς τὸ παιχνίδι... Ἀ, τὰ χρυσᾶ μαλλάκια!.. Ἐχεις, βλέπω, καὶ γαζίες...

Καλλιόπη, καθ' ἑαυτήν :—Δὲ θὰ φύγη!.. Κι' ὁ ἄλλος ;.. (Δυνατά :) Ἀ, παρντόν! (⁵Αποσύρει μὲ τρόπον τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ τὸ χαιδεμά του :) Θὰ πάω ὅς τὴν κουζίνα νὰ πάρω κάρβουνα!.. (Φεύγει ὀρμητικά, καθ' ἑαυτήν.) Ἀς κουρευοῦνται τώρα!..

Νίκος :—Ἐ, ποῦ πᾶς; Μὴν ἀργήσης! Θὰ σὲ περιοιμένω. (Μόνος, περιφέρεται, ὄλο κοντὰ ὅς τὴν πόρτα, προσέχων μὴν ἔρχεται κανείς. Ἐξαφνα ἀκούει ἕνα φτάρισμα ἠχηρότατον, ὀπίσω ἀπὸ τὸ θυρόφυλλον. Σαφνίζεται καὶ ὀρμᾶ νὰ ἰδῆ ποιὸς εἶναι βλέπων τὸν Γεῶργον :) Μωρέ! ἐσύ ἴσαι ;!

Γεῶργος, ἐξορμᾶ ἀπὸ τὴν κούρτην του σκασμένος ἀπὸ τὰ γέλια, καὶ πέφτει ὅς τὴν καρέκλα, ὅπου ὀλοένα γελᾷ.

Νίκος :—Ὠραῖα, κύριε, ὦραῖα! (Γελᾷ καὶ αὐτός.) Μπράβο ;!

Γεῶργος :—Μὰ τί νὰ σοῦ κάμω... ποῦ μοῦ ἤλθε ἄξαφνα αὐτὸ τὸ φτάρισμα!.. Μύρισα προτιήτερα γαζίες... (Σαναφτερνίζεται.)

Νίκος :—Βέβαια! αὐτὲς ποῦχει ὅς τὰ μαλλιά τῆς ἡ Καλλιόπη!..

Γεῶργος :—Τὰ χρυσᾶ, ναί... Σὲ εἶδα ποῦ τὰ χαιδεύεις πατρικῶς... (Σηκώνεται.)

Νίκος :—Μασκαρᾶ!

Γεῶργος :—Παληάνθρωπε!

Νίκος :—Ἐλα λοιπόν, φεύγα τώρα !

Γεῶργος :—Γιὰ νὰ μείνης ἐσύ ; Δὲν τὸ κουνῶ !

Νίκος :—Φεύγα μὴν ἔλθῃ κανένας, σοῦ λέω !.

Ἐσὺ ξεχνᾷς πῶς εἶναι ἡ γυναῖκα σου !.

Γεῶργος :—Σὰ νὰ λείπη, βλέπεις, ἡ δική σου.

Νίκος :—Φεύγα λοιπόν !. . θὰ μᾶς πιάσουν !. . ἔς τὸ διάβολο !. . (Τὸν σπρώχνει :) Ἄνέβα, ἀνέβα πρῶτα ἐσύ. . . κ' ἔφθασα καὶ ἡ γῶ. (Χαϊδευτικῶς :) Λέρα !. .

[Ὁ Γεῶργος ἐξέρχεται προφυλακτικῶς, καὶ ἅμα εὐρεθῆ ἔς τὸν διάδρομον, τρέπεται εἰς φυγὴν.]

Νίκος, παρὰ τὴν θύραν ἀκούων τὰ βήματα τῆς Καλλιόπης, καθ' ἑαυτὸν :—Ἄ, ἡ Καλλιόπη !. . τώρα, τώρα ! (Τρέχει καὶ κρύβεται ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν, ὅπως πρὶν ὁ Γεῶργος.)

Καλλιόπη, εἰσερχομένη, ἀφίνει τὸ σίδερόν της εἰς τὸ τραπέζι :—Ἐφυγε τέλος πάντων. . . Ἄμῃ ὁ ἄλλος ; Γιὰ. . . (Πλησιάζει εἰς τὸ θυροφύλλον καὶ βλέπουσα σκιὰν ἀνθρώπου, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι εἶναι ὁ Γεῶργος :) Ἐλάτε τώρα, ἔφυγε !

Νίκος, κρυμμένος :—Κούκου !. . (βγαίνει.)

Καλλιόπη, ἐκπλησσομένη :—Ἄ ! ! ἐσεῖς !. . (Συνέρχεται ἀπαθῶς :) Ἄ, δὲν πειράζει. Ἡθελα νὰ πῶ τοῦ κυρίου Γεώργου, πῶς ἔφυγε ὁ κύριος Νίκος· τώρα λέω τοῦ κυρίου Νίκου, πῶς ἔφυγε ὁ κύριος Γεῶργος. Τὸ ἴδιο εἶναι.

Νίκος :—Κατεργάρα !. .

Καλλιόπη, ἀκούουσα βήματα εἰς τὸν διάδρομον, ἀπαθῶς :—Αὐτὰ εἶναι τὰ βήματα τοῦ πεθεροῦ σας. Θέλετε νὰ σᾶς ἰδῆ νὰ βγαίνεται ἀπὸ ἡδῶ ;

Νίκος, ἔντρομος :—Οὐ ! ὄχι ! (Κρύβεται πάλιν.)

Μενέλαος, ἐμφανίζεται εἰς τὸν διάδρομον καὶ βλέπει ἐξεταστικῶς μέσα εἰς τὸ δωμάτιον.

Καλλιόπη, προλαμβάνουσα τὸν Μενέλαον, παρὰ τὴν θύραν :—Φύγετε ! ἡ γυναῖκα σας τὰ ἔμαθε ὅλα !. .

Μενέλαος, τρομάζων :—Τί ;

Καλλιόπη :—Τῆς ἔστειλαν ἀνώνυμο γράμμα, κα τριγυρίζει ἐδῶ-ἀπέξω, νὰ σᾶς τσακώσῃ !

Μενέλαος :—Οὐ !! (Τρέπεται εἰς φυγὴν, πατῶν ὅς τῆς μύτες τῶν ποδιῶν.)

Καλλιόπη, προχωροῦσα πρὸς τὸν Νῆικον ;—Πάει ! κλείστηκε ὅς τὴν καρβουνοθήκη !.. Φύγετε τώρα καὶ σεῖς ! (Καθ' ἑαυτήν :) Οὐ βάσανα σήμερα !..

Νῆικος, ἐξορμῶν :—Πάει ; (Σπρώχνει τὴν θύραν, ἣ ὁποία κλείει τρέχει πρὸς τὴν Καλλιόπην :) "Ε, μὰ μᾶς ἔγιναν πιὰ κουνοῦπι ὅλοι αὐτοί !.. "Ελα θὰ φύγω !.. (Τὴν ἀγκαλιάζει ἀποτόμως, πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.)

Καλλιόπη : Συχᾶστε ! θάγκυλωθῆτε !..

Νῆικος, ἀποσπῶμενος ἀποτόμως μ' ἐπιφώνημα πό-νου :—"Αἱ !.. ἦ καρφίτσες σου !.. (Βυζαίνει τὸ δάκτυλό του.)

Κλειώ, συγχρόνως, ἀπέξω :— Τώρα, τώρα !.. (Σπρώχνει τὴν θύραν :) Ποῦ εἶναι ; ἐδῶ εἶναι ; (Βλέπουσα τὸν Νῆικον, ἀντὶ τοῦ Μενελάου ποῦ ἐπερίμενε :) "Α !! ἐσύ !.. Μπράβο, κύριε, μπράβο ! λαμπρά !

Νῆικος, σαστισμένος :—Μά, μαμμά !..

Κλειώ :—Δὲ ντρέπεσαι ! ντροπὴ σου !

Καλλιόπη, μετὰ τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς ἀμηχανίας, κατεβάζει τὸ κεφάλι τῆς, ἀσπάζει τὸ σίδερό τῆς καὶ γλυστοῦσα ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς δυό, ἐξέρχεται ὀρητικῶς :—Παρντόν, νὰ πάρω κάρβουνα !.. (Καθ' ἑαυτήν :) Βγάλτε τὰ μάτια σας !

Κλειώ, μὴ προσέχουσα διόλου εἰς τὴν Καλλιόπην :—Καλὰ λοιπὸν τὸ εἶπα, πὼς τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν γιὰ τὴν Ἀγγέλαν.. γιὰ τὴ δυστυχησμένη μου τὴν Ἀγγέλα !.. (προτείνει τὸ χαρτάκι ποῦ κρατεῖ :) Μὰ καὶ σύ, καὶ σὺ τὰ καλὰ τοῦ ἀλλουνοῦ ;.. Κ' ἐγὼ ἀδικόβαζα τὸν καϊμένο μου τὸ Μενέλαο !..

Νίκος, προχωρεῖ πρὸς τὴν θύραν:—“Ε, μὰ γιὰ νὰ σᾶς ᾠῶ! τί φωνάζετε; τί θέλετε;

Κλειώ, ἐμποδίζουσα τὴν θύραν:—Πίσω!

Νίκος:—“Ε, σκάνδαλο γυρεύετε νὰ κάμετε τώρα μὲ τὸ τίποτα; Τρελλαθήκατε; (*Βυζαίνει τὴν πληγῆ του.*)

Κλειώ:—Σκάνδαλο μὲ τὸ τίποτα, ἔ; Βύζαινε, βύζαινε τὸ δάχτυλό σου, νὰ σοῦ περάσῃ!.. Τρελλάθηκα, ἔ; Τώρα λοιπὸν νὰ ἰδῆς!

Νίκος:—Οὐ, ἀφίστε με! (*προχωρεῖ εἰς τὸ προσκήνιον*;) Μὴ μὲ σκοτίζετε! (*Σουλατισάροι.*)

Κλειώ:—Καλά, καλά, σαφίνω... “Οπου σ’ εὔρηκα, ἐκεῖ σαφίνω!.. (*Τραβᾷ τὸ κλειδί τῆς πόρτας ποῦ εἶναι ἀπὸ μέσα, βγαίνει ἔξω, κλειτὴν τὴν πόρτα καὶ κλειδώνει, μὲ κρότους καὶ θυμούς.*)

Νίκος, στρεφόμενος ἐκπληκτος πρὸς τὴν θύραν:—Τί; μὲ κλειτὴν... μὲ κλειδωσε; (*Τρέχει καὶ προσπαθεῖ νὰνοίξῃ τὴν θύραν.*) Μπα, διάβολε!.. μὲ κλειδωσε ᾠῶ-μέσα!.. “Αφίσε ὅμως τὸ κλειδί... Κ’ ἔφυγε!.. Ποῦ πάει;.. Νὰ φωνάξῃ τὴν Ἀγγέλα; “Α, μὰ δὲν εἶναι καλά!.. (*Ἀπελπισμένος, τριγυρνᾷ τὸ δωμάτιον, ζητῶν διέξοδον. Στέκει εἰς τὸ παράθυρον καὶ παραμερῖζει τὸ παραπέτασμα.*)

Μῆτσος, ἀπὸ τὸ παράθυρον:—“Ε! Καλλιόπη! θὰ μοῦ δώσῃς τέλος πάντων ἐκείνη τὴ σπανακόπητα νὰ πάω καληρὰ μου;

Νίκος:—“Ε; ποιὸς εἶσαι σύ;

Μῆτσος, βλέπων τὸν Νίκον:—“Α! ὁ ἀφέντης... Εἶμαι ὁ Μῆτσος, χαιρετᾷ στρατιωτικῶς;) ὁ... ὁ ἀδρεφὸς τῆς... τοῦ κοριτσιοῦ ποῦχετε ᾠῶ.

Νίκος, βιαστικά:—“Α, καλά, καλά. Μὲ κλείσανε ᾠῶ-μέσα κατὰ λάθος. “Εμπα σὺ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας... ἔξερες;

Μῆτσος:—Μάλιστα... ἂν εἶναι ἀνοιχτή...

Νίκος:—“Εμπα μέσα, μὴν πῆς κανενὸς τίποτα,

καὶ ἔλα νὰ ξεκλειδώσης τούτη τὴν πόρτα. Μὰ γρήγορα ! γρήγορα !

Μῆτσος :— Ἀμέσως ! (Φεύγει.)

Νίκος, μόνος :— Διάολε ! ρεζίλι θὰ μὲ κάμῃ ! .. Οὐφ ! .. (Σπεύδει πρὸς τὴν θύραν, ἣ ὁποία ξεκλειδώνεται ἀπέξω.) Ἐφθασε κηόλα αὐτός ; .. Ἄ, ὄχι εἶναι ἡ πεθερά μου !! (Ὅπισθοχωρεῖ καὶ στέκεται κοντὰ ἔς τὸ τραπέζι, περιμένων τὸν ἐχθρόν μ' ἐγκαρτέρησιν.)

Κλειώ, ἀνοίγουσα διάπλατα τὴν θύραν, ὁμιλεῖ πρὸς τοὺς ἔξω :— Ὅριστε ! ἐδῶ εἶναι ! ἔλατε μέσα, ἔλατε ! .. Ἔλα, Ἀγγέλα μου, νὰ καμαρώσης τὸν ἄνδρα σου ! .. Νά τον !

[Εἰσερχονται ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν Κλειώ, ἡ Ἀγγέλα, ἡ Πολυξένη, ὁ Γεῶργος καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Μενέλαος καὶ ὁ Κοσμᾶς.]

Κλειώ, ἐξακολουθοῦσα :— Πρὸ ὀλίγου, ἐδῶ-δὰ ποῦ τὸν βλέπεις, τὸν ἔπιασα νάγκαλιάζῃ τὴν καμαριέρα σου . . . Μπροστὰ ἔς τὰ μάτια μου, ὁ ἄθλιος ! .. Ἐτσιμπῆσε μάλιστα καὶ τὸ χέρι του μὲ μιὰ βελόνα ! ..

Νίκος :— Μὲ συγχωρεῖτε, καθόλου. Ἦταν . . . καρφίτσα !

Κλειώ :— Ἀναιδέστατε !

Ἀγγέλα :— Φρίκη ! (Εἰς ὄλον τὸ διάστημα, κυττάζει σαστισμένη, ἀλλὰ καὶ περιφρονητικῇ.)

Μῆτσος, ἐπιστρέφων εἰς τὸ παράθυρον μὲ βίαν :— Ἀφέντη, ἡ πόρτα τῆς ὑπηρεσίας εἶναι κλειστή ! (Βλέπων τὴν σκηνὴν.) Μπᾶ ! τοῦ ἄνοιξαν ; (Στέκεται ἔκει καὶ παρακολουθεῖ ἐκπληκτος τὰ γινόμενα, διότι τὸ παραπέτασμα ἔχει μείνει ἀνοικτόν.)

Κοσμᾶς :— Οὐ ! (ἀκούων τὴν φωνὴν τοῦ Μῆτσου, τρέπεται ἔντρομος εἰς φυγὴν.)

Νίκος :— Ἔ, παρακαλῶ ! ἡ σκηνὲς νὰ λείπουν. Τί μοῦ τοὺς κουβάλησες ὅλους ἐδῶ ; Τί ἀφίσατε ἀπάνω τοὺς ξένους μονάρχους ; Μᾶς βλέπουν κι' ἀπὸ

τὸ δρόμο! (Τρέχει καὶ κλεῖ τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου.) "Αἰ ὅς τὸ διάολο!

Κλειώ :—Δὲ μὲ νοιάζει τίποτα! "Ολος ὁ κόσμος θέλω νὰ τὸ μάθῃ! Ρεζίλεμα!.. "Αγγέλα μου, σοῦ τὸν παραδίνω. Πάρε κι' αὐτὸ τὸ γράμμα ποῦ ἔλαβα ἐγώ... κατὰ λάθος. (Τῆς δίνει τὸ χαρτί :) Πές του τώρα ὅ,τι θέλεις! (Σιωπή. "Ολοι γυρίζουν πρὸς τὴν "Αγγέλαν.)

Μενέλαος, κατ' ἰδίαν :—Μένα λοιπὸν κυνηγοῦσε καὶ τοῦτον τὸν κακόμοιρο ἔπιασε ;..

Γεῶργος, πλησιάζων τὸν Νίκον, ἰδιαιτέρως :—"Ηθελες νὰ μὲ διώξῃς. Καλὰ νὰ τὰ πάθῃς τώρα!

} Συγχρόνως.

"Αγγέλα :—Τί νὰ τοῦ πῶ ; "Εγὼ δὲν ἔχω νὰ τοῦ πῶ τίποτα! (Γυρίζει ἔξαφνα, βλέπει τὴν ἀδελφή της καὶ πέφτει ἐς τὴν ἀγκαλιά της :) Πολυξένη μου! "Α τί δίκη, τί δίκη ποῦ εἶχες, Πολυξένη μου! "Ετσι τώρα κι' ἐγώ : αἰσθάνομαι τόση ἀηδία, σὰ νὰ κατὰπια μιὰ σαύρα!.. (Παρασύρει τὴν ἀδελφή της καὶ βγαίνει ἔξω γρήγορα, ὡς διὰ νὰ μὴ βλέπῃ κανένα. "Η Κλειώ μὲ ἀπειλητικὸν νεῦμα πρὸς τὸν Νίκον, ἀκολουθεῖ τὰ κορίτσια της ἀμέσως.)

Νίκος, μὲ σταυρωμένα χέρια, ὡς κατὰδικος ἔτοιμος εἰς ἐμπυνομοὺς καὶ εἰς μάστιγας :—"Ορίστε! "Άλλο τίποτα :

Γεῶργος, πονηρῶς :—Τίποτα, τίποτα!.. Αὐτά, πρὸς τὸ παρόν, σοῦ φτάνουν!..

"Η φωνὴ τοῦ Μήτσου, ἀπέξω :—Οὐ, νὰ χαθῆτε!

Μενέλαος :—"Ορίστε τί μᾶς κάνει ὁ Πειρασμός!

Κοσμᾶς, ἐπιστρέφων :—Δὲ σᾶς τῶλεγα ἐγὼ ὁ καί- μένος ; Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν κρατήσουμε.

Γεῶργος :—Καὶ βέβαια ποῦ δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν κρατήσετε!

Νίκος :—"Ωχ, ἀδελφέ! "Ο Πειρασμός!..

Καλλιόπη, ἐπιστρέφουσα μὲ τὸ σίδερο, ὡς νὰ μὴ
 συνέβη τίποτε:—Τί εἶναι, παρακαλῶ; Τί συμβαίνει;
Ὅλοι μαζί:—Ἔξω, Πειρασμέ! Ἔξω! (Τὴν
 προγγάρον. Τῆς πετοῦν ροῦχα. Φασαρία. Ἡ φωνὴ
 τοῦ Μήτσου ἀπέξω ἀλαλάζει.)

Αὐλαία.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

[Τὸ ἰδιαιτέρον σαλονάκι τῆς Ἀγγέλας εἰς τὸ σπίτι τοῦ Γεωργιάδη. Δύο θύραι· μία δεξιᾷ συγκοινωνοῦσα μὲ τὴν τραπεζαρίαν ἄλλη ἀριστερᾷ, ὀδηγοῦσα εἰς τὸν διάδρομον. Ἡ Ἀγγέλα ἀποτελειώνει μόνη τὸ δεῖπνόν της, ἔς ἓνα μικρὸν τραπεζάκι, κοντὰ ἔς τὸ διβάνι. Ὁ Κοσμάς σηκώνει τὰ πιάτα καὶ τὴν πετσέτα. Ἡ Ἀγγέλα φαίνεται περίλυπη, πεισματωμένη.]

Κοσμάς :— Ἐγὼ, κυρία, σᾶς τὸ εἶπα ὁ καϊμένος ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα : Βγάλ'τε τὴν ! δὲν εἶν' αὐτὴ γιὰ μᾶς, εἶναι πειρασμός. Μὰ δὲ μᾶκούσατε· τί νὰ σᾶς κάμω ; Καὶ μὲ πήρατε καὶ μένα' ἔς τὸ λαιμό σας. Γιατὶ ἐγώ... (Διακόπεται.)

Ἀγγέλα :— Ἐσὺ τί ;

Κοσμάς :— Ἐγὼ τὴν ἔπαθα χειρότερ' ἀπ' ὅλους...

Ἀγγέλα, μειδιῶσα μελαγχολικῶς :— Ἄ, καλὰ, καλὰ... Καὶ ποῦ εἶναι τὴν αὐτὴ ;

Κοσμάς :— Κάτω· σιδερώνει.

Ἀγγέλα :— Μὴν τῆς φάνηκε πῶς θὰ τὴν κρατήσουμε ἀκόμα ἔδῳ ;

Κοσμάς :— Ἔξρω κ' ἐγὼ ; Αὐτηνῆς, κυρά μου, δὲν τῆς καίεται καρφὶ γιὰ τίποτα. Χαμπαρακὶ δὲν τῶχει !

Ἀγγέλα :— Γιὰ πὲς της νᾶλθη ἔδῳ, σὲ παρακαλῶ.

Κοσμάς :— Ἀμέσως. (Ἐξέρχεται ἀριστερᾷ.)

Ἀγγέλα, μόνη, διαβάζει τὸ χαρτάκι :— «Κυρία...

νά περιμαζώξης τὸν ἄντρα σου. Κυνηγάει τὴν καμαριέρα. . . συ. . . στηματικῶς. . . καὶ ποῦ τὸν χάνεις, ποῦ τὸν βρίσκεις, κάτου ᾗς τὴν κάμαρά της. Ἔνας ποῦ τὸν εἶδε ἀπὸ τὸ δρόμο.» Νᾶξερα ποιὸς τῶστειλε αὐτὸ τὸ γράμμα! . . . (Μὲ μειδιάμα πικρὸν :) Ἄντερα-στὴς βέβαια! (Τὸ σχίζει.)

Καλλιόπη, μὲ δειλὴν ἀξιοπρέπειαν, παρουσιάζεται, ὅπως ἦτο ντυμένη εἰς τὴν προηγουμένην προᾶξιν:—
Μ' ἔφωναζατε, κυρία;

Ἀγγέλα:—Ναί. Καὶ γιὰ τελευταία φορά. Πόσες ἡμέρες ἔχεις ᾗς τὸ σπίτι μας;

Καλλιόπη, κυτιάζει ψηλὰ καὶ μετροῦ:— Τρίτη. Τετάρτη, Πέμπτη. . . Κυριακὴ. . . Δευτέρα. . . Ὀκτὼ μέρες, κυρία. Πὼς πέρασαν ὀκτὼ μέρες!

Ἀγγέλα:—Ἄπὸ εἴκοσι δραχμῆς τὸ μῆνα, ἔχεις νὰ λάβης πέντε. Ὅριστε. (Βγάζει ἀπὸ τὸ πορτοφολάκι της λεπτὰ καὶ τῆς τὰ δίδει.)

Καλλιόπη:—Εὐχαριστῶ, κυρία. (Τὰ παίρνει καὶ τὰ φυλάει καθ' ἑαυτήν :) Περίεργο, νὰ μὴ μᾶρπάξῃ ἀπὸ τὰ μαλλιά. . .

Ἀγγέλα:—Ὅσο γιὰ ροῦχα καὶ δῶρα. . . πιστεύω δὲν ἔχεις παράπονο.

Καλλιόπη:—Κανένα, κυρία.

Ἀγγέλα:—Ἄ, γιὰ στάσου. Δὲς μου, σὲ παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι. Θὰ σοῦ δώσω ἓνα ἀπὸ τὰ δικά μου. Ἀξίζει περισσότερο, μὰ δὲ θέλω νὰ φορῶς αὐτό. . . (Βγάζει ἓνα δαχτυλίδι της καὶ τὸ δίδει τῆς Καλλιόπης. Προθύμως καὶ ἡ Καλλιόπη βγάζει τὸ δικό της καὶ τὸ δίδει τῆς Ἀγγέλας.)

Καλλιόπη:—Δὲ μὲ πειράζει, κυρία. Ἐγὼ ὅ,τι μοῦ δίνουν τὸ παίρνω.

Ἀγγέλα:—Μά. . . γι' αὐτὸ κ' ἔγὼ δὲ θὰ σὲ κρατήσω πιά. Ἦθελα νὰ σὲ βγάλω ἄμέσως ἀπόψε. . . Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι νύχτα. . . κ' εἶσαι κορίτσι. . . καὶ

ποῦ θὰ πᾶς ; . . μεῖνε ἐδῶ κι' ἀπόψε, κι' αὔριο τὸ πρωί . . .

Καλλιόπη :— Ἄν θέλετε νὰ φύγω κι' ἀπόψε, δὲ μὲ νοιάζει, κυρία. Ἐγὼ ἔχω σπίτι νὰ μείνω.

Ἀγγέλα :— Τότε, πολὺ καλά. Νὰ πᾶς ἀμέσως νὰ μαζέψῃς τὰ πράγματά σου, καὶ νὰ φύγῃς !

Καλλιόπη :— Μάλιστα, κυρία, φεύγω. Μά . . . νὰ φάω πρῶτα.

Ἀγγέλα :— Μάλιστα, νὰ φᾶς πρῶτα, κ' ἔπειτα νὰ φύγῃς.

Καλλιόπη, χωρὶς νὰ πισοπλατήσῃ, ὀπισθοχωρεῖ ἕνα-δύο βήματα, μὲ δισταγμὸν :— Μάλιστα, φεύγω . . .

Μά . . . ἤθελα κάτι νὰ σᾶς πῶ

Ἀγγέλα :— Τί ;

Καλλιόπη :— Μοῦπαν πῶς ἀπόψε φάγατε ἐδῶ, χωριστὰ ἀπὸ τὸν κύριο . . .

Ἀγγέλα :— Αὐτὸ δὲν εἶναι δική σου δουλειά πηγαινε !

Καλλιόπη :— Ἄχ, κυρία ! δὲν ἤθελα ἐξ αἰτίας μου νὰ μαλώσετε μὲ τὸν κύριο ! . . . (Ὀπισθοχωροῦσα ὀλοέν :) Σᾶς ὀρκίζομαι, κυρία, πῶς δὲ φταίει καθόλου. Ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία. Ἐγὼ τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ χαρίσῃ ἕνα δαχτυλίδι, μὲ κόκκινη πέτρα, γιὰτὶ μᾶρεσε πολὺ, καὶ φυσικά . . .

Ἀγγέλα, διακόπτουσα μὲ θυμὸν :— Δὲ σ' ἐρώτησα. Πήγαινε, σοῦ εἶπα ! . .

Καλλιόπη, τρομάζουσα :— Μὲ συγχωρεῖτε ! . . (Φεύγει.)

Ἀγγέλα, μόνη, σκεπτική :— Τὶ παράξενο πλάσμα ! . . Γιατὶ ἐμένα μοῦ εἶπε ἔτσι ; . . Τῆς Πολυξένης, τότε, τῆς κατηγόρησε τὸν ἄντρα της . . . Τόσο πολὺ νὰ μὲ συμπαθῇ ; . . Καὶ ἡ συμπάθειά της νὰ φθάνῃ ὡς τὴν αὐταπάρνησι ; περίεργο ! (Μένει μὲ μορφασμὸν ἀπορίας.)

Πολυξένη, εἰσέρχεται σιγά, ἀπὸ τὴν δεξιᾷ θύραν,

καὶ βλέπουσα τὴν Ἀγγέλαν βυθισμένην, προχωρεῖ μὲ εἰρωνικόν, χαϊρέκακον μειδίαμα :—Ἐ ! βρῆκες λοιπὸν τὰ μισὰ τῆς χιλιάδας ; Καὶ τί διαφέρει, σὲ παρακαλῶ, ἢ σωματικὴ ἀπιστία ἀπὸ τὴν ψυχικὴ ; ..

Ἀγγέλα :—Ἄσε με !

Πολυξένη :—Ἄχ ! Δὲν ξέρεις πῶς εὐχαριστιέμαι νὰ σὲ βλέπω ἔτσι, νὰ τρῶς μονάχη σου, νὰ τρώγῃσαι, νὰ ὑποφέρῃς, νὰ χολοσκάνῃς . . . Ὅχι γιὰ τίποτ' ἄλλο, καίμην, παρὰ γιὰτ' ἤθελες τὴν ἄλλην φορὰ νὰ μοῦ κάνῃς τὸ φιλόσοφο ! Τὰ εἶδες λοιπόν ; Δὲ σοῦ τ' ἄλεγα ; (Κάθεται κοντά της :) Δὲν σοῦ εἶπα πῶς ἤθελα νὰ σοῦ τύχαινε καὶ σένα κανένα τέτοιο, γιὰ νὰ σ' ἔβλεπα ; Νά, τώρα σὲ βλέπω καὶ σὲ καμαρώνω ! ..

Ἀγγέλα :—Ἄχ ! ἂν ἤξερες πόσο πολὺ ὑποφέρω, δὲν θὰ εἶχες τέτοιο ὕφος . . .

Πολυξένη :—Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι πολὺ διαφορετικὸ, ἀπὸ κεῖνο ποῦ εἶχες ἐσύ, ὅταν ὑπόφερα ἐγώ . . .

Ἀγγέλα :—Μὰ τί θέλεις τώρα ; Δὲν ἀναγνώρισα πῶς εἶχες δίκην ; .. Ναί, εἶχες δίκην ! Εἶναι κατὰ τόσο φοβερό, τόσο φοβικτό, τόσο ἀποτροπιαστικόν . . .

Πολυξένη, ἀφελῶς :—Ἄ, ὄχι καὶ τόσο, σὲ βεβαιῶ, ὄχι καὶ τόσο ! Τὴν πρώτη στιγμὴ κάνει φοβερὴ ἐντύπωση, ἀλλὰ ὕστερα περνάει .

Ἀγγέλα :—Ποτέ ! .. ποτέ, ὅσο ζῶ !

Πολυξένη :—Ἄκου ποῦ σοῦ λέω ! Ἐγὼ ἔχω ἀρχαιότερη πείρα ἀπὸ σένα . . . Θυμᾶσαι πῶς ἔκανα ; Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισα πῶς χάθηκε ὁ κόσμος . Ἐλεγα πῶς ποτέ δὲ θὰ μποροῦσα νὰ ξαναἰδῶ ἔς τὰ μάτια μου τὸν ἄντρα μου. Καὶ ὅμως—ἔφτασε νὰ τὸν αἰσθανθῶ πάλι κοντά μου, γιὰ νὰ γίνω ὅπως πρῶτα .

Ἀγγέλα :—Ἐγὼ ποτέ .

Πολυξένη :—Ἄ, εἶναι πάντα δοῦλος κανεὶς ἐκείνου ποῦ τὸν ἀγαπᾷ ! Αὐτὸ νὰ τὸ ξέρῃς . . . Στὴν ἀγάπη, οὔτε ἀξιοπρέπεια ὑπάρχει, οὔτε φιλοτιμία, οὔτε ἐγωϊσμός, οὔτε τίποτα . . .

Ἀγγέλα :—Ἐγώ, ὕστερ' ἀπ' αὐτό, δὲν ἀγαπῶ πιά κανένα . . .

Πολυξένη :—Ἐτσι δὲν ἔλεγα κ' ἐγώ ; Καὶ ὁμως, νὰ τώρα. Ἄν κ' ἔχω τὴν ὑποψία πῶς ὁ Γεῶργος μπορεῖ νὰ ἐξακολουθῇ τὰ ἴδια μ' αὐτὴ τὴ βρώμα, — τὴν ἔδιωξες ἀλήθεια ; ἔ, τὴν ἔδιωξες ; . .

Ἀγγέλα :—Ναί, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὴν ἀρπάξω ἀπὸ τὰ μαλλιά.

Πολυξένη, μειδιῶσα :—Ἡ μόνη διαφορὰ μεταξὺ μας ἔς τὴν ἴδια περίστασι, ἔ ; . . Σοῦλεγα λοιπὸν πῶς, ἂν κ' ἔχω τὴν ὑποψία, δὲ μὲ νοιάζει οὔτε τόσο ! Γιατί, — νὰ σοῦ πῶ κ' ἓνα ἄλλο, ἀκόμη πιὸ παράδενο ; Ἀρχισα νὰ πιστεύω τὴ θεωρία σου. Ναί, ἀξελεφέ ! ἡ σωματικὴ ἀπίστια δὲν εἶναι τίποτα ! . . χωρὶς σημασία ! . . Τέτοιοι εἶνε οἱ ἄντρες, καὶ πρέπει νὰ τὸ πάρωμε ἀπόφασι. Δὲ βαρυνέσαι !

Ἀγγέλα :—Ἄ, ὁ δικός μου ἄντρας δὲν ἦταν τέτοιος ! Τὸν θεωροῦσα τόσο ἀνώτερο, μοῦ φαινόταν πῶς στέκεται τόσο ψηλά ! . . Καὶ νὰ τὸν βλέπω νὰ κυλίσεται ἄξαφνα ἔς τὴ λάσπη μὲ μιά . . . (Διακόπτεται)
Ἄς τα ! ἄς τα σὲ παρακαλῶ ! φθάνει πιά, μὴ μοῦ τὰ θυμίζης. Ἄν θές νὰ μοῦ κάμης συντροφιά ἔς τὴ δυστυχία μου, πές μου τίποτ' ἄλλο. Πῶς ἦταν μέσα τὸ τραπέζι σας ; Ὅχι πολὺ εὐθυμο, ἔ ;

Πολυξένη :—Μὰ πῶς μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὸ τραπέζι, χωρὶς νά . . .

Ἀγγέλα :—Δὲν πειράζει, πές μου τα. Ὁ Νίκος τί ἔκανε ;

Πολυξένη :—Ἐτρωγε καὶ μοῦ φαίνεται πὼς τρώει ἀκόμη.

Ἀγγέλα :—Δὲν ἔλεγε τίποτα ;

Πολυξένη :—Οὔτε λέξι. Ὁ μπαμπᾶς μόνο μάλωνε διαρκῶς τὴ μαμμά, γιὰ τὴν ἔκαμε τὴ φασαρία . . .

Ἀγγέλα :—ὦ, ἡ μαμμά ἔκαμε πολὺ καλά ! Τὸ μόνο ποῦ φοβᾶμαι, εἶναι μήπως ἔκατάλαβαν τίπο-

τα ὁ γιατρός κ' ἡ γυναίκα του... ὅταν κατεβήκαμε ὅλοι...

Πολυξένη :—*Ἄ, μπᾶ! σὲ βεβαιῶ· ἔφυγαν μὲ τὴν ἰδέα πῶς ἔπιασε φωτιά ἔς τὴν κουζίνα τὸ καμινέτο τοῦ οἰνοπνεύματος. Ἀφοῦ κι' ὁ Κρίτων ἀκόμα δὲν πῆρε χαμπάρι, καὶ ἔς τὸ τραπέζι, κάθε τόσο, ρωτοῦσε τί συνέβη τὸ Νίκο, ὁ ὁποῖος τὸν ἔστελνε ἔς τὸ διάβολο. Ὁ Γεῶργος πάλι ἔπαιρνε τὸ μέρος τοῦ μπαμπᾶ...*

Ἀγγέλα :—*Φυσικά, ὁ συνένοχος!.. Καὶ σύ;*

Πολυξένη :—*Ἐγὼ τοὺς ἄφωνα νὰ λένε, καὶ δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα νὰ τελειώσω, γιὰ ν'ἄλθω νὰ σοῦ κάμω συντροφιὰ.*

Ἀγγέλα :—*Νὰ μ' ἀπολαύσης δηλαδή, χαιρέκακη!*

Πολυξένη :—*Ὅχι, ἀλήθεια· τῶρα τί σκοπεύεις νὰ κάμης; Θὰ ἔξακολουθήσῃ αὐτὸ πολὺ; Μά... τὴν ἀλήθεια! Ὅχι νὰ μοῦ λές «αἰωνίως» καὶ «διαζύγιο» καὶ κολοκύθια!.. Δὲν εἴμαστε τῶρα παιδιὰ.*

Ἀγγέλα :—*Δὲν ἐσκέφθηκα, δὲν ξέρω... Μοῦ φαίνεται ὅμως πῶς θὰ κάμω νὰ τοῦ μιλήσω (συλλογίζεται :) ἕνα χρόνο!*

Πολυξένη :—*Ὅχι δά! ἡ «ἐπέτειος τοῦ κακουργήματος» δὲν θάταν κατάλληλη ἡμέρα γιὰ συμφιλίωσι!..*

Ἀγγέλα :—*Ἄς εἶναι, ἕξη μῆνες!*

Πολυξένη, εἰρωνικῶς :—*Σὰν πολὺ εἶναι, καϊμένη!*

Ἀγγέλα, ἀποφασιστικῶς :—*Λοιπὸν ἕνα μῆνα! Μάλιστα, ἕνα μῆνα. Ἄλλὰ δὲν κατεβαίνω οὔτε μέρα!*

Πολυξένη, πονηρῶς :—*Οὔτε... νύχτα!..*

Ἀγγέλα, μὲ ἀποστροφὴν :—*Ἐλα, ἀνόητη!..*

Κλειώ, εἰσερχομένη, χωρὶς νὰ προχωρήσῃ πολὺ ἀπὸ τὴν δεξιᾷ θύραν :—*Πολυξένη μου; ὁ μπαμπᾶς ἠθέλει τὴν κοντινὰ του. Ὁ Κρίτων θὰ πάη ἔς τὸ τσαϊ τῆς ξαδέλφης, ὁ ἄλλος δὲν ἔχει ὄρεξι... Δὲν ἔρχεσαι μέσα, νὰ γίνουμε τέσσερες μὲ τὸν Γεῶργο;*

Πολυξένη, σηκώνεται :—Τί νὰ κάμω ; ἔρχομαι . . .
 Ἄκους, μαμά, τί λέει ἡ Ἀγγέλα ; Ἐνα μῆνα θὰ
 κάμῃ νὰ μιλήσῃ τοῦ Νίκου !

Κλειώ :—Πολὺ εἶναι ! Τὸ ρεζίλημα ποῦ τοῦ σκά-
 ρωσα, τοῦ φτάνει γιὰ πρώτη φορὰ. Ἐ, καὶ ὄχι τὸ
 μέρος μοῦτρα, μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ἄρκετός. Ἐτσι
 ἔκαμα κ' ἐγὼ τότες, ἐκείνη τῆ φορὰ, μὲ τὸ δικό
 μου . . . Τὸν ἐρεζίλεψα σὲ ὄλους . . .

Πολυξένη :—Τοῦ βάλατε τὰ δυό του πόδια ἔς
 ἓνα παπούτσι . . .

Κλειώ, συνεχίζουσα :—Ναί· μὰ δὲν τοῦ ἔκαμα
 μοῦτρα περισσότερο ἀπὸ ἑβδομάδα. Ἐτσι μούγεινε
 ἀπὸ τότες ὁ πιὸ πιστὸς σύζυγος τοῦ κόσμου . . .

Πολυξένη :—Παράδειγμα ! παράδειγμα, ποῦ ἔ-
 χουν νὰ λένε ! . . .

Κλειώ :—Μάλιστα· ὄχι σὰν τοὺς δικούς σας, τοὺς
 προκομένους ! (Κινεῖ νὰ ἐξέλθῃ :) Ποῦ νὰ τοὺς χαι-
 ρεστε !

Ἀγγέλα :—Οὐ, ἀφίστε με ! Μαμά, νὰ ζῆτε . . .
 Πήγαινε τώρα, Πολυξένη. Καλά, καλά . . . Ὅ,τι θέλω
 ἐγὼ θὰ κάμω.

(Ἡ Πολυξένη ἐξεῶχειται κατόπιν τῆς μητέρας της.)

Ἀγγέλα, μόνη, παίρνει ὅσον εἰμπορεῖ ἀναπαντι-
 κὴν θέσιν εἰς τὸ διβάνι της, καὶ μ' ἐκφρασιν πόνου,
 σηκώνει μιὰ μπερτούλα ποῦ φορεῖ, τὴν βάζει εἰς τὸ
 κεφάλι καὶ σκεπάζει τὰ μάγουλά της :—Αὐτὸ λείπει . . .
 νὰ μὲ πιάσῃ τώρα καὶ τὸ δόντι μου . . . (Βογγᾶ :)
 Ἄχ, ἄρχισε ! . . .

Νίκος, ἀνοίγει ἀποτόμως τὴν δεξιᾷ θύραν ἐνῶ ὁ-
 μιλεῖ πρὸς τοὺς ἔξω :—Τὸν καφέ μου θὰ τὸν πάρω
 ἐδῶ . . . Ἐδῶ νὰ μοῦ τὸν φέρετε ! Εἰσέρχεται μὲ ὄρ-
 μῆν, προσποιούμενος τὸν θυμωμένον.)

Ἀγγέλα, κατάπληκτη, βλέπουσα τὸν Νίκον, ση-
 κώνεται διαμιάς :—Ἄ, μὰ ἡ ἀναίδειά του δὲν ἔχει
 ὄρια ! . . . (Προχωρεῖ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν δεξιᾷ θύραν.)

Νίκος :—“Ε ! γιά ποῦ ; (Στέκεται ἐμπρός της καί τήν ἐμποδίζει.)

Ἀγγέλα :—“Άσε με !

Νίκος, αὐστηρῶς :—Ποῦ πᾶς ; !

Ἀγγέλα :—“Όπου θέλω !

Νίκος :—Πίσω ! πίσω γρήγορα ! ἔς τή θέσι σου !

Ἀγγέλα, ὑποχωροῦσα πρὸ τῆς βίας τοῦ Νίκου :—
“Άλλο τοῦτο πάλι ! Ὅρίστε μας ! (Κάθεται ἔς τή θέσι
της καί κουκουλώνεται περισσότερο· σιγά καθ’ ἑαυ-
τήν :) Θὰ με τρελλάνετε σεῖς σήμερα !

Νίκος :—“Εσεῖς θὰ με τρελλάνετε ! Δέ μοῦ λές, σέ παρακαλῶ, τί ἦταν τᾶποσινὰ καμώματα τῆς μητέρας σου ; Ἔτσι, νά με κόμη ρεζίλι ἔς ὄλο τὸν κόσμο ; Νά μᾶς φωνάζουν ἀπὸ τὸ δρόμο· «Ὅν νά χαθῆτε» ; ! Ποῦ εἴμαστε ; . . Ἄ, μὰ ὅσο τὸ συλλογίζομαι ! Δέ μπορῶ νά τὸ χωνέψω ! (Σουλατισάρει :) Κατάστασις ! τς ! . .

Ἀγγέλα :—“Όρίστε ! φωνάζει ὁ κλέφτης γιά νά φύγη ὁ νοικοκύρης !

Νίκος :—Καί βέβαια ποῦ πρέπει νά φύγη ὁ νοικοκύρης ! Μήπως μοῦ μένει ἄλλο παρὰ νά πάρω τὸ καπελλάκι μου καί νά φύγω ;

Ἀγγέλα :—Θὰ με ὑποχρεώσης !

Νίκος :—“Ά ! γιά νά σοῦ πῶ ! Μή με προκαλῆς καί σύ, γιατί ἐγὼ δέν παίζω ! Ἔχει χάξι νά ἐπιδοκιμάξης καί ἡ εὐγενεῖα σου τῇ διαγωγή τῆς μητέρας σου ! . .

Ἀγγέλα, καθ’ ἑαυτήν :—“Ά, μὰ τοῦτο ! . . καλέ, γυρεύει καί ρέστα ! . .

Νίκος :—“Ἦταν πράγματα αὐτὰ ποῦ ἔκαμε, ἔ ; Ἔτσι κάνουν οἱ καθὼς πρέπει ἄνθρωποι σέ τέτοιες περιστάσεις, ἔ ; . . Ἄντί, κι’ ἂν εἶδε τίποτα, νά τᾶποσκεπάση, αὐτή, χωρὶς νά ἰδῆ τὸ παραμικρό, ἀναστατάωσε τὸ σπίτι ! . . Ὡς καί τὸ ναῦτη μου φώναξε ἔς τὴν παράστασι ! Πῶς δέ βγῆκε καί ἔς τὸ

μπαλκόνι, νὰ βγάλῃ τῆς φωνῆς, ἀπορωῶ κ' ἐγώ ! Τς! . .

Ἀγγέλα, καθ' ἑαυτήν :—Καλέ, τοῦτος τρελλάθηκε ! . .

Νίκος, πνιγόμενος ἀπὸ θυμὸν καὶ κυτιάζων τὴν Ἀγγέλαν :—Γιατί ἐπιτέλους, τί, τί στοχάστηκε ἡ κυρία πεθερά μου ; ἔ ! ; (Βλέπων ἔξαφνα τὸ κουκούλωμα τῆς Ἀγγέλας, ἀλλάζει ὄφρος καὶ τὴν ἐρωτᾷ μὲ ἡρεμίαν.) Μὰ γιατί εἶσαι ἔτσι κουκουλωμένη ; μὴ σοῦ πόνεσε πάλι τὸ δόντι ;

Ἀγγέλα, στρέφει ἄλλοῦ τὸ κεφάλι τῆς διὰ νὰ μὴ τοῦ ἀπαντήσῃ.

Νίκος :—Λέγε μου λοιπόν ! Σοῦ πονεῖ τὸ ἀναθεματισμένο ; . . ἔ ! ; (Μετ' ὀλίγον, μὴ λαμβάνων ἀπάντησιν :) Μὴ σώσης καὶ μιλήσης ! (Σουλατοῶρει :) Νὰ μὴ μιλήσης ποτέ σου ! . . "Ὦχ ἀδελφέ ! ποῦ θὰ φάω ἔδῳ μέσα τῇ ζωῇ μου ! Νὰ μὲ κάνετε ἔτσι, ὅλοι σας, σὰ νὰ ἔχω κι' ἄλλον ἀπὸ σᾶς εἰς τὸν κόσμον ! . . Ἐπιτέλους, κυρία, ποῦ θέλεις νὰ πάω νὰ κάμω τὰ παρόπανά μου ; ποῦ νὰ πάω ἐγὼ νὰ κλαφτῶ ; Στὴ μάνα μου ; ἢ 'ς τὸν πατέρα μου, ποῦ εἶναι εἴκοσι χρόνια πεθαμένοι ;

Ἀγγέλα, μὲ σκληρότητα :—Κάτω, κάτω, σὲ παρακαλῶ 'ς τὴν κάμαρα τῆς Καλλιόπης. Δὲν ἔφυγε ἀκόμη !

Νίκος :—Ἄ ἔτσι ; Αὐτὰ θὰ μοῦ λὲς τώρα ; ἔτσι ὦραϊα θὰ μοῦ ἀπαντᾷς ; Αὐτὴ τὴν ὦραϊα ζωὴ θὰ ζήσουμε μεῖς ;

Ἀγγέλα :—Καὶ ποιὸς φταίει ; . . Ἐγώ ;

Νίκος :—Ὅριστε !! λὲς καὶ τῆς εἶπα πῶς φταίει αὐτὴ ! (Χειρονομῶν ζωηρά :) Μὰ ἐγώ, Ἀγγέλα μου, ἐγώ ! Κανένας ἄλλος δὲ φταίει ἀπὸ μένα ! Τὸ ἀρνήθηκα αὐτό ; Ἄ, ὅλα κι' ὅλα ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνους . . Τῶκαμα ; τὸ λέω.

Ἀγγέλα, καθ' ἑαυτήν :—Ἀναίδεια !

Νίκος :—Ἀμὴ τί ; σὰν τὸ Γεῶργο ποῦ εἶπε πῶς

τῆ χαίδεψε πατρικῶς, ἢ σὰν τοὺς παλῆρους Γιεζουίτες, ποῦ ὅταν τοὺς ἔπιαναν νὰ φιλοῦν καμμιά γυναῖκα, ἔλεγαν ᾠς τὸν ἄντρα της πῶς τὸ κάνουν γιὰ νάγιάση ; Ἄ, ὄχι ! ὑποκρισιές δὲν ξέρω. Εἰλικρίνεια ! Τῶκαμα καὶ τὸ λέω. Τῶκαμα καὶ τὸ μετανοῶ. Ἄνθρωπος δὲν εἶμαι κ' ἐγώ ; (Κάθεται ἀντίκρου τῆς Ἀγγέλας, εἰς ἀπόστασιν.) Ἐκαμα ἓνα λάθος, τελείωσε ! Μιὰ φορὰ κ' ἐγὼ νικήθηκα ἀπὸ τὸν πειρασμό. Εἶναι τίποτα ; Τὰ λάθη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἡ μετάνοια ἐπίσης. Εἶπες ἐκείνη τῆ στιγμῆ, πῶς αἰσθάνθηκες τόση ἀηδία, σὰ νὰ κατάπιες σαύρα. Ἐ ! Ἐγὼ λοιπὸν σὲ βεβαιῶ πῶς αἰσθάνθηκα τόση ἀηδία, σὰ νὰ κατάπια . . . κροκόδειλο, ἵπποπόταμο, ἐλέφαντα ! Θέλεις ἄλλο τίποτα ; Συχώρεσέ με ἐπιτέλους. Δὲ θὰ πεθάνουμε τώρα γιὰ ἓνα λάθος ! (Σηκώνεται καὶ σουλατσάρει) Ἐλα λοιπὸν, θὰ μιλῆσης ; . . . Θέλω, θέλω κ' ἐγὼ νὰ μάθω τί σκέπτεσαι.

Ἀγγέλα :— Δὲν ξέρω !

Νίκος :— Πῶς δὲν ξέρεις ; Δὲ γίνεται νὰ μὴν ξέρης ;

Ἀγγέλα :— Δὲν ξέρω παρὰ μόνο, πῶς εἶμαι μιὰ δυστυχημένη γυναῖκα . . . πῶς ἔχασα διαμιᾶς τὸ ἰδανικό μου . . . πῶς μοῦ λασπώθηκε ὅ,τι ἀγνότερο καὶ ἱερώτερο εἶχα ! Ἄλλο τίποτα δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ, καὶ ἄφισέ με, σὲ παρακαλῶ, γιὰτὶ μοῦ πονεῖ καὶ τὸ δόντι μου ! (Ρίχνει τὸ κεφάλι της, κουκουλωμένο πάντα, ᾠς τῆ ράχη τοῦ διβανιοῦ, καὶ κλαίει σιγά.)

Νίκος :— Λαμπρά ! Ὡστε, σὰ νὰ λέμε, σοῦκαμε μεγάλη ἐντύπωση. Φοβερὴ ἐντύπωση ! Καταστροφὴ, ἔ ; (Μετ' ὀλίγον σιγώτερα :) Νὰ σοῦ πῶ : μήπως θέλεις καὶ νὰ χωρίσουμε ; . . . Ἡ δὲ φθάνεις ὡς ἐκεῖ ;

Ἀγγέλα, σηκώνουσα μιὰ στιγμῆ τὸ κεφάλι της :— Δὲν ξέρω. Πολὺ πιθανόν.

Νίκος, βάζει τὰ γέλια.— Ὅριστε ! . . . μὰ εἶναι νὰ μὴ γελάση κανεὶς ; . . . ὄριστε ἡ κυρία, ποῦ ὡς προ-

χθές ἀκόμα μου ἔλεγε, πῶς κάπου-κάπου ἀξίζει καὶ μιὰ μικρὴ ἀπιστία, γιατί εἶναι ἔτσι, σὰν ξυλητηῆρι τῆς ἀγάπης!..

Ἀγγέλα, διακόπτουσα μὲ θυμόν:—Μὲ συγχωρεῖς! τὸ θυμᾶμαι καλὰ: αὐτὸ τὸ εἶπες ἐσύ, δὲν τὸ εἶπα ἐγώ!

Νίκος, δῆθεν κατάπληκτος:—Καλέ, μὲ τὰ σωστά σου!.. Ἐσύ ἢ ἴδια δὲ μουῖλεγες πὼς τῶχεις καὶ μὸ νὰ μὲ ἰδῆς νὰ κάμω λίγο κόρτε, νὰ ξεμουχλιάσω;..

Ἀγγέλα, περιφρονητικῶς:—Κόρτε, ὠραῖο κόρτε ἔκαμες! μὲ μιὰ δούλα!.. ὦ, καὶ νὰ τὸ εἶπα ποτέ, δὲν ἐννοοῦσα βέβαια αὐτὸ...

Νίκος, ἀκόμη πλέον ἐκπληκτος:—Μὲ μιὰ δούλα!.. Ἄκου κεῖ! μὲ μιὰ δούλα!.. Καλέ, σὺ ἢ ἴδια δὲν ἔλεγες πὼς εἶναι πλάσμα, σὺ ἢ ἴδια δὲ μ' ἔκαμες προσεκτικὸ ἔς τὴν ὀμορφιά της, καὶ δὲ μ' ἔλεγες ἀκαλαίσθητο ποῦ δὲν ἐθαύμαζα τῆς γραμμῆς της μαζί σου; Τὰ ξέχασες;

Ἀγγέλα:—Ναί, μὰ ἐννοοῦσα καλλιτεχνικῶς! ὄχι ἔτσι!

Νίκος:—Ἄ, ἤθελες νὰ τὴ θαυμάζω καλλιτεχνικῶς! (Ὡς καθ' ἑαυτόν:) Ὁ ἕνας πατρικῶς, τούτη ἔδω καλλιτεχνικῶς... (Πρὸς τὴν Ἀγγέλαν, θριαμβευτικῶς:) Βλέπεις λοιπὸν πόσες προφάσεις, ἂν ἤθελα, θὰ εἶχα; Βλέπεις πὼς θὰ μπορούσα νὰ τὰ δικαιολογήσω ὅλα μιὰ χαρὰ καὶ νὰ βγῶ λάδι;.. Ἄλλὰ ὄχι, σοῦ εἶπα! Ἐγὼ δὲν καταδέχομαι ἔτσι, ἐγὼ λέω τὴν ἀλήθεια. Τοῦλάχιστον οὔτε αὐτὸ δὲ σὲ συγκινεῖ;

Ἀγγέλα, μὲ πεσμένο κεφάλι:—Ἐμένα τώρα δὲ μὲ συγκινεῖ τίποτα, παρά... τὸ δόντι μου ποῦ μου πονεῖ τόσο δυνατά. Ἄσε με!

Νίκος:—Νὰ περιμένω λοιπὸν ὡς ποῦ νὰ σοῦ περῶσῃ τὸ δόντι; Καλὰ. Βάλ' του ὅμως λίγο ριγανόλαδο!

Κοσμᾶς, εἰσέρχεται ἀπὸ τὴν δεξιᾷ θύραν, μ' ἓνα δίσκον, εἰς τὸν ὅποιον εἶναι δύο φλυτζάνια :— Τὸν καφέ σας.

Νίκος :—Φέρε δῶ. Ἐνα φλυτζάνι μόνο... τὸ ἄλλο πάρ' το. (Παίρνει τὸ φλυτζάνι του.)

Ἀγγέλα, ζωηρῶς :—"Ὁχι, δύο. Ἄφισε δῶ καὶ τ'ἄλλο !

Νίκος :—"Ὁχι, ἓνα φθάνει. Φύγε !

Ἀγγέλα, πρὸς τὸν Κοσμᾶν :—Δόσε μου δῶ τὸ ἄλλο ! (Πρὸς τὸν Νίκον :) Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, θὰ πιῶ κ' ἐγὼ καφέ !

Νίκος, ἐπιτακτικῶς :—"Ὁχι, εἶπα ! ἓνα φθάνει. Θὰ πιῆς !.. Κοσμᾶ φύγε !

(Ὁ Κοσμᾶς, σαστισμένος, δὲν ξέρει τί νὰ κάμῃ.)

Ἀγγέλα :—Μά, Κοσμᾶ !..

Νίκος :—Φύγε ! σὲ διατάσσω ! (Τὸν σπρώχνει καὶ τὸν βγάζει ἔξω, ἀπὸ τὴν ἀριστερᾷ θύραν, μὲ τὸν δίσκον καὶ τὸ ἓνα φλυτζάνι.)

Ἀγγέλα :—'Ορίστ' ἐκεῖ ! Αὐτὸ πάλι ;

Νίκος, στρεφόμενος πρὸς τὴν Ἀγγέλαν, ἡρεμώτερα :—Εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου, ποῦ θὰ πιῆς καφέ μοναχὴ σου ; Καὶ γιατί, σὲ παρακαλῶ, θὰ χαλάσουμε τὴν συνήθειά μας, τὸ ὥραϊο μας συνήθιο, ποῦ δὲν τ'ἀφίσαμε οὔτε μιὰ μέρα, ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκείνη ;.. Θυμᾶσαι ;.. Ἐδῶ καὶ τριάντισι χρόνια... Εἴμαστε ἀκόμα ἀρραβωνιασμένοι... (Παίρνει ὄρθιος τὸ φλυτζάνι.)

Ἀγγέλα, διακόπιουσα ἀποτόμως, ὡς κινδυνεύουσα νὰ συγκινηθῇ :—Οὐ ! Νίκο ! πάψε ! σὲ παρακαλῶ, πάψε ! Δὲ θέλω νὰ μοῦ θυμίζῃς τὰ περασμένα σὲ τέτοια στιγμή ! Αὐτὸ ἐπιτέλους καιταντᾶ σκληρότης, ἀπανθρωπία ! (Θρηνηδῶς :) Ἄφισέ με ! μοῦ πονεῖ, σοῦ εἶπα, καὶ τὸ δόντι μου ! (Κουκουλώνεται καὶ παίρνει ὕφος, ποῦ φανερώνει ἀπόφασιν νὰ μὴ ξαναμιλήσῃ.)

Νίκος :—Καλά, τὸ δόντι σου! Μοῦ τὸ εἶπες! Πιὲ μιὰ ρουφιά,—θὰ σοῦ περάσῃ! (Τὴν πλησιάζει καὶ τῆς φέρνει τὸ φλυτζάνι ἔς τὸ στόμα.)

Ἀγγέλα, ἀποστρέφουσα τὸ πρόσωπον :—Ἄσε με!

Νίκος :—Καλά!.. (Πίνει σιγὰ μιὰ ρουφιά.) Ἄφοῦ δὲ θέλῃς, δὲ θὰ σὲ βιάσω... Σὲ βεβαιῶ ὅμως, ὅτι αὐτὸ μὲ πικραίνει πάρα πολύ. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ θὰ πιῶ ἔς τὸ σπίτι μου καφὲ μοναχός μου! Φθάνει ποῦ δὲ φάγαμε ἀπόψε μαζί!.. Ἄ, εἶναι φοβερό! (Ξαναπίνει.) Καὶ γιατί; Γιὰ τὸ τίποτα! Καλά! (Ξαναπίνει.) Θὰ προτιμοῦσα ὅ,τι θές... μὰ ὄχι αὐτό. (Μὲ παράπονο.) Νά, τώρα χάνω κ' ἐγὼ τὸ ἰδανικό μου, καὶ μοῦ λερώνεται ὅ,τι ἀγνότερο καὶ ερώτερο εἶχα: ἓνα φλυτζάνι καφὲ ποῦ τὸ ἔμοιραζόμουν πάντα μὲ τὴ γυναῖκά μου! (Μὲ τρυφερότητα ἰκετευτικήν, πλησιάζει καὶ προτείνει πάλι τὸ φλυτζάνι.) Ἐλ' Ἀγγέλα! ἄς τα τώρα... πιές.

Ἀγγέλα, ὡς ἄνω :—Ὅχι!

Νίκος, ἐπιμένων, ὡς ἄνω :—Μὰ γιατί; Ἐγὼ ὁ καϊμένος σοῦ τᾶπα, σοῦ γύρεψα συγγνώμη... τί ἄλλο θές; Ἐλα! (Τῆς ξαναδίνει.)

Ἀγγέλα, ὡς ἄνω :—Οὔφ!

Νίκος, σοβαρά :—Ἀγγέλα, ἄλλη μιὰ φορὰ θὰ σοῦ τὸ πῶ.

Ἀγγέλα :—Μὴ μὲ σκοτίζῃς!

Νίκος, δυνατά, μὲ σιόμφον :—Ἀγγέλα! ἐν ὄνοματι τοῦ Νόμου,—σὲ προσκαλῶ νὰ συμμερισθῆς μετὰ τοῦ συζύγου σου τὸ κ ὕ π ε λ λ ο ν τοῦτο τοῦ καφέ, ὡς δεῖγμα τῆς ἀγάπης σου, τῆς συγγνώμης σου καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς σου! Ἐλα! (Τῆς ξαναδίνει.)

Ἀγγέλα, σφραγίζει τὸ στόμα καὶ τὸν κντιάζει ἔς τὰ μάτια, ὡς νὰ τὸν λυπᾶται ποῦ ἐτρελλάθη. Ἐπειτα πλησιάζει ὀλίγον τὰ χεῖλη τῆς πρὸς τὸ φλυτζάνι, ὡς διατάζουσα, καὶ ἀποτόμως τᾶποσύρει :—Ὅχι!

Νίκος, μὲ θυμὸν ἀποφασιστικόν, πολὺν σοβαρά :

—Δὲν θέλεις ἔ ; δὲν πίνεις, ἔ ; Λοιπὸν καλὰ ! (Ἀφίγει τὸ φλυτζάνι ἔς τὸ τραπέζι :) Ἐτελείωσε ! Ἐγὼ φεύγω ! Ἀγγέλα, ξέρεεις ; ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ ἄκείνους ποῦ ἔρχονται σὲ τέτοια. Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ μὴ γίνη μιὰ φορὰ. Ἐγίνε ; Πάει ! Τὸ κάνω ὀριστικὸ καὶ τελειωτικὸ. Θὰ πάρω τὸ καπελάκι μου καὶ θὰ φύγω ! (Διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν :) Καὶ ὀρκίζομαι ἔς τὴν ψυχὴ τῆς μάνας μου, πῶς δὲ θὰ μὲ ξαναἰδῆς ποτέ ! Ἄντιό !

Ἀγγέλα, ἡ ὁποία εἰς ὄλον αὐτὸ τὸ διάστημα τὸν βλέπει μὲ τὸ ἴδιον ὄφρος, μὲ περίλυπα ὀλάνοικτα μάτια, κουκουλωμένη ὅπως εἶναι, καὶ παρακολουθεῖ μὲ κρυφὴν ἀγωνίαν ὅλα του τὰ κινήματα, τὸν ἀφίγει νὰ σωπάσῃ, καὶ ὅταν εἶναι πιά κοντὰ εἰς τὴν θύραν, ἔτοιμος νὰ τὴν ἀνοίξῃ, τοῦ λέγει μὲ βαθεῖαν φωνήν :
—Μὰ τί ; ζεματιστὸ ἤθελες νὰ τὸν πιῶ ;

Νίκος, ἀνοίγει τὴν θύραν, ἀλλ' ἐκπληκτικὸς καὶ χαρούμενος, ἐπιστρέφει μὲ γέλια : —Τί ; .. τί ; .. Ἄ, κατεργάρα ! ἔκαιγε, ἔ ; (Ὁρμῶ, ἀφίγων τὴν θύραν ἀνοικτιήν, ἀγκαλιάζει τὴν Ἀγγέλα καὶ τὴν καταφιλεῖ. Ἐκείνη ἀναλύεται ἐπὶ τοῦ στήθους του εἰς δάκρυα :)
Ἐλα, συχώρεσέ με ! ..

Ἀγγέλα, κλαίουσα : —Δὲ μάγαπῶς πιά !

Νίκος, τρυφερώτατα : —Ἐγὼ ; ἔσέ ; .. τὴν Ἀγγέλα μου ; τὸν ἀγγελό μου ; ! .. (Τὴν φιλεῖ) Ἐ, στάσου ! σοῦπεσε ἡ μτέρτα τὸ δόντι σου ! ..

Ἀγγέλα, ὡς ἄνω : —Δὲ μὲ πονεῖ πιά !

Καλλιόπη, παρουσιάζεται ἔξαφνα, ὅπως ἦτο ντυμένη τὴν πρώτην-πρώτην φορὰν. Μὲ τὸ ἐπανωφοράκι της καὶ μὲ τὸ καπέλλο ἔς τὸ χέρι, ἔτοιμη νὰ φύγῃ. Βλέπουσα τὸ ἀντρογόγγνον ἀγκαλιασμένο : — Ἄ, τί χαρά μου ! τὰ φτειάσατε, κυρία ; Πέρασαν ὅλα ; Δόξα σοι ὁ Θεός ! Μιὰ πέτρα μοῦ βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος ! Δὲν ἤθελα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι σας καὶ νὰ σᾶς ἀφίσω μαλλωμένους ἔξ αἰτίας μου ! .. (Κλαίει :) Γιατὶ

ἐγὼ ἀγάπησα τὸ σπίτι σας ! Καὶ σᾶς, κυρία, σᾶς ἀγάπησα, ὅπως ποτέ μου δὲν ἀγάπησα κυρία. Καὶ σᾶς, κύριε. . . Μὲ εἶδατε πῶς σᾶς ἐδούλευα ! . . Δὲν εἶμαι κακὸ κορίτσι ἐγὼ ! Ἡ Μοῖρα μου μόνο τῶχει νὰ φέρνω ἀνακατώματα ὅπου πηγαίνω ! . . Τί νὰ κάμω ; τί ; μήπως ξέρω κ' ἐγὼ τί νὰ κάμω ; Μήπως τὸ θέλω ; . .

[Ὁ Νίκος καὶ ἡ Ἀγγέλα, ἐκκληκτοὶ πρὸ τῆς εἰσβολῆς καὶ τῆς συγκινήσεως τῆς Καλλιόπης, τὴν κυτιάξουν καὶ ἀνταλλάσσουν βλέμματα ἀπορίας καὶ οἴκιου.]

Ἀγγέλα :—Ἐλα τώρα, μὴν κλαῖς. Δὲ φταῖς ἐσύ. Σὲ μάλωσε κανένας ἐσέ ; Πήγαινε τώρα ἔς τὸ καλὸ. Καὶ ἔς ὅποιο σπίτι θὰ μῆξ, προσπάθησε μόνο νὰ εἶσαι πιὸ φρόνιμη καὶ συμμαζεμένη.

Καλλιόπη, κλαίουσα :—Καὶ μήπως θὰ κάτσω πάλι ὅπου θὰ πάω ; Τὸ ξέρω, ἔτσι γίνεται πάντα. . . Τριγυρίζω ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι καὶ δὲν εἶναι βολετὸ νὰ καταστυλάξω πουθενά. Καὶ ἔτσι, χωρὶς νὰ κάνω κανένα κακὸ, χωρὶς νὰ φταίω. . . Κ' εἶμαι φτωχὸ κορίτσι ἐγὼ, ὄρφανό, κ' ἔχω ἀνάγκη γὰρ δουλέψω γιὰ νὰ ζήσω. . .

[Ὁ Νίκος σουλατσάρει, ἡ Ἀγγέλα εἶναι σκεπτική. Ἡ Καλλιόπη κλαίει.]

Ἀγγέλα, ὡς νὰ τῆς ἐρχεται μιὰ ἰδέα, ποῦ τὴν ἀποροῖπει ἀμέσως :—Ὅχι ! ὄχι ! αὐτὸ πάει πολὺ !

Νίκος, πρὸς τὴν Ἀγγέλαν, πλησιάζων :—Ἐκατάλαβα, σὲ συγκινεῖ ἢ μετάνοιά της. . .

Ἀγγέλα, σιγὰ :—Ἡ Μοῖρά της πὲς καλλίτερα.

Νίκος :—Κ' ἐσκέφθηκες νὰ τὴν κρατήσης, ἔ ;

Ἀγγέλα, εἰς ὄρμην ἀγαθότητος :—Τὴν κρατοῦμε ;

Νίκος :—Ὅχι, πάει πολὺ.

Ἀγγέλα, περίλυπη :—Ναί, ναί, πάει πολὺ. Ἄν ἤμαστε οἱ δύο μας ἔς τὸ σπίτι.

Νίκος :—Ἄ, μάλιστα, ἂν ἤμαστε οἱ δύο μας. . . Ἄλλὰ, βλέπεις, εἶναι καὶ οἱ ἄλλοι. . .

Ἀγγέλα :—Ναί . . .

Νίκος :—Ήάει πολύ ! . . (Σιγώτερα) Πειρασμός ! . .

Καλλιόπη, ἐν τῷ μεταξὺ πᾶναι νὰ κλαίῃ, καὶ φαίνεται ὡς νὰ ἐννοῇ τί λέγουν τὰ φενητικά της. **Μὲ δειλέαν** :—Ἄφου αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατὸ . . ἂν ἠθέλατε, τουλάχιστο, νὰ μοῦ κάνετε μιὰ χάρι.

Ἀγγέλα :—Τί θέλεις ;

Καλλιόπη :—Πολὺ μεγάλη χάρι . . σωτηρία γιὰ μένα, ποῦ σὲ σᾶς ὅμως δὲ θὰ κόστιζε τίποτα !

Ἀγγέλα :—Λέγε.

Καλλιόπη :—Νὰ μοῦ δίνετε ἓνα πιστοποιητικό.

Ἀγγέλα, διατάζουσα :—Πιστοποιητικό ;

Καλλιόπη :—Ναί. Γιατί δὲν ξέρετε πῶς δυσκολεύομαι, ποῦ δὲν ἔχω πιστοποιητικό ! Ὅπου πηγαίνω, πρέπει νὰ λέω πὸς δὲ μπῆκα ἄλλη φορὰ σὲ σπῖτι, κι' αὐτὸ μὲ κάνει νὰ λέω ἓνα σωρὸ ψέμματα, καὶ τὰ μπερδεύω, καὶ τὰ κάνω θάλασσα . . δὲ θυμᾶστε κ' ἐδῶ . .

Ἀγγέλα, κυτιάζουσα τὸν Νίκον :—Τί λές ;

Νίκος :—Δὸς της. Τί χάνεις ;

Ἀγγέλα, μὲ χαράν :—Ναί, ναί. Νὰ τῆς δώσουμε τουλάχιστον ἓνα πιστοποιητικό. Ὠραία λύσις ! (Πρὸς τὴν Καλλιόπην) Στάσου κορίτσι μου, ἀμέσως. (Ψάχνει ἔς τὸ γραφεῖο της νὰ βρῇ χαρτί καὶ πέννα)

Νίκος, ἀφελῶς πρὸς τὴν Καλλιόπην :—Καὶ σὲ ποῖο σπῖτι θὰ μπῆς τώρα ;

Ἀγγέλα, ζωηρῶς, ἐνῶ ψάχνει :—Αὐτὸ δὲν σ' ἐνδιαφέρει ! Σιωπή !

Καλλιόπη :—Μά . . δὲν ξέρω ἀκόμα. (Ἰδιαιτέρως, νεύουσα πρὸς τὸν Νίκον) Θὰ σᾶς πῶ, θὰ σᾶς πῶ ! . .

Νίκος, ἀποστρέφει τὴν κεφαλὴν, νεύων ὅτι δὲν θέλει νὰ μάθῃ. Παίρνει πάλι τὸ φλυτζάνι καὶ πίνει.

Ἀγγέλα, κάθηται, ἐτοιμαζομένη νὰ γράψῃ :—Ἄ, νά ! Τί νὰ γράψω ;

Νίκος :—Σοῦ ὑπαγορεύω . . . Πιὲ λιγάκι . . . Δὲν εἶ-

ναι πιά ζεματιστός. (Τῆς δίνει καφέ. Ἡ Ἀγγέλα πίνει. Αὐτὸ δυνό-τρεις ἀκόμη φορές, ὡς ποῦ τελειώνει τὸ φλυτζάνι.) Λοιπὸν γράφει: (Ὑπαγορεύει καὶ ἡ Ἀγγέλα γράφει. Ὁρθία εἰς εὐλαβῆ ἀπόστασιν, ἡ Καλλιόπη προσέχει.) «Ἡ ὑποφαινομένη Ἀγγελικὴ Ν. Παπαστάμου, ὑποφροντιστοῦ, 103 ὁδὸς Κεραμεικοῦ, πιστοποιῶ διὰ τοῦ παρόντος (καμαρώνων τὴν σύνταξιν του:) ὅτι ἡ τὸ παρὸν ἐπιφέρουσα... Καλλιόπη Μόσχου, ἀπὸ χωρίον Ἡράκλειον...»

Καλλιόπη, προχωροῦσα δύο βήματα, ζωηρῶς: Παρτόν! Θεodώρα Νομικοῦ, ἀπὸ χωρίον Καπανδρίτι!

Ἀγγέλα, ἐκπληκτη:—Ἔ!

Νίκος, ὁμοίως:—Ἔ! Δὲ σὲ λένε λοιπὸν οὔτε Καλλιόπη!

Καλλιόπη:—Ὅχι, κύριε. Μὲ λένε Θεodώρα... Θεodώρα Νομικοῦ. Τώρα ποῦ θάχω πιστοποιητικό, τί ἀνάγκη νὰ λέω ψέμματα καὶ νὰλλάζω ὀνόματα; Θὰ λέω τὴν ἀλήθεια!

Νίκος, μὲ ἀστεῖον θυμόν:—Ἄ, μὰ δὲν ὑποφέρεται! Εἶναι! ὁ διάβολος μεταμορφωμένος! (Πρὸς τὴν Ἀγγέλαν, ἡ ὁποία γελᾷ, ἐπιτάκτικῶς:) Γράφει, γράφει, νὰ ξεμπερδεύουμε! Ἐμπρός! (Ὑπαγορεύει:) «ὅτι... ὅτι ἡ τὸ παρὸν ἐπιφέρουσα Θεodώρα Νομικοῦ, ἀπὸ χωρίον Καπανδρίτιον, ἔτων 17, χριστιανὴ ὀρθόδοξος καὶ ἄγαμος...» (Καθ' ἑαυτόν:) Ἄ, μὰ δὲν ὑποφέρεται!

Καλλιόπη:—Μάλιστα, κύριε!

Νίκος, ὑπαγορεύων, ὀλονὲν ζωηρότερα:—«Ὑψηροτήσασα παρ' ἐμοὶ ἐπί...» (Σταματᾷ.)

Ἀγγέλα, γράφουσα:—Ἐπί!

Νίκος:—Πόσο νὰ βάλουμε; ὀκτὼ μέρες εἶναι λίγο.

Ἀγγέλα, φαιδρῶς:—Ἄς τῆς κάμουμε μῆνες!

Νίκος:—Ὅχι, ὄχι, πάει πολὺ... (Σκέπτεται ὀλίγον:) Ἄ! οὐδ' ἔτι τὸ ἐπί... (Ὑπαγορεύων:) «ἔφ»

ίκανόν χρόνον διάστημα, — ἔπεδειξατο. . . » (Καθ' ἑαυτόν :) Ἄ, μὰ δὲν ὑποφέρεται ! (Ἐπαγορεύει :) «ζῆλον μοναδικόν. . . »

Καλλιόπη :—Εὐχαριστῶ, κύριε.

Ἀγγέλα, γράφουσα :—«Τιμιότητα» . . .

Καλλιόπη :—Εὐχαριστῶ, κυρία. . .

Νίκος, ὑπαγορεύων :—«Φιλαλήθειαν» . . . (Καθ' ἑαυτόν :) Ἄ, μὰ δὲν ὑποφέρεται ! . .

Καλλιόπη :—Εὐχαριστῶ. . .

Νίκος, τελειῶνων τὴν ὑπαγόρευσιν :—«Ἐργατικότητα καὶ ἀφοσίωσιν πρωτοφανῆ.» Ἄ ! ὑπόγραψε ! (Καθ' ἑαυτόν :) Ἐξεθύματα ! (Ἡ Ἀγγέλα τελειώνει τὸ γράψιμον καὶ σηκώνεται. Ὁ Νίκος παίρνει τὸ χαρτί :) Στάσου νὰ τὸ βάλουμε καὶ ἕνα φάκελλο ! (Εὐρίσκει ἕνα φάκελλον καὶ βάζει τὸ γράμμα.)

Καλλιόπη, εἰς παραφορὰν εὐγνωμοσύνης, ὀρμῆ καὶ φιλεῖ τὸ χέρι τῆς Ἀγγέλας :—Εὐχαριστῶ, κυρία! καὶ σᾶς ἀφίνω γειά ! Ποτὲ δὲ θὰ ξεχάσω, πῶς εἶσατε ἡ μόνη κυρία, ποῦ σὲ τέτοια περίστασι, δὲ μάρπάξατε ἀπὸ τὰ μαλλιά ! . . (Πρὸς τὸν Νίκον :) Κύριε. . .

Νίκος, πρὸς τὴν Καλλιόπην, παραδίδων τὸν φάκελλον :—Ὅριστε, κυρία Θεodώρα καὶ τὸ πιστοποιητικόν σου. Πήγαινε, πήγαινε τώρα νάλωνίσης κι' ἄλλοῦ !

Καλλιόπη :—Εὐχαριστῶ, κύριε ! (Καθὼς παίρνει τὸν φάκελλον σκύφτει, καὶ τοῦ φιλεῖ τὸ χέρι.)

Νίκος :—Καλά, καλά. (Ἀποσύρει τὸ χέρι του, καὶ σχεδὸν χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά, ὅπου ἔλαμψαν ἔμπρὸς του χρυσᾶ.) Ἄμε ἕς τὸ καλό.

Ἀγγέλα, αὐστηρῶς, πρὸς τὸν Νίκον :—Ἐ !

Νίκος, κινυπῶν τὸν ὄμον τῆς Ἀγγέλας καθησυχαστικῶς, ἐν ᾧ ἡ Καλλιόπη ἐξέρχεται μὲ ὑποκλίσεις :—Ἐννοια σου ! καλλιτεχνικῶς ! καλλιτεχνικῶς ! . .

Ἀὐλαία

ΤΕΛΟΣ.

ΒΙΒΛΙΟΥ τούτου ἐτε-
λείωσε ἡ στοιχειοθεσία τὴν 30
Μαρτίου 1930, εἰς τὸ τυπο-
γραφεῖον Παρασκευᾶ Λεώνη,
διὰ λογαριασμὸν τῶν κ. κ.
Ἰ. Δ. Κολλάρου καὶ Σας.

